

Tijana Grumić

4 BOJE 5 PIŠTOLJA

Po motivima filma "Ulični psi" Kventina Tarantina

Dimitrije Kokanov

NASILJE

Tijana Grumić

KROFNE, LJUBAV I JOŠ PO NEŠTO

Strahinja Madžarević

TRIPTIH ZA TINEJDŽERA

Mina Ćirić

NISAM KRIVA!

Filip Grujić

KADA PRIČAMO O LJUBAVI DA LI PRIČAMO

Irena Parezanović

NE IDI OD KUĆE, DERLE

Filip Grujić

LJUBAVNA LEKTIRA

DUH
DADOVA 09.

Savremena srpska drama za mlade

DUH DADOVA 09.
Savremena srpska drama za mlade

Nastavljajući dobru praksu, započetu 2011. godine, objavljivanja dramskih tekstova koji su imali svoju praizvedbu na sceni DADOV-a, naše pozorište je, evo, pripremlilo i petu knjigu u ediciji DUH DADOVA u kojoj su sabrani tekstovi koji su na našoj pozornici postavljeni u periodu od oktobra 2015. do juna 2020. U prethodnim knjigama, ove sad već, čini nam se, prepoznatljive edicije objavljeno je ukupno 19, što originalnih dramskih tekstova, što dramatizacija poznatih literalnih dela ili adaptacija poznatih drama. Ideja i namera od samog početka pokretanja edicije bila nam je da objavljujemo ostvarenja autora mlađe generacije, želeći da na taj način njihov rad učinimo vidljivim i prepoznatim i za širi krug javnosti. Slično je i u knjizi **DUH DADOVA 09 – Savremena srpska drama za mlade** u kojoj su predstavljena ostvarenja mladih srpskih dramskih pisaca: Tijane Grumić (dva teksta), Mine Ćirić, Irene Parezanović, Dimitrija Kokanova, Filipa Grujića (dva teksta) i Strahinje Madžarevića. Zajednička ili polazna tema ovim tekstovima su mladi - njihov položaj u društvu, njihove vrednosti, stil života, njihova shvatanja o ljubavi, vršnjačkom nasilju ...

Iskreno se nadamo da će i neke sledeće generacije mladih reditelja ovi tekstovi, kao i prethodni objavljeni u knjigama ove edicije, inspirisati da prave odlične predstave jer verujemo da svet ovih drama nadilazi naše vreme i da će, kao takav, biti reinterpetiran i izvođen i u budućim društvenim i kulturnim kontekstima.

TIJANA: GRUMIĆ, dramska spisateljica i dramaturškinja, rođena je 13. 9. 1993. u Novom Sadu, a odrasla je u Staroj Pazovi. Na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu, diplomirala je na katedri za dramaturgiju 2016. godine kao studentkinja generacije. Na istom fakultetu je 2017. godine završila master studije dramaturgije, a trenutno je studentkinja doktorskih umetničkih studija.

Njeni dramski tekstovi izvođeni su u omladinskom pozorištu DADOV, na sceni UK Vuk Karadžić u Beogradu, u pozorištu "Bora Stanković" u Vranju, Srpskom narodnom pozorištu u Novom Sadu, Gradskom pozorištu u Čačku i pozorištu Atelje 212 u Beogradu. Kao dramaturškinja radila je na projektima u pozorištima širom zemlje.

Tijana je dobitnica nagrade za dramsko stvaralaštvo *Borislav Mihajlović Mihiz* koju dodeljuje Srpska čitaonica u Irigu i fond "Borislav Mihajlović Mihiz" kao i nagrade *Josip Kulundžić*, katedre za dramaturgiju Fakulteta dramskih umetnosti u Beogradu. Njena drama *Stvaranje čoveka* proglašena je za jedan od pet najboljih savremenih angažovanih dramskih tekstova na konkursu Hartefakt fonda 2016. godine, dok je drama *Moćni redžeri ne plaču* izabrana kao jedna od četiri najbolje na konkursu Sterijinog pozorja za dramski tekst 2018. godine. Dobitnica je i nagrade za najbolji savremeni dramski tekst na festivalu "Akter Evrope" u Prespi (Makedonija) za tekst predstave *Kepler 452-b*, pozorišta "Bora Stanković" u Vranju, u režiji Juga Đorđevića. Na festivalu profesionalnih pozorišta Srbije "Joakim Vujić" 2018. godine u Novom Pazaru, Đorđević i Grumić podelili su specijalnu nagradu za predstavu *Kepler 452-b*. Predstava po tekstu Tijane Grumić *Ko je ubio Dženis Džoplin?* na 65. Sterijinom Pozorju osvojila je nagradu publike, dok je Tijana za svoju dramaturgiju *Nečiste krvi*, u izvođenju pozorišta "Bora Stanković" iz Vranja, dobila nagradu na petom po redu Šabačkom proleću.

Pored rada u pozorištu, Tijana je već nekoliko godina angažovana u radu Istraživačke stanice Petnica. Živi i radi u Beogradu.

Tijana Grumić

4 BOJE 5 PIŠTOLJA

Po motivima filma 'Ulični psi'
Kventina Tarantina

Beograd, septembar 2015.

Lica:

GDIN VAJT

GDIN BLU

GDIN PINK

GDIN GRIN

DŽO POLICAJAC

ŽENA/KONOBARICA

I

Prolog

Koji je, u stvari, epilog, ali ovde će sve ionako poći naopako

Mrak. Jer čega drugog danas ima u Srbiji?

Iz mraka se čuje melodija dobro poznate dečije pesmice 'Kad si srećan lupi tada dlan o dlan' – neko iz mraka odzvižduće jednu strofu. Na kraju strofe čuje se repetiranje pištolja.

SVI (pevaju):

Kada ubijaš i kradeš

Ti ne veruj nikome,

Kad si lopov ti za sebe uzmi – sve!
URA!

Nekoliko repetiranja pištoljem u skladu sa ritmom pesme. Više nije mrak. U oronulom i prljavom skladištu, nekoliko momaka obučениh u odela stoji i drže jedni druge na nišanu. Tu su:

Gdin Vajt koji je uperio pištolj u Džoa. Zašto? Saznaćemo.

Gdin Grin koji je uperio pištolj u Gdina Vajta. Zašto? Saznaćemo. Džo koji je uperio pištolj u Gdina Blua. Zašto? Saznaćemo.

Gospodin Blu koji je, ležeći na podu, uperio pištolj u Gdina Grina. Zašto? Pa saznaćemo.

I gospodin Pink koji nije uperio pištolj ni u koga iako ima pištolj. Zašto? I to ćemo saznati.

Džo ne skida pogled sa Blua. Grin ne skida pogled sa Vajta. Vajt ne skida pogled sa Džoa. Jedino Pink malo šeta pogledom, jer to je Pink.

DŽO: Mislim da ću ipak morati da ga ubijem.

GDIN VAJT: Spusti pištolj, Džo! Spusti pištolj, napravićeš ogromnu grešku!

GDIN GRIN: Skloni taj pištolj od mog čaleta! Skloni ga, kretenu!

DŽO: Ne brini, pile tatino, pa Vajt je moj stari prijatelj, pa ne bi on mene. Zar ne, Lari?!

GDIN PINK: Okej ljudi, dosta je bilo zezanja! Ne zaboravite da smo svi ovde profesionalci! Hej! Iskullirajte! Nikome ne treba ovo!

Niko ne obraća pažnju na Gdina Pinka. A možda je trebalo? Sad je malo kasno.

GDIN VAJT: Džo, kažem ti, ako ubiješ ovog čoveka, ti si sledeći!

DŽO: Lari, pazi ovako... Ubiću ga.

GDIN VAJT: Daj, Džo, ne teraj me da ovo radim!

Džo pogleda u Gdina Vajta dok i dalje drži Gdina Blua na nišanu.

DŽO: Veruj mi. Znam šta radim. Samo mi veruj.

GDIN VAJT: Nemoj to da mi tražiš!

GDIN GRIN: Tata! Neeeeee!

*Ponovo mrak.
Muzika.*

II

Doručak

(za pravi početak)

Ista muzika kao sa završetka slike I.

GLASOVI (off):

Dragi, haj'mo na kafu,
Na ručak vodi me ti.
Hoću sa tobom da budem
Moj san si jedini ti.
Ti imaš veliko srce,
Sa tobom srećna sam ja,
Dragi budi moj zauvek,
I biću tvoja sva.

Za stolom u kafani sede Džo, Gdin Vajt, Gdin Pink, Gdin Blu i Gdin Grin. Završili su s jelom, Džo čita nešto iz

svoje crne sveščice i mumla. Ostali razgovaraju, dok im Konobarica donosi kafu.

GDIN PINK: Ta pesma je o devojci koja traži momka sa... znate već čim.

GDIN GRIN: Čim? Ne znamo.

GDIN PINK: Pa sa velikim... Ma znate.

GDIN BLU: Nije, brate, nego je o devojci koja traži ljubav. Klasična ljubavna pesma.

GDIN PINK: Klasična ljubavna pesma? Nemaš pojma o čemu pričaš.

DŽO: Ko je sad ovaj Bili, jebote? Bili... Bili...

GDIN BLU: Fina devojka upozna finog osećajnog momka i – Zaljubi se.

GDIN PINK: Nemoj meni te ljigave fore da prodaješ, ostavi to klincima da se malo lože, ali veruj mi, znam o čemu pričam.

GDIN BLU: Kako lupetaš.

GDIN PINK: Znači znam šta ti pričam, ta devojka traži jedan veeeeeliki –

Gdin Pink rukama gestikulirala veličinu onoga o čemu priča.

DŽO (vikne i prekine Pinka): Bili! Pa da! Bili! Jebeni Bili!

GDIN VAJT: Džo, o čemu ti to?

DŽO: Našao sam neki stari imenik u ovoj jakni koju nisam nosio od... ne pamtim! (za sebe) Bili nešto? Kako se prezivao?!

GDIN PINK: Gde sam stao?!

GDIN BLU: Kod devojke koja traži jedan veliki –

GDIN PINK: Da! Dakle, od jutra do mraka ona misli samo na to – Na jedan veliki, veliki, užasno veliki, ogrooomni...

GDIN GRIN: Koliko je to sranje veliko, a?

GDIN VAJT: Preveliko.

DŽO: Bili... Bili Stjuart? Ne, ne... S... Simons?

GDIN PINK: Ona to želi, kapiraš. I onda sreće njega – On je ispunjenje njenih snova. Ostvarenje svih njenih fantazija. Čovek za nju. Taman ono što joj treba.

GDIN BLU: Jedeš govna matori. Upravo si upropastio jednu savršeno dobru ljubavnu pesmu svojim glupim izmišljenim metaforama.

DŽO: Svift? Ne, nije Svift. Jebeni Bili. Momci se polako nerviraju zbog priče

za stolom, a Pink sa sve većim žarom zastupa svoj stav.

GDIN PINK: Ne, nego vi ne kapirate! Ništa ne kapirate! Ta devojka kao i sve druge jebene devojke želi samo jedno, a to je veliki jebeni –

DŽO: Smit! Bili Smit!

GDIN PINK: Šta?!

DŽO: O'ladi već jednom sa tom pričom.

GDIN VAJT: Idem po račun.

Vajt uzima crnu sveščicu od Džoa.

DŽO: Hej?! Šta koji...?!

GDIN VAJT: Preterao si, matori. Bili, Bili, Bili... Bla, bla, bla. Dobićeš je kad krenemo odavde.

DŽO: Ja preterao?! A ovaj ovde i njegove glupe priče o još glupljim pesmama?!

GDIN VAJT: Vратиću ti svesku kad izađemo odavde.

DŽO: Vrati mi glupu svesku sada!

GDIN VAJT: Ako ćeš da je staviš u džep i ne gledaš u nju?

DŽO: Radiću s njom šta ja hoću, koji ti je?!

GDIN GRIN: Da ga upucam za tebe, tatice?

DŽO: Odjebi.

GDIN VAJT: Pa ti da me upucaš u snu, bolje bi ti bilo da se probudiš i dočekaš da mi se izviniš, kapiraš? Odoh da tražim račun.

*I Vajt odlazi po račun.
Sa sveskom.
Džoovom sveskom.*

A onda se vraća sa konobaricom i računom. I naravno sveskom.

KONOBARICA: Izvolite?

DŽO: Krećemo. Naplati, molim te.

KONOBARICA: Plaćanje je tamo, za kasom, ako vam nije teško.

DŽO: Nema problema. Ja ću da platim, a vi se pobrinite za bakšiš. (Vajtu) A ti, kad se vratim, da si mi vratio tu svesku, razumeš?

GDIN VAJT: Ali, to je sad moja sveska.

DŽO: (Grinu) Ipak upucaj ovo Čubre, za mene, važi?

Džo odlazi da plati.

GDIN GRIN: 'Ajmo momci, kintu ovamo.

Svi ostavljaju novac na sto osim Gdina Pinka. Zašto? Saznaćemo.

GDIN GRIN (pucketa rukom ispred Pinkovog lica): 'Ej! 'Alo?! Pare na sunce.

GDIN PINK: Ja ne ostavljam bakšiš.

On ne ostavlja bakšiš.

GDIN GRIN: Ne razumem.

GDIN PINK: Ne verujem u bakšiš.

GDIN GRIN: Pa nije bakšiš deda Mraz, jebem mu mater.

GDIN VAJT: Obožavam ovog tipa, pa on je potpuno lud.

GDIN BLU: Da li znaš za koji minimalac rade konobarice ovde? Pa one žive od bakšiša.

GDIN PINK: E, nemoj tu priču da mi prosipaš – ako joj je malo neka da otkaz.

Neka nađe drugi posao. Neka se školuje pa neće biti konobarica!

GDIN GRIN: Je l' vi verujete šta on priča? Čekaj, samo da razjasnimo, ti nikada... nikada ne ostavljaš bakšiš?!

GDIN PINK: Pa neću da ostavim bakšiš samo zato što svi ostavljaju i zato što neka društvena norma kaže tako. Okej, ako se neko baš, baš trudi – što da ne, zaslužuje nešto dodatnog keša. Ali da dam bakšiš da bih dao bakšiš, tek tako, po automatizmu. Ne pada mi na pamet. Što se mene tiče, ona samo radi svoj posao. Za koji je plaćena. Kraj. Gotovo. Finito.

GDIN BLU: Ova naša konobarica je

bila prilično fina.

GDIN PINK: Da, bila je ok, ali ništa posebno.

GDIN GRIN: Izvini, a šta je posebno, da ti popuši –
(*Ostali se smeju*)

GDIN PINK: Konobarice ovde ne umiru od gladi. Zarađuju nešto. Minimalac – minimalac. Nije kao da rade ni za šta. Ali imaju posao koji je u društvu prihvaćen kao nešto što zaslužuje bakšiš. Imam i ja posao i ne zarađujem mnogo, a meni niko ne daje bakšiš, šta ćemo s tim?!

GDIN GRIN: Aha, dobro, kapiram. Nije on samo škrtica...

GDIN VAJT: Već je nesrećan što on nije mogao da se zaposli kao konobarica.

GDIN BLU: Razumeš da ona računa na tvoj bakšiš kako bi preživela. Konobarisanje je, kada si fakultetski neobrazovana ženska osoba u ovoj zemlji, prvo na listi poslova kojima možeš da se baviš.

Džo se vraća za sto.

DŽO: Okej, momci, krećemo. Čekaj, ko nije ostavio bakšiš? Fale neke pare ovde.

GDIN BLU: Pink neće da da.

PINK (*izruguje se Bluu*):

Pink neće da da.

DŽO: Zašto?

GDIN GRIN: On ne veruje u bakšiš.

GDIN PINK: Ja ne verujem u bakšiš.

DŽO: Pa nije bakšiš deda Mraz. Ne veruje u bakšiš! Ne veruješ u bakšiš?! Slušaj đubre malo, platilo sam ti jebeni doručak ovde, najmanje što možeš da uradiš jeste da ostaviš neku lovu za bakšiš.

GDIN PINK: Okej, ostaviću bakšiš. Ali samo zato što je Džo platilo doručak! Inače ne bih nikad.

Svi momci kreću napolje, Džo izlazi poslednji dok konobarica skuplja novac i rasklanja sto.

DŽO: S kim ja radim, jebote. S kim ja radim?! Deca! Najobičniji klinici. Hej?! Moja crna sveska!! Vajt!

III

Pištolj nije prazan

Mrak. Čuju se samo glasovi.

GLAS: Kada šiješ iglom?

OSTALI GLASOVI: Boc, boc, boc.

GLAS: Kad je pištolj prazan?

OSTALI GLASOVI: Škljoc, škljoc, škljoc.

GLAS: Zec beži u žbun, kad je pištolj?

OSTALI GLASOVI: Pun!

Čuje se nekoliko pucnjeva pištoljem. Zvuk automobila koji se približava, a zatim zvuk naglog kočenja i jauci. Više nije mrak. Skladište iz prve slike. U skladište ulaze Gdin Vajt, koji dovlači ranjenog Gdina Blua.

GDIN BLU: Pištolj je bio pun! 'Ladno je bio pun!

GDIN VAJT: Psst! Ćuti, ne zamaraj se. Trošiš snagu.

GDIN BLU: Upucala me je! Pa ona me je upucala.

GDIN VAJT: Hej! Čoveče! Saberi se. Povređen si. Gadno je. Ali nećeš umreti. Čuješ? Nećeš umreti!

GDIN BLU: Sva ova krv je moja. Umreću, znam da ću umreti.

GDIN VAJT: Izvinite, doktore, nisam vas prepoznao! Kad si završio medicinski fakultet, a?! Jesi li lekar? Jesi li lekar, čuješ li šta te pitam?! Odgovori mi!

GDIN BLU: Nisam.

GDIN VAJT: Odlično! Priznaješ, dakle, da nemaš pojma o čemu pričaš. Nisi lekar i sada kad si prestao da

pričaš gluposti i iznosiš svoje glupo amatersko mišljenje o svom glupom stanju, sad lepo mogu da pozovem Džoa koji će da dovede lekara koji će da te sredi, okej?! Bićeš dobro. Bićeš dobro! Reci: biću dobro!

Gdin Blu ne odgovara, previja se od bolova.

GDIN VAJT: Reci dve proklete reči! BIĆU DOBRO!
Čuješ li me, Blu?! Reci mi – biću dobro!!!

GDIN BLU: Biću dobro.

GDIN VAJT: Tačan odgovor. Vidiš kako se lepo razumemo.

Gdin Blu jauče, Gdin Vajt je prilično uspaničen, ali pokušava da drži sve pod kontrolom.

GDIN VAJT: Samo se drži, dečko. Drži se dok ne dođe Džo. Ja ne znam kako da ti pomognem, ali Džo će znati. On uvek sve zna. Samo izdrži još malo. Okej? Čuješ li me? Koga čekamo da dođe? Hej! Ko treba da dođe?!

GDIN BLU: Džo.

GDIN VAJT: Tako je. Džo.

IV

Gospodin Vajt

GLASOVI (off)

Nema posla niti pljačke
Bez pandurske sjajne značke
Jer sve Džoove tajne vode
Do zatvora bez slobode

Vajt se nervozno šeta po Džoovoj kancelariji i odmahuje glavom, kao da se pomalo premišlja, a zna da ne bi trebalo da bilo šta prihvata.

VAJT: Ne вреди, nećeš me ubediti... Povlačim se, Džo, gotovo je.

DŽO: Ne seri, Lari. Ti si najbolji kojeg znam. Takvi se ne povlače tek tako.

VAJT: Ozbiljan sam. Nije trebalo da me zoveš.

DŽO: Zašto si onda došao?

VAJT: Da se pozdravimo.

DŽO: Ideš negde?
Šta se desilo?

VAJT: Ništa.

DŽO: Predugo te poznajem da bi mene mogao da lažeš. Šta nije u redu?

VAJT: Godine, Džo. Godine. Došlo je vreme da mlađi preuzimaju poslove.

DŽO: Jebem mu mater, Lari. Govoriš k'o neki deda.

VAJT: Pa Džo, kako da ti kažem, obojica smo prilično ostarili.

DŽO: Koji ti je?!
Sećaš se kakav smo tandem bili?!
Maj, pre 15 godina, jebote!

VAJT: Kao da je juče bilo. Sećam se, naravno. Dobra vremena.

DŽO: Najbolja! Može opet da bude tako! Pazi, imam sjajnu kombinaciju...

VAJT: Džo, stvarno mi nije do posla.

DŽO: veruj mi, ovoliko cifru niko ne odbija.

VAJT: Čak ni čovek na samrti?

DŽO: Molim?

VAJT: Uskoro, Džo. Zato se i povlačim.

DŽO: Ne zajebavaj se s tim stvarima!

VAJT: Ne zajebavam se! Jebeno sam ti rekao da sam došao da se pozdravimo!

DŽO: Pičko jedna, kakvo pozdravljanje... nema pozdravljanja... duguješ mi bar još jedan posao, a onda možeš da se kupiš odavde, znaš?!

VAJT: Ništa ja tebi ne dugujem, Džo, i ti to znaš.

Džo je nervozan. Istovremeno besan i tužan.

DŽO: Ubiću te! Ubiću te, kretenu,

znaš li to?! Ubiću te!

Džo nasrće na Vajtu, ali ga više grli nego što ga povređuje.

VAJT: Polako, Džo, prestani. Alo, smiri se!

Džo se smiri.

DŽO: Kako mogu da ti pomognem? Koliko ti para treba?

VAJT: Ne trebaju mi pare.

DŽO: Prihvatićeš ovaj posao, okej?

Vajt odmahuje glavom, pokušava nešto da kaže, ali ne zna šta.

VAJT: Džo...

DŽO: Rekao sam – prihvatićeš. Duguješ mi.

VAJT: Kako ti dugujem?!

DŽO: Tako što si mi prijatelj.

V

Nazad u skladištu

GDIN BLU: Ne ostavljaj me.

GDIN VAJT: Ne idem ja nigde, ne brini. Neću te ostaviti. Tu sam, hej!

GDIN BLU: Ustr'o sam se, Lari. Mnogo

se bojim. Hoćeš da me zagrliš, molim te?

Gdin Vajt zagrlji Gdina Blua.

GDIN VAJT: Okej je da si uplašen. Danas si ceo dan bio hrabar, sad se samo opusti. Nećeš umreti. Bićeš dobro! Je l' znaš? Bićeš okej! Samo čekaj da Džo dođe i opet ćeš biti k'o nov.

GDIN BLU: Vidi, ne bih da pravim probleme, ali ako Džo ne dođe uskoro – umreću. Moram da idem lekaru. Moram. Boli me uvo za zatvor! Ne želim da umrem, razumeš?!

GDIN VAJT: Rekao sam ti da nećeš umreti, u redu?!

GDIN BLU: Vajt, nisam budala. Povređen sam. I loše je. Jako loše.

GDIN VAJT: Slažem se da nije sjajno, ali...

GDIN BLU: Znam šta pokušavaš i hvala ti. Paničio sam, ali sad sam se pribrao i svestan sam da ako me uskoro ne pregleda lekar, da ću umreti. Jer je ovo užasno. Pogoden sam i bez lekara ću umreti. Moram da idem u bolnicu. Vajt, čuješ li me? Moram!

GDIN VAJT: Ne mogu da te vozim u bolnicu, znaš to.

GDIN BLU: Jebeš zatvor! Boli me

uvo za zatvor! Ne želim da umrem!!! Odvezi me do ulaza! Odvezi me do ulaza u bolnicu i izbaci me na ulici. Na trotoaru! Sam ću se dovući do bolnice. Neću im reći ništa. Kunem ti se! Ništa! Ni reč! Kunem ti se da neću. Pogledaj me! Pogledaj me u oči!!!

Vajt pogleda Blua pravo u oči.

GDIN BLU: Neću im reći NIŠTA. Obećavam. Veruj mi, Vajt. Samo me odvezi.

GDIN VAJT: Okej, vidi, probaj samo da...

GDIN BLU: Vajt umreću!!! Razumeš li da ću umreti?! Molim te odvezi me u bolnicu! Preklinjem te!

Otvoraju se teška vrata od skladišta i unutra uleće Gdin Pink.

GDIN PINK: Da li me zezate ili je sve ovo bila nameštaljka?! Pa mislio sam da smo svi ovde profesionalci, šta je ovo?!

Pink ugleda Gdina Blua na podu.

GDIN PINK: Je l' on to upucan?

GDIN VAJT: Kao što vidiš.

GDIN PINK: Sjajno! Stvarno sjajno. Baš to nam je trebalo! Gde su ostali?

GDIN VAJT: Niko se još nije pojavio sem nas dvojice.

GDIN PINK: *(pokazuje na Blua)* Jao ovo je loše. Ovo je jako loše. Užasno je. *(Vajtu)* Je l' loše?

GDIN VAJT: Pa sigurno nije dobro!

GDIN PINK: Sve ovo ništa ne valja. Neko nam je smestio.

GDIN VAJT: Stvarno misliš da su nam smestili?

GDIN PINK: Ja ne mislim, ja znam da nam je neko smestio! Kada se alarm oglasi, obično imaš najmanje 4 minuta dok ne dođu panduri. Osim ako nekim čudom panduri ne bleje tačno ispred, a to se desi jednom u – nikad! Kada se alarm oglasio tamo, za manje od 2 minuta se pojavilo 15 pandura! Hej! Četiri minuta kasnije došlo je još njih deset, ali to su ovi što su se pojavili zbog alarma. Ovih 15 pre njih – očigledna nameštaljka! Nemoj mi reći da nisi to ukapirao?

GDIN VAJT: Nisam stigao da razmišljam! Prvo sam samo gledao da izađem odande, a onda se desilo ovo! *(pokazuje na ranjenog Gdina Blua)*

Vajt i Pink se pomere malo u stranu, dalje od Blua.

GDIN PINK: Od početka sam znao da je ovaj posao glupost! Nije trebalo da ga prihvatim. Trebalo je odmah da kažem: Ne, hvala! I da odem. Ali zašto bih ja jednom u svom životu doneo dobru odluku.

GDIN VAJT: Okej, iskuliraj se. Potreban si mi svestan sada. Jesi se iskulirao?

GDIN PINK: Jesam.

Gdin Pink se i nije baš iskulirao.

GDIN VAJT: Polij se nekom vodom. Hoćeš pljugu?

GDIN PINK: Prestao sam da pušim. Daj mi dim.

GDIN VAJT: Okej, hajde da prođemo kroz sve što se desilo.

Gdin Pink značajno klima glavom dok Vajt govori.

GDIN PINK: Ulazimo, Grin ide prvi, Blu i ja...

GDIN VAJT: Čekaj, ušli smo svi, prilazimo šalteru...

GDIN PINK: Sve ide po planu. Imamo i oružje, maske, nema šanse da nas iko razotkrije.

GDIN VAJT: Da, oružje maske... Dakle, sve ide po planu.

GDIN PINK: Uzimamo dijamante od one žene za šalterom tačno na sredini.

GDIN VAJT: Onda se čuje alarm. Okrenem se, vidim pandure napolju. U pravu si, to je bilo prebrzo. I onda Grin počinje da pravi haos. Puca na sve strane.

GDIN PINK: Ne. Policajci se nisu pojavili dok Grin nije počeo da puca. Čučali su u zasedi do tada.

GDIN VAJT: Jesi li siguran?

GDIN PINK: Sto posto. Panduri se nisu pojavili dok Grin nije potpuno prsao. Nameštaljka je. Kako ne kapiraš Gdine Vajt?

GDIN VAJT: E dosta sa ovim sranjima Vajt, Pink, Blu, Grin...

GDIN PINK: Stani! Ne govori mi svoje ime! Jesi li poludeo?! Neću da znam!

GDIN VAJT: Ali...

GDIN PINK: Nisi valjda nekome rekao svoje ime?!

VI

Reci mi svoje ime

U kolima na zadnjem sedištu leži ranjen Gdin Blu. Gdin Vajt vozi i drži ga za ruku.

GDIN BLU: Umreću! Jesi video šta mi je uradila? Upucala me! Upucala me je.

GDIN VAJT: Nemoj da govoriš.

GDIN BLU: Gde me voziš? U bolnicu?

GDIN VAJT: U skladište.

GDIN BLU: Umreću. Ne osećam noge, ne osećam stomak, ne osećam ništa više.

GDIN VAJT: Hej, hej, hej! Nećeš umreti, pričaj sa mnom! Pričaj mi nešto.

Gdin Vajt na trenutak učuti. Gdin Blua cvili od bolova.

GDIN BLU: Reci mi svoje ime. Vajt, reci mi svoje ime!

GDIN VAJT: Lari. Okej, zovem se Lari.

GDIN BLU: Lari...

GDIN VAJT: Molim?

GDIN BLU: Umirem.

VII

Nisi valjda nekome rekao svoje ime?

Povratak u skladište. Gdin Vajt i Gdin Pink stoje isto kao pri završetku III slike.

GDIN PINK: Nisi valjda nekome rekao svoje ime?

GDIN VAJT: Mislim da jesam.

GDIN PINK: Jesi li normalan?! Samo mi reci da li si potpuno poludeo. Ovo je nameštaljka, a ti si nekome rekao svoje ime.

GDIN VAJT: Pa pitao me.

GDIN PINK: Pa da te pitao da mu daš bubreg ti bi mu dao, a?!

GDIN VAJT: Šta sam mogao da uradim? Umirao je u kolima i pitao me kako se zovem. Šta je trebalo da uradim? Da kažem čoveku koji umire: neću da ti kažem svoje pravo ime zbog neke glupe nameštaljke i glupe pljačke i glupih lažnih imena koja smo dobili. Je l' to trebalo da uradim. Vidiš da krvari i da će iskrvariti na smrt?! Koga boli uvo za ime sada!

GDIN PINK: Ti si idiot, Vajt. Potpuni imbecil! Otkud znaš da on nije krtica? Da nas on nije odrukao pandurima, a? Otkud znaš?

GDIN VAJT: Upucali su ga, ej! Zar misliš da bi završio upucan da je stvarno on krtica.

GDIN PINK: Pa dobro ko je onda? Grin?

GDIN VAJT: Pa taj psihopata je svakako najveća greška koju smo mogli da napravimo. Ali ne mislim da bi Džoo sin stvarno upropastio posao svog voljenog tatice. Ali i dalje ne razumem Džoa, stvarno ne razumem.

GDIN PINK: Zašto?

GDIN VAJT: Zato što sa psihopatom nikad ne znaš šta će sledeće da uradi. Evo kao sa Grinom. Krenuo je da rešeta sve redom. S njima nikad nisi načisto. Sa psihopatama.

GDIN PINK: I gde je sad on?

GDIN VAJT: Ko zna, možda je uzeo svu lovu i pobegao.

GDIN PINK: Nije.

GDIN VAJT: Otkud znaš?

GDIN PINK: Zato što sam ja.

GDIN VAJT: Šta si ti? Krtica?

GDIN PINK: Uzeo lovu.

GDIN VAJT: Pa gde je.

GDIN PINK: Na sigurnom. Sigurno je neću doneti ovde sad kad znam da je sve bila nameštaljka.

GDIN VAJT: Aha, pa si je zato odneo pandurima?

GDIN PINK: Što se mene tiče, ti vrlo lako možeš da budeš krtica.

GDIN VAJT: Slušaj, kretenu, što se mene tiče ti si odrukao, znaš!?

GDIN PINK: Znam da nisam. Jer znam šta jesam uradio, a šta nisam. Hajde mućni malo glavom Vajt, pogledaj ga (*pokazuje na Blua*).

Kako znaš da nije on? A? Šta znaš o njemu?

GDIN VAJT: A šta znam o tebi?

GDIN PINK: Imaš moju reč da nisam. Ovaj tip je čim je primio koji metak rešio da kuka i ide u bolnicu. Pa tamo bi nas prvom prilikom predao pandurima, kako ne kapiraš!

GDIN VAJT: Upucan je! Čoveče, upucan je!!! Upucali su ga tokom naše jebene pljačke i ja sam kriv. Mogao sam da ga zaštitim.

GDIN PINK: Bu-hu! Ja sam kriv. Nema ovde krivih, svi smo krivi... A krtica najviše.

GDIN VAJT: Prestani! Učuti! On će umreti ovde, umreće, a ja nisam uspeo da učinim ništa da ga zaštitim. Ništa!

GDIN PINK: Počeću da sumnjam da si stvarno i ti krtica sa ovim đubretom ovde.

GDIN VAJT: E sad je dosta.

Gdin Vajt i Gdin Pink se potuku. Na vratima skladišta pojavljuje se Gdin Grin. Pije sok i jede sendvič.

GDIN GRIN: Je l' ovaj umro, a?

Pink i Vajt trče do onesvešćenog Gdina Blua. Vajt mu meri puls, proverava da li diše.

GDIN VAJT: Diše! Mislim da se samo

onesvestio.

GDIN PINK (*Grinu*): Gde si ti do sad, kretenu ludi?!

GDIN GRIN: Išao sam nešto da hasam.

GDIN PINK: Sad ni ja ne razumem Džoa.

VIII

Gdin Grin, iliti Tatice, ubaci i mene

Mrak. Ponovo se čuju samo glasovi.

SVI GLASOVI (*pevaju*): Jednog dana rešio moj tata...

GRINOV GLAS (*ne peva*): Da me nauči kako se oružjem barata. SVI GLASOVI (*veselo pevuje*): Rataataaaaa.

Pale se svetla. Džo sedi za radnim stolom u svojoj kancelariji. U kancelariju ulazi Gdin Grin.

GDIN GRIN: Stigao sam.

DŽO: O, pa koga to moje oči vide. Tako brzo?

GDIN GRIN: Dobio sam uslovnu.

DŽO: Rekao sam ti da ću sve srediti, zar ne, pile tatino?

GDIN GRIN: Ne zovi me tako, ćale. Ima li nekih poslova?

DŽO: A ti bi da radiš, znači? Lepo su te prevaspitali tamo. Kad već ja nisam mogao, bar neko...

GDIN GRIN: 'Ajde 'oladi – Znaš na šta mislim.

DŽO: Ne znam. Kaži mi.

GDIN GRIN: Ćale, ozbiljan sam. Poludeću!

DŽO: Ne treba da rizikujemo sad kad si na uslovnoj i kad si konačno kod kuće.

GDIN GRIN: Ma boli me uvo, neću da budem kod kuće.

DŽO: Koga su zadužili za tebe?

GDIN GRIN: Nekog Bilija, nemam pojma.

DŽO: Bili... Hm. Raspitaću se.

GDIN GRIN: Ćale, molim te, daj mi bar nešto, znaš koliko dugo nisam bio ni u kakvoj akciji. Hajde, tatice, ubaci i mene.

DŽO: Mlad si.

GDIN GRIN: Nisam više. Očvrsnuo sam. Zatvor me je očelićio.

DŽO: Ne pričaj gluposti.

GDIN GRIN: 'Ajde ćale, ne budi p...
Hajde, molim te... Tatice.

Grin je prilično hiperaktiva, a Džou je previše stalo do sina da ga ne pusti da krene njegovim koracima. Ipak je Džo čovek mekog srca.

DŽO: U redu, postoji nešto, ali moraš da mi obećaš da ćeš se kontrolisati. Ne trebaju mi tvoji ispadi ponovo. Razumeš?

GDIN GRIN: Biću miran kao bubica!
Časna reč!

*Gdin Grin skače od sreće u Džoovoj kancelariji.
Biće miran kao bubica? Mislim da ni sam ne veruje u to.*

IX

Iznenadenje pt. 1

Momci stoje kao na završetku slike V.

GDIN PINK: Sad ni ja ne razumem Džoa.

GDIN GRIN: Ne trudi se da razumeš, to je previše za tvoju lepu glavicu.

Pink se malo uvredi i malo razbesni.

GDIN VAJT: Pusti ga Pink. Gde si ti do sad?

GDIN GRIN: Rekoh ti, bio sam gladan.

GDIN VAJT: Gdin Blu je ranjen.

GDIN GRIN: Vidim. Baš mi je žao.

GDIN VAJT: Kad dolazi Džo? Treba nam lekar.

GDIN GRIN (pauza):
Imam iznenađenje za vas!

GDIN PINK: Pa ubiću se.

GDIN VAJT: Kakvo iznenađenje, o čemu pričaš?

GDIN PINK: Opet je napravio neko sranje. Sigurno. Znao sam da nije trebalo da pristajem na ovo, znao sam. (ruga se)

GDIN GRIN: Šta je s ovim?

GDIN VAJT: Malo je poludeo.

GDIN GRIN: Hajdemo do mojih kola, da vidite iznenađenje.

GDIN PINK (izruguje se): Gdine Pink, Gdine Grin, Gdine Blu i Gdine Vajt, vi ste... bla bla BLA BLA! BLA!!! Vi ste – najebali.

Gdin Grin, Gdin Pink i Gdin Vajt odlaze iz skladišta.

X

Imena

GLASOVI (off):
Zakleo se Džo u svoj dobar glas
Da će od ove pljačke da dobije fras
Nije ovo posao da se obesi o klin
Zato ga i rade Pink, Vajt, Blu i Grin!

*U nekoj sobi, za četiri stolice sede Gdin Grin, Gdin Pink, Gdin Blu i Gdin Vajt.
Džo stoji ispred njih i šeta se.*

DŽO: Okej, momci, sad da se upoznamo. Osim mene, svi vi koristićete pseudonime. Lažna imena. Alijase. Zovite to kako god hoćete, ali zapamtite jednu stvar – nikad, ni pod kakvih uslovima, ne smete jedni drugima da otkrijete svoje pravo ime ili bilo šta o sebi. Jasno? Pod tim podrazumevam to odakle ste, kako vam se zove žena, za koga navijate, u kom ste mardelju ležali i tome slično. Dakle ništa! Njente! Nada! U redu?!

Svi momci poslušno klimaju glavom.

DŽO: Jer ako se slučajno, ne daj bože, iz nekog razloga desi da vas murija uhvati, što ne bi trebalo da se desi i nije se do sad desilo, niti će se desiti, ali čisto da budemo sigurni – vi u tom slučaju ne znate ništa, ničije ime. Osim mog, naravno, za šta me boli uvo, jer moraćete da im dokažete to što tvrdite, a to će biti

teško. Uostalom, još jedna bitna stvar - ovako ćete svi morati da mi verujete. Jer ja vas znam. Ja znam kako radite, znam vašu reputaciju, znam za šta se sposobni.

Džo uperuje prstom u jednog po jednog od četvorice momaka i dodeljuje im imena.

DŽO: Gdin Vajt. Gdin Blu. Gdin Grin i Gdin Pink.

GDIN PINK: Zašto sam ja Pink?

DŽO: Zato što si pederčina.

Svi ostali se smeju.

GDIN PINK: Što ne možemo sami da odaberemo boje?

DŽO: Probao sam i to jednom. Nije uspelo. Jer onda se desi da imaš četiri tipa koja se svađaju oko toga ko će biti Gdin Blek. Tako da zaboravi na to. Ja biram boje. Budi zahvalan što nisi Gdin Žuti.

GDIN PINK: Da, ali gospodin Pink zvuči kao da sam neka pičkica. Pusti me da budem Gdin Purpurni. To zvuči bolje.

DŽO: Ne može. Neko na drugom poslu ima to ime. Ti si Gdin Pink i tačka.

GDIN VAJT: Dajte, ljudi. Koga briga kako se zoveš!

GDIN PINK: Lako je tebi da kažeš,

ti si Gdin Vajt. Ako ti Gdin Pink zvuči okej, možemo da se zamenimo kad te već nije briga!

DŽO: Nema menjanja. Pazi ovamo, ovo nije pijaca, je l' vam to svima jasno?! Imaš dva izbora – put pod noge ili prihvati jebeno ime i 'ajmo dalje.

GDIN PINK: U redu, Džo, jebote, šta se ljutiš. Biću Gdin Pink.

DŽO: Možemo li sad da nastavimo?

GDIN PINK: Da.

DŽO: Hvala.

XI

Iznenadenje pt. 2

U skladištu sam leži Gdin Blu, još uvek onesvešćen. Spolja se čuju zvuci mumljanja i udaranja po gepeku automobila.

GDIN PINK (off): Šta je ovo, jebote?!

GDIN VAJT (off): Grin, poludeo si.

GDIN GRIN (off, smeje se): Idemo unutra!

U skladište ulazi Gdin Grin i za sobom vuče zavezanog Policajca, koji deluje prilično izmučeno. Za njima dvojicom

dolaze Gdin Vajt, prilično staložen, i Gdin Pink – prilično uznemiren.

GDIN PINK: Koji ti je đavo čoveče, šta si to uradio?! Držao si pandura u gepeku, jesi svestan da ćemo sad tek da robijamo kad nas nađu?!

Gdin Grin smešta Policajca na stolicu na sred skladišta i vezuje ga. Gdin Vajt proverava u kakvom je stanju Gdin Blu.

GDIN GRIN: Niko nas neće naći.

GDIN VAJT: Grin, kada stiže Džo? Ovaj neće još dugo.

GDIN GRIN: Hoćeš da ga upucam? Da mu skratim muke.

GDIN VAJT: Ne seri.

GDIN PINK: Šta će nam glupi pandur ovde?! Vajt, reci mu.

GDIN VAJT: Rekao sam ti da je lud.

Gdin Grin se smeje i uživa dok vezuje Policajca za stolicu.

GDIN PINK: Ja sam mislio da ste vi, ljudi, profesionalci. Ne mogu da verujem šta se dešava?! Koji k...

Gdina Pinka prekida pucanj koji je Grin ispalio u plafon

GDIN GRIN: Sad ćemo svi da se malo smirimo, važi?

GDIN VAJT: Što si ga doveo?

GDIN GRIN: Da saznam ko je krtica u našoj maloj družini.

GDIN VAJT: Kad dolazi Džo?

GDIN GRIN: Nemam pojma. Čime ste došli ovde?

GDIN VAJT: Uzeli smo kola od neke žene.

GDIN PINK: Ja sam trčao.

GDIN GRIN: Ti si debil, a i ti si debil i moraš da skloniš jebena kola koja bi se manje primećivala da su jebeni kineski zid. (*Pinku*) Hajde da mi pomogneš da sredim gepek. (*Vajtu*) A ti preparkiraj ono sranje.

GDIN PINK (*pokazuje na policajca*): A ovaj?

GDIN GRIN: Šta s njim?

GDIN PINK: Pa... Ostavićemo ga samog?

GDIN GRIN: Pogledaj ga na šta liči. Šta on može? Samo kreni. Brzo.

Njih trojica izlaze iz skladišta, pre izlaska Grin poljubi Policajca u čelo. Policajac cvili.

Nakon nekoliko trenutaka Gdin Blu podiže glavu.

GDIN BLU: Hej! Hej, kako se zoveš?

POLICAJAC: Džefri.

GDIN BLU: Slušaj me Džefri, ja sam takođe policajac.

POLICAJAC: Znam.

GDIN BLU: Znaš?

POLICAJAC: Da, ti se zoveš F... F... Fredi. Bili nas je upoznao pre par meseci, u stanici.

GDIN BLU: Sranje. Ja se toga uopšte ne sećam. Izvini.

POLICAJAC: Kako izgledam?

GDIN BLU: Pa, kako da ti kažem, Džefri... ne baš najbolje.

POLICAJAC: Glupi psihopata!!!

GDIN BLU: Džefri izdrži još malo, svi znaju da smo ovde, doći će po nas.

POLICAJAC: Pa što ne dolaze?! Ubiće nas. Mene je već unakazio, kad se vrati ubiće me!

GDIN BLU: Čekaju da dođe Džo. Do tada neće reagovati. Džo je taj koga žele.

POLICAJAC: I nas dvojicu žrtvuju zbog nekog Džoa?! Ubiće nas čoveče, ubiće nas. Zašto se ne pojavljuju kad znaju da smo ovde?!

GDIN BLU: Džefri i ja umirem. Pogledaj me. Ja umirem i oni to znaju, ali ne smeju da reaguju pre nego što se pojavi Džo. Ako se to desi – sve propada, razumeš. Izdrži

samo još malo, preživemo. Važi? Pa kako sam ja izdržao do sad?!

XII

Gdin Blu

GLASOVI (off): Ide pandur oko tebe, Pazi da te on ne sjebe, Čuvaj se Džo ti, I oko tebe svi.

Gdin Blu u svojoj sobi ispred ogledala, vežba anegdotu koju treba da prepriča. Oko njega dve konobarice na rolerima.

GDIN BLU: To je bilo još pre 10 godina. Valjao sam neku robu u to vreme i jedno veče blejim, gledam seriju, kontam dolazi lik da pokupi, kad ono –

DEVOJKA 1: Ne valja. Možeš ti to bolje.

DEVOJKA 2: Hajde, šta si se usr'o?

GDIN BLU: Otvaram ja vrata, kad ono - panduri na mojim vratima. Šest pandura...

DEVOJKA 1: Nije dobro, ponovo.

GDIN BLU: Znači, pre 10 godina, valjam ja neku robu i jedno veče blejim...

DEVOJKA 2: Uverljivije to. Očajan si. Hajde!

GDIN BLU: Jedno veče gledam seriju, čujem zvono na vratima, mislim – neko je došao po robu, kadono...

DEVOJKA 1: Ponovo! Ispočetka!

Gdin Blu se nervira, zatim se malo pribere, a onda se na sceni pojavljuju Gdin Grin, Gdin Pink, Gdin Vajt i Džo. Svi sede u kafiću i slušaju kako im Blu priča svoju anegdotu. Devojke ponovo postaju konobarice.

GDIN BLU: Pa pazi, pre jedno desetak godina, u to vreme sam, valjao neku robu. Ništa veliko, ali opet, svakog dana su me bar jednom zvali da im prodam nešto. I to se valjda proćulo. Uglavnom, jedno veče, nešto kasno, blejim ja gajbi, kad pozvoni neko na mojim vratima. Ja kontam došao tip po robu i otvaram vrata, kad tamo – imam i šta da vidim. Šestorica pandura sa šest nemačkih ovčara na mojim vratima. Kao na filmu... Dobro veče – oni meni, dobro veče – ja njima. Stoje na vratima, ja se pravim lud, pitam što su došli, oni kaže imali su dojavu da se kod mene nešto čudno dešava, ja ih pustim u stan, oni malo pronjuškaju i izađu. Premro sam od straha.

GDIN PINK: I nisu ništa našli?!

GDIN BLU: Ne. Jer je baba ponela svu robu zajedno sa mojim prljavim vešom, ne znam da li kapirate, ali baba me 'ladno spasila.

Ostali momci se smeju, Blu je zadovoljan kako je ispričao svoju anegdotu, a Džo i dve konobarice lagano tapšu.

XIII

Džo

Situacija kao na kraju slike IX.

POLICAJAC: Psst! Vraćaju se.

U skladište se vraćaju Gdin Pink, gdin Vajt i Gdin Grin.

GDIN PINK: Znao sam da će ovo biti gubljenje vremena, znao sam.

GDIN VAJT: Dobro, rekao je da dolazi uskoro.

GDIN GRIN: A do tad ćemo da se pozabavimo tobom!

Gdin Grin prilazi policajcu i smeje se.

GDIN GRIN: Dakle, šta imate da izjavite?

POLICAJAC: Ništa, ja ne znam ništa.

GDIN GRIN: On ne zna ništaaaa.

Kako tužno. Sigurno znaš nešto – znaš ko nas je odrukao. Ma znaš ti sve, samo nećeš da pričaš, je l' da? Lepo su vas istrenirali. Ali imam ja rešenje i za takve. Čas me čuješ, čas me ne čuješ. Šta misliš kako bi bilo lepo da ti odsečem i ovo drugo uvo? Pa onda, kako ono kažu – na jedno uđe, na drugo izađe. Samo što kod tebe onda neće biti ni gde da uđe, ni gde da izađe.

Policajac počinje da plače. Grin se približava Policajcu i vadi nož. Policajac pokušava da se oslobodi, ali ne može. Grin se naglo zaustavlja.

GDIN GRIN: Pa ne mogu ovako. Treba mi muzika. Vas dvojica! (*pokaže na Pinka i Vajta*) Pevajte nešto.

GDIN VAJT: Ma beži bre.

GDIN PINK: Ti si lud, neću da pevam kretenu, skloni se.

Grin pljesne rukama dva puta, svetla se promene, on u svojoj glavi čuje muziku. Pojavljuju se dve devojke ponovo na rolerima i pevaju oko njega

GLASOVI (*naizmenično*): Čim spusti se noć, Ti dobijaš moć I druge ne slušaš tad. To tvoje lepo lice I talenat ubice, Svima sad doneće jad.

Devojke prestaju da pevaju, a Gdin Grin nastavlja da pleše kao da i dalje čuje muziku. Gdin Pink i Gdin Vajt se začuđeno gledaju. Devojke zatim nastavljaju da pevaju a capella tiho u pozadini.

GDIN GRIN: E tako. Sad imamo i atmosferu. Da čujem! Ko nam je smestio?

POLICAJAC: Ne znam ko vam je smestio, ne znam ništa. Gospodine, ja imam dvoje male dece i ženu, molim vas, ostavite me, molim vas.

GDIN GRIN: Kako tužno. Hm, da li da ga pustim na miru? Ipak ne.

GDIN VAJT: Daj, nemoj to da radiš čoveče! Ne treba nam ovo!

Policajac počinje da vrišti, na korak je od sečenaj drugog policajčevog uveta, kada Gdin Blu podigne glavu sa poda i uperi pištolj u Grina.

GDIN BLU: Da se nisi usudio. Ni korak dalje.

GDIN GRIN: O, pa neko je još uvek živ!

U skladište ulazi Džo, svi zabezegnuti gledaju u njega.

DŽO: Šta se dešava ovde?!

GDIN GRIN: Mislim da imamo krticu! Čale, hteo sam da odsečem uvo ovom finom policajcu, ali Blu me je

sprečio, stvar je jasna.

GDIN VAJT: Stvar nije nimalo jasna, nego si ti potpuno lud!

DŽO: Pazi šta pričaš, Lari.

GDIN PINK: 'Alo ljudi, kakav Lari, zar nismo rekli nema imena! Mislio sam da smo svi ovde profesionalci.

Džo vadi pištolj i uperava ga u Gdina Blua koji i dalje drži Gdina Grina na nišanu.

DŽO: Ništa, onda, moraću da ga ubijem.

Vajt vadi pištolj i uperava ga u Džoa.

GDIN VAJT: Samo preko mene mrtvog, Džo veruj mi, znam da ovaj tip nije krtica.

Gdin Grin baca nož i svoj pištolj uperava u Gdina Vajta.

GDIN GRIN: Alo, ne možeš ti da držiš mog čaleta na nišanu, je l' jasno?!

GDIN PINK: Ljudi, molim vas, hajde da se ponašamo kao profesionalci. Samo bez naglih pokreta. Hajde da lepo porazgovaramo o ovome.

DŽO: Zašto da ti verujem da on nije izdao, Lari?

GDIN VAJT: Zar ne vidiš da je ranjen?! Ej, ranjen je tokom naše akcije pljačkanja banke. Pa da je krtica, to se ne bi desilo.

DŽO: Kako je ranjen?

XIV

Nameštaljka

Čuje se alarm i nekoliko policijskih sirena. Vika ljudi dolazi spolja. Na ulici stoji Žena. Priča telefonom.

ŽENA (preko telefona): Ne znam šta se dešava i boli me uvo šta se dešava!

Do Žene dotrčavaju Gdin Vajt i Gdin Blu.

GDIN BLU: Gospođo!

Žena kada vidi da se Blu njoj obraća, obraduje se i prekida telefonsku vezu.

GDIN VAJT: Ma, 'alo bre ženo, daj ključeve od tog auta!

ŽENA: Ko si ti uopšte, beži bre!

GDIN VAJT: Daj mi ključeve od auta kad ti kažem!

GDIN BLU: Gospođo molim vas, poslušajte ga i dajte nam ključeve od auta i nećemo vam ništa.

ŽENA: Vi mene nećete ništa?! Pa i da hoćete vi meni ne možete ništa! Mene svi gaze uzduž i popreko. Radim bre dve smene za koje pare? Imam dvoje male dece, šta ću da radim sutra kad budu morali da pođu u školu, a? Šta ću da radim? Da čekam svog nesposobnog muža da

nađe posao? A, ne, to se neće desiti. To se naravno, nikada neće desiti!

Gdin Blu nasrće na Ženu kako bi joj oteo ključeve od kola, ona vadi pištolj iz torbe i upuca Gdina Blua u stomak. Gdin Blu zatim upuca nju i leži na podu u šoku. Gdin Vajt se pribere, ulazi u kola, uvlači i Gdina Blua u unutra i njih dvojica se odvoze.

GDIN BLU: 'Ladno me upucala. 'Ladno sam je upucao.

XV Epilog

Ovog puta stvarno

U skladištu, svi stoje kao na kraju slike X, odnosno na početku slike I.

DŽO: Mislim da ću ipak morati da ga ubijem.

GDIN VAJT: Spusti pištolj, Džo! Spusti pištolj, napravićeš ogromnu grešku!

GDIN GRIN: Skloni taj pištolj od mog čaleta! Skloni ga, kretenu!

DŽO: Ne brini, pile tatino, pa Vajt je moj stari prijatelj, pa ne bi on mene. Zar ne, Lari?!

GDIN PINK: Okej ljudi, dosta je bilo zezanja! Ne zaboravite da smo svi ovde profesionalci! Hej! Iskurirajte! Nikome ne treba ovo!

GDIN VAJT: Džo, kažem ti, ako ubiješ ovog čoveka, ti si sledeći!

DŽO: Lari, pazi ovako... Ubiću ga.

GDIN VAJT: Daj, Džo, ne teraj me da ovo radim!

Džo pogleda u Gdina Vajta dok i dalje drži Gdina Blua na nišanu.

DŽO: Veruj mi. Znam šta radim. Samo mi veruj.

GDIN VAJT: Nemoj to da mi tražiš!

GDIN GRIN: Tata! Neeeeee!

Mrak. Čuju se pucnji. Gomila pucnjeva. Svetla se pale, svi su mrtvi sem Gdina Pinka i Policajca. Policajac počinje da vrišti od šoka, a Gdin Pink ubija policajca i odlazi iz skladišta.

GDIN PINK: Ne mogu da verujem. Stvarno sam mislio da smo svi profesionalci.

GLASOVI (off): Kada ubijaš i kradeš Ti ne veruj nikome, Kad si lopov ti za sebe uzmi – sve! URA!

KRAJ

Dimitrije Kokanov (1986) je dramski pisac, pozorišni dramaturg, filmski i televizijski scenarista. Stalni je dramaturg Pozorišta Atelje 212 u Beogradu. Član je UDUS-a. Dramaturgiju je diplomirao na Akademiji umetnosti u Beogradu. Master studije Teorije umetnosti i medija završio je na Univerzitetu umetnosti u Beogradu. Izvedene su mu tekstovi *Kreatnje*, *Boli Kolo*, *Pornscape*, *Ovde*, *Tamo...* Koautor je autorskih projekata *Lounli Plenet*; *To Feel or not To Feel*; *Show me Heaven*. Kao pisac i reditelj saraduje sa Radio Beogradom: *Letači*; *Prizori konstruisanih odnosa*; *To Feel or not To Feel*; *Boli Kolo*. Kao pozorišni autor, dramaturg i izvođač saraduje sa različitim umenticima u polju izvođačkih umentosti u zemlji i regionu. Scenarista je nagrađivanih kratkih filmova *Sve je više stvari koje dolaze* i *Nikog nema* u režiji Jelene Gavrilović. Jedan je od scenarista TV serije *Jutro će promeniti sve*.

Pobednik je konkursa Zoran Radmilović i Slobodan Stojanović za originalni dramski tekst sa dramama *Vilinska prašina* i *Letači*. Dobitnik je Mihizove nagrade za dramsko stvaralaštvo 2017. godine. Dobio je Sterijinu nagradu za savremeni dramski tekst za tekst *Kretanje* 2020. godine.

Dimitrije Kokanov

NASILJE

Reditelj Kokan Mladenović
Kompozitorica Irena Popović Dragović
Koreografkinja Andreja Kulešević
Scenografkinja Marija Kalabić

Dadov, 2016.

Tekst predstave *Nasilje* nastao je kao rezultat istraživanja društvenog fenomena vršnjačkog nasilja. Direktno preuzimanje i upotreba i/ili obrada dokumentarnog medijskog materijala, pre svega izvor štampanih medija, te apropijacija i montiranje ovog materija predstavljaju osnovni metod izrade teksta predstave. Odabrani dokumentarni sadržaji su korišćeni i kao polazište za razvoj segmenta teksta koji pripadaju fikciji u okviru priče o stvarnim slučajevima nasilja nad decom. Zasebne elemente teksta *Nasilje* čine fragmenti nastali u procesu rada sa izvođačima kroz improvizacije i

ankete. U tekstu se još koriste delovi pesme *Pegla* autora Marka Šelića Marčela i pesme *Mama* autorke Ivane Rašić Sajsi MC.

Individualno:
Aleksa – junak
Pegla – glavni negativac
Milica – Aleksina simpatija, jedina plemenita
Tifani – glavna negativka
Dečak – da ga štiti
MAJKA: – da ga štiti
Ministar prosvete – da ga štiti
Dnevne novine – da ga štite
Zaštitnik građana – da ga štiti
Ministar omladine i sporta – da ga štiti
+ neki pojedinci kad istupe iz svog hora kao: direktorka, školski policajac, profesorka biologije...

Kolektivno:
Hor mrtve dece
Hor dadovaca – izvođači u svoje ime
Hor huligana – uvek predvođen Peglom
Hor huliganki – predvodi ih uvek Tifani
Školski hor (nastavnici, učitelji, pedagozi, direktori, školski policajci..)
Pravosudni hor

- Horovi ne znače songove već kolektivnog junaka koji se može razbijati u tekstu, dakle samo je stvar u grupnom pojavljivanju i depersonalizaciji, svođenje na funkciju.
- Songovi su jasno naznačeni

PROLOG

Stepenište i/ili tribine i ispred prazan prostor koji predstavlja sportsko ili neko drugo bojište – svako mesto borbe. Na sceni je dakle i gledalište naspram onog u mraku pozorišne sale. Između je prostor zločina.

Aleksino mrtvo telo leži na podu. Hor mrtve dece peva dok stoji na tribinama. Vrlo svečani prizor! Kредom opcrtavaju prostor oko Aleksinog beživotnog tela – kao kriminalistički uviđaj.

SONG Himna

HOR MRTVE DECE
Vidi na šta liči, sigurno je feget
Ma jebo tuču, bolje nož u bubreg
Ajmo, Pegla, to, ubodi ga
Evo, pada sad zaskoči ga

Ubodi opet, ubodi pедера
Za crkvu, za Boga živela Srbija
Vidi kako plače, bre, pička pega-
va
Ubodi opet, ubodi pедера
Živela Srbija
Živela Srbija
Ubodi opet, ubodi pедера
Živela živela Srbija
Živela živela Srbija

Aleksa ustane.

ALEKSA

Ja sam Aleksa Janković. Ubio sam se 10. maja 2011. godine u četrnaestoj godini života. Skočio sam kroz prozor sa trećeg sprata zgrade u kojoj sam živeo. Bio sam odličan đak sve do pred smrt, kad sam popustio u školi. Voleo sam fudbal, muziku, kompjutere i lepu garderobu. Interesovale su me devojčice, a i ja njih.

1. POSLEDICE I/ILI ALEKSIN ZAKON

Novinar najavljuje govornike. Oni se ređaju na sceni.

NOVINAR:

Sa nama su predstavnici ministarstva prosvete

Predstavnici ministarstva sporta i omladine
Zamenica zaštitnika građana za prava deteta
Direktorka škole
Predstavnici školskog odbora majka
Govornici staju za svoje govornice i obraćaju se svima pristunima. Bilo bi dobro da tekst čitaju sa papira koji drže na govornicama.

MINISTARSTVO PROSVETE

Ministarstvo će preduzeti odgovarajuće mere kada postupak protiv škole bude okončan.

NOVINAR...

Doneta je provestepena presuda. Koje mere će ministarstvo prosvete preduzeti protiv odgovornih?

MINISTARSTVO PROSVETE

Mi nemamo nikakve nadležnosti za preduzimanje nikakvih mera i sankcija protiv direktorke i drugih zaposlenih u školi. Da vas podsetimo da je bivša direktorka podnela ostavku, a da je Prekršajni sud, i u prvostepenom i u drugostepenom postupku, novčano kaznio i nju i školu.

NOVINAR...

Da li je dopustiv i primeren povra-

tak osuđene direktorke, kao i odsustvo odgovornosti školske psihološkinje, razrednog starešine ili nastavnice za koju se u sudskom postupku tvrdilo da je podsticala nasilje nad Aleksom?

MINISTARSTVO PROSVETE

Prosvetni inspektor nadležne niške gradske uprave naložio je mere školi i škola je postupala po naloženim merama. Prosvetni savetnici Školske uprave Niš vršili su stručno-pedagoški nadzor i nakon utvrđenog stanja predložili su mere, po kojima je škola postupila. Škola nije preduzimala radnje prema psihološkinji Slađani Golubović, odeljenskom starešini Zorici Mikešić i nastavnici biologije Mileni Cvetković nisu tačni.

NOVINAR

Da li je škola sprovela postupak utvrđivanja odgovornosti zaposlenih u „slučaju Alekse Jankovića“, što je bila preporuka ombudsmana?

ZAMENICA ZAŠTITNIKA

GRAĐANA:

Ne. Škola nije sporvela postupak utvrđivanja odgovornosti. v. d. direktorka škole Jasmina Stanković obavestila je nedavno ombudsmana da je

Školski odbor doneo odluku da se ne pokreću postupci utvrđivanja odgovornosti zaposlenih jer se Školski odbor povodom toga već negativno izjasnio.

ŠKOLSKI ODBOR

Nastupila je zastarelost pokretanja postupaka.

ZAMENICA ZAŠTITNIKA

GRAĐANA

Nepostupanje ove škole po dve- ma našim preporukama je veoma zabrinjavajuće

jer ukazuje na apsolutno odsustvo namere da se škola i zaposleni suoče sa teškim propustima u svom radu, ponesu i ličnu i zajedničku odgovornost i započnu sa unapređenjem rada.

Škola „Sreten Mladenović Mika“ je školski primer loše prakse u radu, poštovanju zakona i poštovanju prava učenika i alarm je za nadležne organe da se pozabave uzrocima takvog ponašanja rukovodstva škole.

Svojim stavovima, Školski odbor, direktor škole i određeni zaposleni, ozbiljno ugrožavaju i profesionalni integritet onih nastavnika i drugih zaposlenih u toj školi koji svoj posao obavljaju profesionalno i pravilno.

MINISTARSTVO SPORTA I OMLADINE

U narednom periodu biće donet „Aleksin zakon“, koji će predvideti da onaj ko je počinio vršnjačko nasilje bude strože kažnjen. Ovim Zakonom biće predviđeno da onaj ko je imao priliku da spreči da dođe do nasilja, a nije ništa učinio, takođe bude sankcionisan i kažnjen. Preventivno možemo i moramo da delujemo. Treba smoći snage i na jedan pozitivan način, predočiti mladim ljudima da treba da se priča o problemima. O problemima svi zajedno treba da razgovaramo i da ih rešavamo, a ne da okrećemo glavu.

PRAVOSUDNI HOR

Prema presudi donetoj 12.maja, tužena škola je obavezna da roditeljima dečaka isplati 350.000 dinara kao naknadu za nematerijalnu štetu na ime pretrpljenog straha i 425.000 na ime pretrpljenog duševnog bola zbog povrede prava ličnosti. Zajedno sa troškovima suđenja, škola je obavezna da isplati blizu dva miliona dinara.

DIREKTORKA

Presuda nije pravosnažna, a škola je juče uložila žalbu.

Dokle bre više?

Alo!

Sad je dosta!

Protiv koga ja treba da pokrenem postupak?

Ko treba da pružme odgovornost?

Kome ja ovde treba da se objašnjavam?

Da vidim vas!!!

Da vidim kako bi ste vi sve to...

Preuzeli odgovornost.

Utvrđili ko je krivac.

Pokrenuli postupak...

Kaznili!

Da najlakše je da sad pričate.

Da vidim vas sa usranih 56 hiljda mesečno.

Kako vi živite?!!

Polu ode na kiriju i račune.

Deo ode dok platim dom za majku.

Što da neću na ulici da je ostavim upišanu?

Da čujem, kako vi živite celog meseca sa 6 hiljada dinara!

Koga vi organizujete?

Koju vi evidenciju vodite?!

Ne znam ni koliko celih gaća u fioci imam!

Sram da vas bude!

Šigurno da sam ja kriva za sve. Škola tome služi.

Pa vaspitajte svoju decu, pička

vam materina!

2. MNOGO SMO JAKI

Škola. Tifani predvodi huliganke i predstavlja nam se. Dok Tifani govori sve njene sledbenice samo otvaraju usta. Iz tih usta ništa ne izlazi – lip sync. Sve huliganke su kopija Tifani, izlaze jedna po jedna tako da izgleda da ređanju nema kraja – da se glupače samo stvaraju.

TIFANI
Ć, ja sam Tifani
imam dugačke nokte
uvek nosim mini suknjicu
i rozu bundicu
koja je by the way prava, a nije fake
košta Boga oca,
ali meni moji sve kupiju
imam pirsing sa swarovski dijamantom
i na minus deset nosim jaknicu
od pupka na gore zakopčanu do nosa
da se ne prehladim
zato što je to fashion...

HOR HULIGANKI
Yes, yes, yes!

TIFANI
Ja nikada ne stižem na vreme u školu,

jer mi samo stavljanje pudera oduzima više od pola sata
svi profesori me tolerišu,
jer su mi mama i tata doktori
i to svi znaju
i baš svi žele da se druže sa mnom
i nema veze što nemam pojma
ko je napisao teoriju moći
imam moć da ponižavam sir mašne
devojčice i dečake!
Vidi fucking jebenu pobrecitu Milicu!!!

HOR HULIGANKI
A ja, ja, jaj

Maltretiraju Milicu tako što je fotografiju, fotografiju joj patike...

TIFANI
Vidi u čemu je došla u školu
ima bezimene patike
još od prve godine
izazivaju meni gađenje
ravno kombinaciji teget i crno
to je fashion

HOR HULIGANKI
no, no, no

TIFANI
Jadni, aseksualni nerdovi
meni mesto nije ovde
ja sam za njih USA,

a oni su, oni su...

HOR HULIGANKI
Tadžikistan!

TIFANI
Jesi mi nacrtala radove za likovno?

MILICA
Jesam.
HOR HULIGANKI
A nama?!

Milica se izbezumi jer je to previše radova. Aleksa dolazi da spase Milicu.

ALEKSA
Ostavite je! Sklonite se odavde!

TIFANI:
Pegla!

Aleksin pokušaj da odbrani Milicu sprečava dolazak Pegle. Pegla predvidi huligani i oni ga predstavljaju. Urlaju k'o navijačka grupa. Pegla čuti namršten. Pegla drpa Tifani.

HOR HULIGANA:
Darko ima sedamnaest, napucan je i svi sad zovu ga Pegla
Ima treš trešu, ima naj najke i ramena široka ko regal

Ima bes besvesti, oči očinske, jed
jednak ko nekad
I zna da bije za ćirilicu, ali piše
spojeno neznam
On mrzi Hrvate, čuo da treba u
pesmi omiljenog benda
On mrzi pedere rekla mu crkva i
dobri pastir Kačavenda
On voli svoj narod, voli Kosovo i
život bi dao za njega,
ali zove prljavom seljačinom svakoga ko nije iz BGa
Pegla je spreman na sve da uđe u tim

Da ga shvate ozbiljno baš svi da i on bude jedan od njih, jer Pegla ne želi da gleda kako tone mu zemlja i da na to bude jebeno tih
Iskriviće od batina svakog ko je kriv

Huligani i Huliganke poziraju kao na fotografijama na fejsbuku gde sa plastičnim puškama i pištoljima ili u pozama koje liče na nacističke pozdrave, pretnje silovanjem, prete Aleksu, Milici i nama u publici. Huligani i huliganke gestikuliraju znak odobravanja prstom na gore, fejsbuk jezikom.

HULIGANI I HULIGANKE
LAJ: K!!!

Plamen baklji u rukama maloletnih huligana i mobilni telefoni maloletnih huliganki sve prate. Sija scene. Aleksa i

Milica u ognju.

HOR HULIGANA:
Zapalićemo ti čaletov auto ako dođe po tebe
Zapalićemo ti mamu i tatu ako dođu po tebe
Zapalićemo ti kuću ako neko iz nje izađe po tebe
Zapalićemo ti sve
Zapalićemo tebe

Dok se dim spusti scena se isprazni.

3. KAD PORASTEM BIĆU PILOT

Makete aviona se spuštaju u prostor. Tu je Milica, Aleksina simpatija. Avioni i Milica – to su njegovi snovi.

MILICA
Ja nikada nisam letela.

ALEKSA
Upisaću vojnu školu i voziću brze avione.
Ja ću kao tata da budem pilot.
Voziću razne avione i moj najomiljeniji severnoamerički X – 15.
To ti je jedna od najbržih letelica na svetu.
Najviša brzina mu je oko 7.200 km/h koja je postignuta 3.oktobra 1967. godine.

Zamisli samo da sediš u raketi dugoj samo 15 metara i da onda budeš bačena...
Mora da je divan osećaj!!!

MILICA
X-15?

ALEKSA
X-15 se koristi u tako ekstremnim brzinama da ima totalno drugačiji način upravljanja.
On korsiti raketni potisak jer mu to omogućava da razvija nadmorsku visinu iznad 100 kilometara.
To je rekord! Hoćeš da probaš?

MILICA
Ali ja imam strah od visine.

ALEKSA
Ako ipak budem pilot putničkog aviona vozio bih neke od najsigurnijih aviona. Tebe bih vozio u Boingu 737 CFMI. Boing 737 je toliko bezbedan da statistika kaže da se slupa tek jedan avion na svakih 4 miliona 836 hiljada 900 sati letenja. Je l' se idalje plašiš?

MILICA:
Ne plašim se.

Milici to ništa ne znači, briga je za avione. Ali joj je lepo što se Aleksa u njih razume. Aleksa ponosan na sebe što zna sve to.

4. ŠKOLA (BEZ) NASILJA

Učionica. Aleksa dobija batine od Pegle. Zvono. Ulazi profesorka.

PROFESORKA BIOLOGIJE (Milena Cvetković)

Vidim da si dobio batine?

Ako, trebalo je još da te biju!

Čujem da su tvoji roditelji podneli prijavu protiv mene

Ali, prijavu je škola odbacila.

HOR HULIGANKI

Profesorka, Aleksa nas gleda!

Profesorka, Aleksa nas gleda!

PROFESORKA BIOLOGIJE

Ignorišite ga, vidite da je budala...

HULIGAN

Profesorka Aleksa me je pogodio u oko!

HOR HULIGANA:

Profesorka Aleksa ga je pogodio u oko!

PROFESORKA BIOLOGIJE

Vidite da je nevaspitan!

To sve ide iz porodice!

TIFANI

Profesorka Aleksa mi je ukrao Ajfon!

HOR HULIGANA:

Ajfon!

PROFESORKA BIOLOGIJE

Aleksa!

HULIGAN

Kome ti psuješ majku?

HOR HULIGANA:

Kome ti psuješ majku?!

PROFESORKA BIOLOGIJE

Aleksa, pa pička ti materina!

Dok profesorka piše ocene, Pegla drži

Aleksu, a ostali mu lepe žvake po licu.

SONG **Pičko**

Pička ti materina

Pička li ti materina

Šta je bre

Pička ti materina

Pičko pičkice

Šta je pičko

Pičko smrdljiva

Nemoj da si pička

Ne budi pička

Usrana pička

Prava pička

Ispao si pička

Prodao nas pička

Prodao nas k'o pička

Jebaću ti majku u pičku

Jebaću ti majku u pičku

Pičku ću ti slomiti

Pička li ti materina

Šta je bre pička ti materina

5. ŠKOLSKI SISTEM TLAČENJA

Ceo školski sistem se ređa kao na prozivci. Niko ne zna u čemu je problem.

HOR DADOVACA

O problemima Alekse Jankovića su obavješteni:

Direktorka škole, Suzana Popović Ickovski,
Školska psihološkinja, Slađana Golubović,

Razedni starešina, Zorica Mikešić,

I nekoliko nastavnika

Školski policajac, Ivica Grujić,

Policijska stanica Crveni krst,
Školska uprava Niš,
Prosvetna inspekcija,
Ministarstvo prosvete,
Grupa za suzbijanje maloletničke delikvencije PU Niš...

ŠKOLSKI HOR

Obavestili smo policiju.

Jednom!

Obezbedili smo da jedan pripravnik

koga plaćaju roditelji, štiti dečaka u školi.

Mi smo obezbedili zaštitu

O tuđem trošku!

Pokrenuli smo vaspitno-disciplinski postupak protiv jednog učenika

koga smo označili kao vođu nasilnika,

ali i protiv Alekse.

Aleksa, evo lepo piše u dnevniku:

Previ puškice

Ometa čas

Ne sedi na mestu

Izgovara ružne reči

Crta za vreme časa.

(Je l' vi čujete ovo?! On crta za vreme časa!!!

A nije čas likovnog)

DIREKTORKA

Kada je Aleksa iščupao cev za grejanje,
zvala sam mu oca da hitno dođe u školu.

I rekla sam mu
VODITE GA IZ OVE ŠKOLE ON JE
BOLESTAN!

PSIHOLOG

Naravno da njegovi roditelji misle da je

Njihovo dete radoznalo, puno života

da želi sve da vidi i čuje,

da zna da bude i nestašan, jer voli da je u centru pažnje.

(Ja kao školski psiholog vam kažem)

Aleksa je u stvari nedisciplinovan i hiperaktivan.

ŠKOLSKI HOR

Nedisciplinovan i hiperaktivan!

Uplašen jer je nevoljen!

Uplašen jer je nevoljen!

Uplašen!!!

MAJKA:

Niko od nas iz škole nikada se nije udostojio

ni da kurtoazno pozove i pita

kako je Aleksa

ŠKOLSKI HOR

kako je Aleksa

kako je Aleksa

MAJKA:

dok je ležao kući više puta po nekoliko dana,

jer nije mogao da ide u školu od zadobijenih povreda.

TRI POLICAJCA:

Tek kada su njegovi roditelji ceo slučaj prijavili odeljenju za maloletničku delinkvenciju SUP Niš, jer više nisu znali kome da se obrate, nasilje je utihnulo.

svi:

Nasilje je utihnulo!

Nasilje je utihnulo!

ALEKSA:

Nasilje je utihnulo!

6. MNOGO SMO JAČI

Tifani maltretira Milicu. Igraju igru tokom koje Tifani udara Miličine šake nakon svakog odgovora na pitanje.

TIFANI

Jesi li mi nacrtala rad za likovno?

MILICA

Jesam.

TIFANI

Je l' to moj rad?

MILICA (nema)	TIFANI Govori! Šta mumlaš?! Je l' ti znaš da govoriš! Nemoj da sam te čula da si nekom nešto rekla!	Pa i ja volim da sviram gitaru pa ću ipak biti pilot. (Pokazuje joj sličice) Evo, pitaj me. Znam sve. Svaki avion, brzinu, visinu, sve!	ALEKSA 1875 mph	ALEKSA 2056	Poručivali smo mu to i fotografijama na fejsbuku Poručivali smo mu to svaki dan. Znam da je na lekovima I zato ga još gore zajebavam.
TIFANI Uzeću tvoj rad.	<i>Tifani joj gazi šake. Odlazi. Aleksa nailazi i zatiče je u blatu, krvavih dlanova.</i>	MILICA Ne znaš.	MILICA XB Valkyrie?	MILICA M.I.L...	HOR HULIGANA: I nemoj da bi nekom nešto rekao Jer naši roditelji imaju veze u policiji Imaju veze i na sudu.
MILICA Dobro.	MILICA Ja ne znam šta ću ako ne budem mogla da sviram.	ALEKSA Znam! Pitaj!	ALEKSA 2094	ALEKSA Milica!	<i>Pegla davi Aleksu u WC školji. Školski hor peva pesmu o strahu.</i>
TIFANI Jesi razumela?!	MILICA Znaš da volim da crtam, volim da pomažem ljudima, Ali najviše volim klavir.	MILICA Niko ne zna sve!	MILICA MIG – 25 Foxbat	MILICA Najveća brzina?	
MILICA Jesam.	Kada se opustim to je kao da sanjam.	ALEKSA Ja znam!	ALEKSA 2170	ALEKSA Beskonačna.	SONG O strahu / pretapa se sa Aleksinim monologom o Pilotu
TIFANI Ne čujem te!	Lento (sporo) largo (široko) moderato (umerneo) andante (umereno lagano)	<i>Izvlači jednu po jednu sličicu i testira ga.</i>	MILICA SR-71	7. PILOT NE SME DA SE PLAŠI	
MILICA Razumela sam.	Samo u zadnje vreme kada sviram	MILICA F-111?	ALEKSA 2269	PEGLA Ulazim na njegov čas Izvlačim ga napolje Ulazim mu u wc dok piša Gurnem ga da se popiša Svi ćute	Šta si se usr'o Šta si se usr'o Šta si se usr'o Šta si se usr'o Usr'o si se pičko Usr'o si se pičko Usr'o si se pičko Usr'o si se pičko Usrao se od straha Usrao se u gaće Usrao se kao zec Usrao se kao zec Usrao se od straha Usrao se u gaće Usrao se kao zec Usrao se kao zec Usrao si se pičko Usrao si se od straha
TIFANI Šta?!	Uopšte ne mogu da se opustim I onda me bole ramena, nadlaktice	ALEKSA Maksimalna brzina 1650 mph	MILICA X-15 ?		
MILICA Kažem...	Zglobovi, i trnu mi cele ruke i šake	MILICA MIG – 31 Foxhound ?	ALEKSA 4510	MILICA: X-43A?	Gestikuliram da ću ga silovati Gestikuliram da ću ga pesničiti Gestikuliram da ću mu pičku polomiti Gestikuliram da ću ga sa zemljom sastaviti Niko ne vidi.
<i>Tifani počne da joj lomi prste. Milica se savija od bola.</i>	Šake mi se znoje lepe mi se prsti drhte mi kolena	ALEKSA Maksimalna brzina 1863 mph	MILICA X-2?		Svi sad kažu da je on bio fin ali nama je zasmetao. A mi smo bili opasniji od njega.
TIFANI Kako to razgovaraš sa mnom?!	i uhvati me nemir ja ne znam šta ću ako ne budem mogla da sviram samo o tome mislim.	MILICA F-15 Eagle?			
MILICA (ječi)	ALEKSA				

Usrao si se kao zec
Ima da se usereš od batina
Ima da se usereš od batina
Usrao se od glave do pete
Usrao se od glave do pete
Usrao si se
Usr'o usr'o

/

ALEKSA

Za pilota je važno da ima zdravo srce i pluća.

Za pilota je važno da dobro čuje i vidi.

Za pilota je važno da ima dobre reflekse.

Pilot ne sme da se plaši.

Pilot mora da zna da donese odluku i da bude odgovoran.

Piloti su heroji koji su često spašavali ljude.

Kada je na letu za Honolulu otpao deo krova aviona pilot je spasao sve putnike koji su bili izloženi vazduhu, vezani samo sigurnosnim pojasevima.

Sletanjem u Hadson reku pilot je spasao putnike u avionu kome su otkazali motori.

Kada su na jednom letu ka Aljasci svi motori aviona otkazali jer su bili zagađeni vulkanskim pepelom pilot je u rekordnom roku us-

peo da restartuje motore i spase preko 200 života.

I svaki put kada ulje iscuri

I svaki put kada motori otkazu

I svaki put kada nastupi panika

Pilot mora da zna kako da

Sleti

Pilot mora da zna kako da

Sleti

Pilot mora da zna kako da

Sleti.

8. ŠTA JE STRAH?

STRAH [je]

HOR DADOVACA (samo nabrajaju, ne glume)

Ne znam...

Strah je kada se nečega plašiš.

Usamljenost...

Usamljenost ?

Usamljenost!

Podrhtavanje

Strah od visine.

Opasnost.

Bol u telu.

Od smrti.

Ništa lepo.

Pretnja...

Uznemirenost!

Kad ne znaš da se suočiš...

Nepoznavanje.

Samoća.

Osuđivanje.

Kad ne možeš da pobegneš.

Nemogućnost govora.

Anksioznost.

Odbačenost je strašna.

Reakcija drugih ljudi.

Strah od reakcije drugih ljudi

Reakcije drugih ljudi

Neizvesnost.

Strašno je kad je neizvesno.

Strašno je kad ne znaš šta će biti...

9. IZVEŠTAJ LEKARA

Aleksa na lekarskom pregledu kao pod skenerom svi ga gledaju kao zamorče.

HOR DADOVACA

Gubi apetit

Pati od nesаницe

Trza se kad ga bude

Podiže ruke kako bi se zaštitio

Plaši se

Plaši se

Plaši se

Plaši se za majku i oca i sestru

Prete mu

Plaši se

Silazi ispred zgrade da proveriti da li je

neko

od onih koji prete stvarno "zapalio"

porodični auto.

Uznemirenost

Anksioznost

Subdepresivno raspoloženje

Mršavi

ima noćne more

Plaši se

Plaši se

Plaši se

mesečari

ima nagon za povraćanjem

ima sve simptome depresije

Posttraumatski ili vijetnamski

sindrom.

Plaši se

Pije antidepresive, a po potrebi i

lekove za spavanje.

U kući su rešili da na kraju školske godine promeni školu.

U kući su rešili da na kraju školske godine

U kući su rešili da

U kući

Aleksa stoji na rubu prozora.

DADOVAC I:

Za Aleksinu smrt odgovorna je škola u kojoj su svi redom zatvarali oči,

ignorišući prijave koje su roditelji podnosili protiv pojedinih nastavnika

i ne kažnjavajući učenike koji su svakodnevno tukli Aleksu.

DADOVAC II:

Školski kolektiv pokušavao da zataška stvari,

pa je tako izbrisan snimak Aleksinog prebijanja koji su zabeležile školske kamere, a neki od nastavnika su čak i podsticali linč nad Aleksom.

DIREKTORKA

Analizirali smo sve situacije i utvrdili da nema ničije odgovornosti!

PRAVOSUDNI HOR (ovde kao policija)

U navedenom slučaju nije bilo naših propusta. Mi se strogo pridržavamo uputstva o postupanju prema maloletnicima.

ŠKOLSKI POLICAJAC

Mi ništa ne vidimo.

Držimo se propisa!

Radimo svoje!

Ništa ne vidimo!

Ništa ne vidimo!

DEČAK

Trudio se da "ne sekira" roditelje. Pred kraj života mi je svojim džeparcem platio da ga štitim, jer "ne može više da sekira oca, već ima dovoljno problema oko njega". Kad je Aleksa umro ja sam otišao kod njegovih roditelja i zazvonio sam na vrata... Vratio sam im novac.

10. PRVI POLJUBAC

Milica, Aleksa i modeli aviona.

MILICA

F-111?

ALEKSA

Maksimalna brzina 1650 mph;
MIG – 31 Foxhound ?

MILICA

Maksimalna brzina 1863 mph;
F-15 Eagle?

ALEKSA

1875 mph; XB Valkyrie?

MILICA

2094; MIG – 25 Foxbat ?

ALEKSA

2170; SR-71?

MILICA

2269; X-15 ?

ALEKSA

4510; X-43A?

MILICA

7546; X-2?

ALEKSA

2056; Lockheed SR-71...

MILICA
...Blackbird?

Sada kada su sasvim blizu traba da se poljube. Ali...

11. NAJAVA UŽASA

Milica u bezimenim patikama na tribinama, kao van vremena i prostora, peva zloslutnu dečju pesmu dok se sa tribina iz mraka polako spuštaju huligani i huliganke kao zveri.

SONG **Uzbuna**

MILICA
Ide maca oko tebe
Pazi da te ne ogrebe
Čuvaj mijo rep
Da ne budeš slep
Ako budeš slep
Otpašće ti rep
Ako budeš slep slep slep slep
Otpašće ti rep rep rep rep

SONG **Uzbuna nastavak**

HOR HULIGANA:
Ide maca oko tebe
Pazi da te ne ogrebe
Čuvaj mijo rep
Da ne budeš slep

Ako budeš slep
Otpašće ti rep
Ako budeš slep
Otpašće ti rep

Huligani odjure Aleksu. Policijska sirena.

PEGLA
Osudili nas samo za dva prebijanja,
jer u prethodnih šest nismo imali 15 godina.

TIFANI
Osudili nas "praćenjem" centra za socijalni rad.

ŠKOLKSI POLICAJAC
Ja sam i dalje zaposlen.

PEGLA
Mene su oslobodili pojačanog nadzora roditelja jer nakon godin i po dana
„nisam učinio nikakvo krivično delo niti prekršaj, redovan sam i dobar učenik“.

HOR HULIGANA:
Nama su bili izrečeni samo sudski ukori zbog ugrožavanja sigurnosti...

12. RASPORED BATINA

Prikazi se vrlo teatralno ilustrativno odigravaju kako izveštaj batinanja navodi.

HOR DADOVACA
Septembar 2010:
"Prvi učenik" sačekuje Aleksu ispred škole, obara ga na zemlju i šutira.

Oktobar 2010:
Isti učenik ga izvodi iz svlačionice i brutalno prebija u grmu ispred škole. Šutira ga i udara u glavu. Sve beleže školske kamere. Aleksa završava na infuziji u Vojnoj bolnici.

Novembar 2010:
"Drugi učenik" fizički napada Aleksu i pretili mu. I mlađi učenici iz šestog razreda pokušavaju da ga biju "po nagovoru starijih". On se sakriva u automobil nastavnika, oni ga opkoljavaju i "ljuljaju".

Decembar 2010:
"Treći učenik" Aleksu hvata za vrat, šamara ga i pljuje. Dvadesetak dana kasnije "prvi" i "treći" učenik sa drugovima sačekuju ga ispred škole. Aleksa zove oca koji dolazi dok ga tuku. Kolima odlaze kod porodice "trećeg učenika", gde se rođaci sukobljavaju sa Aleksinim ocem.

Eskalaciju sukoba sprečava intervencija jedinica PU.

Januar 2011:
"Treći učenik" sa članom porodice ulazi u odeljenje i verbalno nasrće na Aleksu, a fizički sukob sprečava Aleksina razredna. Aleksa traži pomoć psihologa i neuropshijatra u niškom Kliničkom centru.

Februar 2011:
Nekoliko učenika pretili Aleksi na Fejsbuku da će patrolirati krajem i da niko neće moći da mu pomogne. Jedan od njih je poručio: "Ti ne shvataš da ću ja za koji mesec da završim školu i da niko neće moći da te odbrani". Ostali su sve to lajkovali.

Mart 2011:
Grupa na čelu sa "prvim učenikom" brutalno prebija Aleksu ispred restorana "Vazдушna banja", gde je igrao fudbal. Aleksa završava u Vojnoj bolnici i na neurohirurškoj klinici KC Niš.

April 2011:
"Drugi učenik" ga tuče ispred škole, a on udara glavom u drvo. Ponovo završava u Vojnoj bolnici.

Maj 2011:

Pojedini učenici jure Aleksu niz ulicu, ali on uspeva da pobegne. Neki učenici mu govore "Pičko cinkaroška", a neki da je "lud", "retard" i "mentalan". Gestikuliraju da će ga silovati.

Nasilje sada eskalira više se ne zna ko sve udara Aleksu. Milica ga izvesno ne udara.

SONG **Himna nasilja 2**
(drugi deo Ireninog songa, dinamični)

HOR HULIGANA I HULIGANKI
Vidi na šta liči
Vidi na šta liči
Vidi na šta liči
sigurno je feget

Ma jebo tuču
Ma jebo tuču
Ma jebo tuču
bolje nož u bubreg
Ajmo, Pegla, to, ubodi ga
Ajmo, Pegla, to, ubodi ga
Ajmo, Pegla, to, ubodi ga
ubodi
ubodi
ubodi ga
evo pada
evo pada
evo pada
sad sad sad
zaskoči ga
sad sad sad

zaskoči ga
ubodi opet
ubodi opet
ubodi opet
ubodi opet
ubodi opet
ubodi opet
ubodi opet
pedera

za crkvu za boga
za crkvu za bogu
živela Srbija
živela Srbija
živela Srbija
vidi kako plače
bre pička pegava
vidi kako plače bre pička pegava
za crkvu za boga
za crkvu za bogu
živela Srbija
živela Srbija
živela Srbija

sad zaskoči ga
sad zaskoči ga
ubodi opet
ubodi opet
ubodi opet
pedera

MILICA:
A onda je on skočio sa trećeg sprata zgrade u kojoj je živeo.

13. ŠTA JE SMRT/UMRETI?

SMRT [je]

HOR DADOVACA (samo nabraja-
ju, ne glume)

Kraj svega.

Gašenje.

Ne biti na zemlji.

Odlazak u nepoznato.

Odlazak u nepoznato

Odlazak

Odlazak

I kada duša napusti telo

Nastupi beskonačno isti san

Večni san

Kraj

Prosto mrak

SPAS!!!

Smrt je nemogućnost...

Večna patnja za bližnjima.

Tranzicija.

Novi početak.

Nestanak.

ODMOR (od svega).

Sloboda!

Rastanak

Rastanak

Rastanak

ALEKSA

Smrt je kad prestaneš da se plašiš
i ostaneš večno sam.

*Polako se utišavaju i nastavljaju
da ređaju. Kao zvučna slika u lupu*

*dok Aleksa govori u narednoj sce-
ni.*

14. JA SAM PILOT

*Milica pokušava da uspostavi vezu
sa Aleksom.*

MILICA:

Kontrola Niš, YU-A019/SR X-15, da
li se čujemo?

Kontrola Niš, YU-A019/SR X-15, da
li se čujemo?

Kontrola Niš, YU-A019/SR X-15, da
li se čujemo? Recite mi vašu pozi-
ciju? Visinu? Poziciju? Visinu?

ALEKSA

Postoje avioni koji se sruše.

Postoje avioni koji nestanu.

Postoje piloti koji se ubiju.

Postoje piloti koji nestanu.

Smrtonosni sudar Saudi Arabi-
jan erlajnsa i Kazahstan erlajns
zapadno od Nju Delhija je doveo
do izginuća svih ljudi na oba leta.
Istraga je pokazala da je uzrok
bio nedostatak znanja engleskog
jezika od strane Kazahstanskih
pilota.

Let 19 je poznat po nestanku
bombardera iznad Bermudskog
trougla.

Boeing 727-223 je misteriozno
počeo da klizi na pisti na aero-
dromu u Angoli. Poleteo je bez
dozvole i nestao u oblacima, ni-
kada nije ponovo viđen.

Amelia Erhart je nestala iznad Ti-
hog okeana u pokušaju da postane
prva žena koja je obišla plane-
tu Zemlju leteći.

Kamikaze su smislili Japanci za
vreme Drugog Svetskog rata, to
su avioni napunjeni eksplozivom
i cilj im je da se slupaju kako bi
doveli do unuštenja neprijatelj-
ske mete.

*Aleksa sada stane kao da se odjav-
ljuje.*

EPILOG

HOR MRTVE DECE

1. Marija Belčić, 13 godina,
skočila sam sa silosa vi-
sine 30 metara u Nego-
tinu
2. Sava Jovanov, 14 godi-
na, ubio sam se očevom
puškom u Gardinovci-
ma
3. Nevena Giginjerović, 11
godina, obesila sam se
u porodičnoj kući neda-
leko od sela Zlot
4. M.G. 12 godina, obesila

sam se gajtanom od ro-
letne u Dimitrovgradu

5. Betina B. 13 godina iz
Sente, obesila sam se u
pomoćnoj prostoriji po-
rodične kuće.

6. Stefan S. 18 godina iz
Mola, obesio sam se na
obali Tise o granu drve-
ta

7. S.S. 17 godina iz Le-
skovca, ubio sam se
očevim pištoljem u po-
rodičnoj kući

8. N.V. 17 godina, ubio
sam se puškom u Alek-
sincu

9. M.P. 17 godina iz sela
Supska, ubio sam se
očevim pištoljem

10. Anđela Todorović, 14 go-
dina, ubila sam se skokom
sa petog sprata nedovr-
šenog hotela „Zvezda 2“ u
Vrnjačkoj Banji.

11. Mahir Rakovac, 14 godi-
na, skočio sam sa zgra-
de u Sarajevu

12. Ana Stanišić, 16 godina,
ubila sam se skokom sa
solitera na Novom Beo-
gradu

13. Stefan Kosanac, 17 go-
dina, ubio sam se seče-
njem vena u porodič-
nom stanu u Beogradu

14. Srđan Aćimović, 15 go-
dina, ubio sam se sko-
kom sa nadvožnjaka u
Subotici

15. Dragana Milovanov, 14
godina, ubila sam se
očevim pištoljem u Ma-
lom Idošu

16. Ljubica Džakić, 16 godi-
na, obesila sam se u šupi
u dvorištu porodične
kuće u Kovačevcu

17. Isidora Đurić, 14 godina,
za tri meseca ću preseći
vene žiletom u Beogra-
du

18. Milan Orlović, 17 godi-
na, za dve nedelje i tri
dana ću se obesiti u oče-
vom stanu u Beogradu

19. Ninoslava Zorić, 18 go-
dina, ubiću se skokom
sa mosta u Beogradu za
dve nedelje

20. Uroš Nikčević, 17 godi-
na, ubiću se strujom
ubacivanjem fena u
kadu u Beogradu za pet
dana

21. Gorana Gaćeša, 14 go-
dina, večeras ću pucati
sebi u glavu tatinim pi-

štoljem u Beogradu

ALEKSA

Aleksa Janković ubio sam se sko-
kom kroz prozor sa trećeg sprata,
u 14. godini života. U Nišu.

Kad svi legnu mrtvi onda je

KRAJ

TIJANA: GRUMIĆ, dramska spisateljica i dramaturškinja, rođena je 13. 9. 1993. u Novom Sadu, a odrasla je u Staroj Pazovi. Na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu, diplomirala je na katedri za dramaturgiju 2016. godine kao studentkinja generacije. Na istom fakultetu je 2017. godine završila master studije dramaturgije, a trenutno je studentkinja doktorskih umetničkih studija.

Njeni dramski tekstovi izvođeni su u omladinskom pozorištu DADOV, na sceni UK Vuk Karadžić u Beogradu, u pozorištu "Bora Stanković" u Vranju, Srpskom narodnom pozorištu u Novom Sadu, Gradskom pozorištu u Čačku i pozorištu Atelje 212 u Beogradu. Kao dramaturškinja radila je na projektima u pozorištima širom zemlje.

Tijana je dobitnica nagrade za dramsko stvaralaštvo *Borislav Mihajlović Mihiz* koju dodeljuje Srpska čitaonica u Irigu i fond "Borislav Mihajlović Mihiz" kao i nagrade *Josip Kulundžić*, katedre za dramaturgiju Fakulteta dramskih umetnosti u Beogradu. Njena drama *Stvaranje čoveka* proglašena je za jedan od pet najboljih savremenih angažovanih dramskih tekstova na konkursu Hartefakt fonda 2016. godine, dok je drama *Moćni redžeri ne plaču* izabrana kao jedna od četiri najbolje na konkursu Sterijinog pozorja za dramski tekst 2018. godine. Dobitnica je i nagrade za najbolji savremeni dramski tekst na festivalu "Akter Evrope" u Prespi (Makedonija) za tekst predstave *Kepler 452-b*, pozorišta "Bora Stanković" u Vranju, u režiji Juga Đorđevića. Na festivalu profesionalnih pozorišta Srbije "Joakim Vujić" 2018. godine u Novom Pazaru, Đorđević i Grumić podelili su specijalnu nagradu za predstavu *Kepler 452-b*. Predstava po tekstu Tijane Grumić *Ko je ubio Dženis Džoplin?* na 65. Sterijinom Pozorju osvojila je nagradu publike, dok je Tijana za svoju dramaturgiju *Nečiste krvi*, u izvođenju pozorišta "Bora Stanković" iz Vranja, dobila nagradu na petom po redu Šabačkom proleću.

Pored rada u pozorištu, Tijana je već nekoliko godina angažovana u radu Istraživačke stanice Petnica. Živi i radi u Beogradu.

Tijana Grumić

Krofne ljubav i još ponešto

Beograd, jun 2014.

LICA:

ASJA – jedna sasvim (ne)obična
devojka

BOGDAN – drug

IVAN – sasvim običan dečko

MARINA – brižna MAJKA:

STOJAN – brižni OTAC:

ŽAKLINA – komšinica, čistačica,
paranoik

DOKTOR - doktor

GLASOVI – razni

I

ZEMLJO OTVORI SE

ILITI HOĆU KUĆI, A ZAPRAVO NEĆU
NI TAMO

*Čekaonica u bolnici, niko ne bi bio tu
da ne mora ili da ne misli da mora.*

*Hodnik miriše kao i svaki bolnički
hodnik – na medicinski benzin, muku
i strah. Na jednoj od stolica sedi Asja i
čeka, već neko vreme. Pored nje sede
Ivan i Bogdan. Svi su snuždeni.*

ASJA: I vas su naterali, a?

BOGDAN: Molim?

ASJA: Da dođete, mislim?

BOGDAN: Pa ne, meni je doktor
rekao da grupna terapija mnogo
pomaže u izlečenju...

ASJA: Pomaže u izlečenju?! Pa ne
leči se rak tako što dođeš ovde i
kukaš kako ti je teško.

BOGDAN: Da, ali doktor je rekao...

ASJA: Ma pusti doktora Bogdane,
dve godine nas kljukaju lekovima i

zrača i to nije nam pomoglo, pa će
sad razgovor da nam pomogne?

BOGDAN: Istraživanja pokazuju da
su sve veće...

ASJA: Daj, nemoj mi te slogane sa
stranačkih pamfleta. (*Ivanu*) A ti si
novi? I tebe je neko prevario da se
rak leči pričanjem?

Ivan ćuti.

BOGDAN: Ivan je moja moralna
podrška.

ASJA: Znači ti nisi bolestan?

IVAN: Ne, samo sam malo...

ASJA: Lud? Mislim, kad si ovde?!

BOGDAN: Doktor je rekao da će
biti lakše ako prvi put povedemo
nekoga.

ASJ: Znam šta je rekao, baš me
briga.

IVAN: Znači nisi pvela nikoga?

ASJA: Nisam! Ako su već mene
naterali da sedim ovde, zašto bih
mučila nekog drugog.

IVAN: Zašto si došla ako ne želiš da
budeš ovde?

ASJA: Zbog mame i tate, naravno. Koji se nadaju da ću se ovde ne samo izlečiti, već i steći prijatelje. Verovatno one za ceo život, što neće biti teško, pošto prognoze nisu baš optimistične kada dođe do dugoročnosti.

Iz ordinacije u hodnik izlazi Doktor. Vrlo poletan i raspoložen za razliku od svog radnog mesta.

DOKTOR: Asja, super! Ipak si došla.

ASJA: Da, nije baš da sam previše učestvovala u odluci o tome.

BOGDAN: Doktore, ja sam poveo druga.

DOKTOR: Ma, naravno, nema problema. Evo sačekaćemo da još neko dođe, pa ćemo ući unutra.

Doktor lepršajući kroz hodnik pokušava da se vrati u svoju ordinaciju, ali Bogdan se ne predaje tako lako.

BOGDAN: Doktore?

DOKTOR: Kaži Bogdane. Jesi li dobro?

BOGDAN: Pa i ne baš.

DOKTOR: Zašto? Šta te boli? Koji su

simptomi?

Bogdan stidljivo spušta glavu. Naravno da ga bole ljubavni problemi, šta drugo okupira jednog tinejdžera? Bogdan se hvata za grudi.

BOGDAN: Duša me boli.

DOKTOR: Bogdane?

BOGDAN: Sećate se Maje? E pa sad je stvarno gotovo...

DOKTOR: Ma daj, pusti te gluposti. Nego, jesi ti dobro ovako?

BOGDAN: Pa nisu gluposti, sad me stvarno ostavila. Gotovo je. A ja sam... Ja sam je voleo.

Kako to izgovori Bogdan se razbije na sitne komadiće, a zatim pokupi svoje telo, dušu i dostojanstvo s poda.

DOKTOR: Bogdane, rekao si ti već sto puta i u mejlovima, ovo nisu takvi sastanci. Ovo je grupa za podršku dece obolele od raka, a ne savetovalište za ljubavne probleme tinejdžera. Rešiće se to, daj da vidimo ove ozbiljne stvari prvo.

BOGDAN: Pa i ja imam rak.

DOKTOR: Znam, o tome ćemo pričati za deset minuta. Do tad,

molim te, zaboravi na gluposti.

Doktor se, pomalo iznerviran, vraća u svoju ordinaciju.

ASJA: Ma je l' on to zapalio cigaru?

BOGDAN: Nije, šta pričaš.

Doktor je, naravno, zapalio cigaru. I nestao u oblaku dima, kako to obično biva sa takvim likovima.

ASJA: Hajdemo odavde.

IVAN: Hajde, gde?

ASJA: Bilo gde.

BOGDAN : Pa ne možemo nigde sada, jesi čula šta je rekao doktor? Počinjemo za deset minuta.

ASJA: A jesi ti čuo šta je rekao? Nećeš moći da pričaš o tome kako te ostavila devojka i kako si smrtno zaljubljen. Ako pođeš sa mnom moći ćeš.

IVAN: Hajde, Bogdane, ne budi kukavica.

ASJA: Zar stvarno želiš da budeš ovde? Stvarno? Nije ti dosta čekaonica, bolničkih soba i ordinacija nego ti treba i ova grupna terapija? Gde je to upalilo

osim u američkim filmovima, a tamo čak nisu ni bolesni nego su alkoholičari! Neće te izlečiti još sat vremena provedenih u ovoj bolnici, ni to što sediš i kukaš o tome kako si bolestan. Hej, pa imaš stvarnije probleme od toga! Ostavila te devojka, oni unutra to nikada neće razumeti. Hajdemo napolje, da šetamo, sedimo na suncu, jedemo krofne, ostavljamo devojke! Živimo. Dok još možemo.

Masa kliče Asjino ime, hiljade i hiljade ljudi izlazi za njom iz memljive čekaonice. Doduše, samo u njenoj glavi. Zapravo, za njom izlazi oduševljeni Ivan i Bogdan koga moraju da vuku za rukav, jer je on jedan od onih štrebera što neće da pobegnu sa časa ni kada ceo razred beži.

BOGDAN: Ali ja ne smem da sedim dugo na suncu, izaći će mi alergija.

IVAN: Brate, nemoj da kenjaš.

II

SILA KOJA SE IZNENADA POJAVLJUJE I REŠAVA LJUBAVNE PROBLEME

odnosno OVOME SE NISAM NADALA

Na klupi u parkiću sede Asja, Ivan i Bogdan i jedu krofne. Krofne su neverovatno ukusne što je razlog zašto su pojedene dok si rekao krofna.

ASJA: Ja mislim da uopšte ne treba da se nerviraš. Ne zaslužuje te.

BOGDAN: Ali ja je volim!

IVAN: Pa voliš i krofne pa ih poždereš.

BOGDAN: Ne znam. Mmislim da treba da se vratimo u bolnicu.

IVAN: Sad? Brate, je l' to treća krofna progovara iz tebe ili šta?

BOGDAN: Pa mama i tata će saznati i onda...

ASJA: Šta? Oteraće te ranije na spavanje? Daj bre Bogdane, ja znam da roditelje teži kad znaju da smo na sastanku, ali subotom popodne

bih više volela da jedem ove krofne nego da budem u bolnici.

BOGDAN: Uh, hteo bih još jednu, a ne znam je l' bih smeo.

IVAN: Devojku?

BOGDAN: Ma krofnu.

IVAN: Daj pola.

Ivan i Bogdan podele poslednju krofnu.

ASJA: Kakvi ste džentlmeni.

IVAN: Pa šta ako umre sutra?!

BOGDAN: Daj, Ivane.

ASJA: A šta ako ja umrem, a nisam pojela tu krofnu?

IVAN: Pa napravićemo ti spomenik u obliku krofne, to je najmanje što možemo da uradimo.

Ivanu i Asji je ovo smešno, ali Bogdan baš i ne vidi šta je tu tako zabavno. Zatim Bogdan ustaje sa klupe, sa mukom nosi i svoj stomak sa sobom i kreće nekuda.

BOGDAN: Budite siti i otkrijte snagu lava u sebi. Neka vam svaki dan počne sa osmehom. Ne zaboravite...

ASJA: Je l' ti dobro?

moram da krenem.

IVAN: Koji kurac, Bogdane?!

IVAN: Ma gde ćeš čoveče?

BOGDAN: A? A ovo? Ma deklaracija na krofnama, šta vam je.

BOGDAN: Nije grupna terapija, krenuo sam na neku terapiju eksperimentalnim lekom. Kažu da deluje na svega dvadeset posto ispitanika.

Nakon što se povratio iz transa Bogdan je spreman da nastavi svoju misiju dalje po svetu.

ASJA: l? Je l' deluje?

IVAN: Gde ćeš Bogdane?

BOGDAN: Pa ne znam još uvek, tek sam krenuo. Moram da palim ljudi, zakasniću.

ASJA: Pa kakvu sad terapiju? Zar se nismo složili da nećemo ići na glupo savetovanje. Dosta je bilo samosažaljevanja u bolnici i van nje. Evo, hajde sutra da umesto bolnice opet odemo na krofne ili u bioskop ili bilo gde, samo ne tamo. Šta vam se najviše radi u ovom trenutku?!

Bogdan tužno odleprša. Malo neprijatne tišine u kojoj se Asja i Ivan gledaju. Neko bi se i nasmejao od njih dvoje, ali Asji to apsolutno nije kul.

IVAN: Mogli bismo nekad u bioskop?

BOGDAN: Pa ne znam, ja bih najviše voleo da se pomirim sa Majom. Ili da pojedem još jednu krofnu. Nisam siguran.

ASJA: Molim?

Pa on mene zove u bioskop. Mene. U bioskop.

Bogdan upada u zonu ozbiljne životne dileme.

IVAN: Pa rekla si da je to ono što želiš.

IVAN: Mislim da bi nam još jedna bila previše.

ASJA: *Jesam stvarno.* A ti?

IVAN: Šta ja?

BOGDAN: Ne znam, ljudi, stvarno

ASJA: Nisi rekao, šta bi ti najviše želeo u ovom trenutku?

Ivan poljubi Asju, što dođe kao grom iz vedra neba. Ona se ovome stvarno nije nadala.

ASJA: Šta radiš to?

IVAN: Ono što želim.

Ovome se stvarno nije nadala.

ASJA:*Da li me on to upravo poljubio? Da li sam pocrvenela?*

Da li je primetio da sam pocrvenela?

Da li da ja njega poljubim?

Da li da se smejem?

Da li da ćutim?

Ma. Najbolje da se pravim da se ništa nije dogodilo.

IVAN: l? Koja je tvoja priča?

ASJA: Moja? Hm, rak štitne žlezde konstatovan sa šesnaest godina, metastaze na plućima od pre pola godine gratis i...

IVAN: Ne mislim na to. Koja je tvoja prava priča?

ASJA: *Tada sam se zaljubila u njega.*

III

HOROR DOMESTICUS

U udobnosti svog toplog doma, Asja sedi za stolom i pretvara se da je u nekoj poslastičarnici u Parizu.

ASJA: *I onda me on poljubio. Tako iznenada. Niotkuda! Ja pitala šta želi u tom trenutku i on...*

On ništa.

Mislim, osim toga.

I tako.

U kuću iznenada uleće Žaklina, Asja nije naročito zatečena, zapravo, čini joj se da ceo život, kao i svi ostali ljudi, provodi u nekom strahu da će Žaklina od nekud da se pojavi. Ona je kao prirodna nepogoda.

ASJA: Otkud vi?

ŽAKLINA: Opet si svo suđe povadila na sto, ubiće te mama.

ASJA: Mama nije tu, tako da...

ŽAKLINA: Ne treba mi ona. Došla sam da pozajmim malo šećera.

ASJA: Nemamo šećera.

ŽAKLINA: Ma nema veze, ne žurim.

Skuvaj nam kafu, sačekaću mamu.

ASJA: Nemamo ni kafe.

Asja svim silama pokušava da izgura Žaklinu iz kuće, ali joj ne polazi za rukom. U kuću ulazi Marina vukući džak.

MARINA: Jebote što je teško.

ASJA: Mama, ne psuj.

MARINA: Pa kad jeste. Otkud ti Žaklina? Hoćeš kafu?

ŽAKLINA: Ma jok. Nego ono...

Žaklina nesuptilno namiguje Marini i njih dve odlaze u kupatilo.

ASJA: *Osim toga što mama dovlači neke džakove u kuću od skoro je još i lezbejka. I to bi bilo okej, ali gde baš sa prvom komšinicom. Žaklina muva mamu, ali ne znam da li da kažem tati. Videla sam ih pre neki dan kad sam slučajno uletela u kupatilo. Tetka Žaklina je uzela maminu ruku i stavila je na svoje grudi i šaputala Tu! Tu! A možda bolje da ćutim, mislim da ne želim da znam.*

Stojan ulazi u kuću boreći se s olistalom granom na život i smrt. Stojan pobeđuje.

ASJA: Molim vas, recite mi da niste na poternici Srbija šuma.

STOJAN: Gde ti je mama?

ASJA: U kupatilu s tetka Žaklinom. Opet.

STOJAN: Je l' unela džak?

Iz kupatila izlaze Žaklina i Marina.

MARINA: Ne znam, komšinice, stvarno, možda bolje da neko drugi to pogleda.

ŽAKLINA: Joj ne znam! Strah me da saznam šta je, a opet strah me i da vežbam dok mi to tu visi, sve me boli. A onda ću se ulenjiti, pa salo, pa celulit, pa fuj! A šta misliš ko da pogleda? Asja?

MARINA: Pa nisam baš mislila na Asju, više sam mislila neki lekar da to vidi.

ASJA: *Neću čak ni da pitam šta ja.*

ŽAKLINA: Dobro, dobro, moram sad da idem. Dobar dan komšija.

Stojan ponovo savladava granu.

STOJAN: Da, da, dobar dan.

Žaklina primeti džak, jer kako njoj

nešto da promakne.

ŽAKLINA: A je l' to ono?

MARINA: Jeste, jeste.

ŽAKLINA: Diže iz mrtvih! Pazi šta kažem! Oдох sad, ona mala iz komšiluka otvorila kozmetički salon pa treba sad da mi izliva nokte!

MARINA: 'Ajde, 'ajde, da ne zakasniš.

Žaklina odlazi i u kući se konačno oseća neki spokoj. Barem na tren.

ASJA: Šta je htela?

MARINA: Ma ima neku kvržicu pa je htela da ti to pogledaš.

ASJA: Ja da gledam kvržice?! Pa da li će ljudi ikada shvatiti da to što si bolestan ne znači da imaš diplomu medicinskog fakulteta i da deliš dijagnoze okolo užoj i široj rodbini, komšiluku, školskim drugovima ili prolaznicima.

MARINA: Znam, ljubavi, znam, ali...

ASJA: Mama, neću joj gledati kvržice.

MARINA: Ne moraš, niko ti ni ne traži. Zašto si još u pidžami?!

ASJA: Mrzelo me da se obučem.

MARINA: Zar ti nemaš grupnu terapiju danas? Subota je.

Naravno da ima i naravno da nije otišla na nju.

MARINA: Stojane, ona opet nije otišla na grupnu terapiju.

STOJAN: Asja. Zar se nismo dogovorili?

ASJA: Razgovor sa doktorom i nekom grupom ljudi koja se samosažaljeva i zove se terapija je obična glupost. Neću da idem. Tata, reci joj.

Stojan bi možda nešto i rekao, ali...

MARINA: Stojane, da nisi pisnuo.

Pa Stojan ćuti.

MARINA: Stojane!

STOJAN: Pa šta je sad, nisam ništa rekao?

MARINA: Pa kaži nešto! Ona ne ide na terapiju.

ASJA: Tata. Neću da idem, ti razgovori nemaju nikakvu poentu i nikome ne pomažu.

STOJAN: Dogovorili smo se da ćeš ići Asja. Obećala si i doktoru.

ASJA: Obećao je i on meni da će da me izleči, pa nije. Obećao je i da mi neće izvaditi celu štitnu žlezdu pa jeste. Obećao je i da neće biti metastaza pa ih ima.

MARINA: Asja!

ASJA: Istina je i ti to znaš.

STOJAN: Jesi li doručkovala?

ASJA: Da.

MARINA: Hajde da ti pomognem da se obučeš, pa ćemo spremiti nešto da jedeš.

ASJA: To što sam bolesna ne znači da sam nesposobna! Niti da imam dve godine! Niti da ću umreti ako podignem nešto teže od daljinskog. Nisam invalid mama i ako kažem da sam doručkovala, onda sam doručkovala.

MARINA: Ja to pitam jer te volim i jer hoću da ti pomognem!

ASJA: Znam, mama, ali ponašaš se...

MARINA: Kako se to ponašam? Molim te reci mi, pošto ja ne znam

drugačije!

ASJA: Nema veze, izvini... Šta ti je to u džaku?

MARINA: Komšinica Žaklina mi preporučila kamenje sa nekog lekovitog manastirskog izvora pa smo ga sad doneli. Kaže, njoj izlečilo reumu.

ASJA: Ali ja nemam reumu. Ni čmičak. A ni hroničnu kijavicu. Ja imam rak. Za ove četiri godine ga nije izlečilo ni kamenje sa Fruške gore, ni pola pošumljene Srbije, a ni svi lekoviti izvori oko raznih manastira, pa tako neće ni ovaj džak kamenja. Ne mogu više. Umorna sam.

MARINA: Za ove četiri godine ja sam obišla više bolnica nego neko za ceo život. I meni je teško, Asja. Trudila sam se, trudili smo se oboje, ali nijedan lek i nijedna operacija nisu bili dovoljni, ja moram uraditi sve što je do mene. Šta te košta da probaš, neće ti naškoditi sigurno. Ne možeš sad da odustaneš!

STOJAN: Asja, mama samo želi da ti pomogne. Ti znaš da ti ona i ja želimo samo najbolje.

Trenutak neprijatne tišine u kojoj svo troje moraju da obrade podatke i prihvate činjenice (što te iste činjenice naravno neće olakšati).

ASJA: Krenula sam na terapiju novim eksperimentalnim lekom.

MARINA: Pričali smo o tome, ko ti je dozvolio?! Rekli smo da to ne dolazi u obzir. Ko zna kakav je to otrov i hemija! Prekinućeš s tim smesta!

ASJA: Neću.

MARINA: Hoćeš, neću dati pristanak i nećeš moći da ideš.

ASJA: Imam dovoljno godina i mogu da radim sa svojim telom šta hoću, ne treba mi tvoj pristanak.

STOJAN: Asja, znaš da je to nepouzđano i da je i dalje u fazi eksperimenta, ako za par godina pokažu neke rezultate probaćemo onda.

ASJA: Tata, ja možda nemam tih par godina.

Marina brizne u plač.

ASJA: Ja mogu da donosim ovakve odluke. Ići ću na terapiju, ako je to jedina šansa da ponovo normalno

idem u školu, izlazim napolje kad želim i ne strahujem da li ću da se srušim na sred ulice svaki put kad sama odem negde. To je moj život i ne možete mi zabraniti da s njim radim šta hoću.

Ulazna vrata njihove kuće ostala su sticajem okolnosti otvorena, tako da Ivan stoji na njima zatečen scenom kojoj prisustvuje. Ivan se nakašljava i kuca na vrata, čisto da ostali primete da je tu.

MARINA: Da?!

IVAN: Ovaj...dobar dan.

STOJAN: Dobar dan, koga tražite?

ASJA: Mene! U redu je.

MARINA: Asja, pusti dečka da govori.

IVAN: Pa da, tražim tebe. Mislim nju. Mislim Asju.

MARINA: Ja sam Asjina mama, a odakle se vi znate?

ASJA: Nije bitno mama. Idemo mi u svoju sobu, hajde.

Asja uzima Ivana za ruku i odvlači ga u svoju sobu. Marina i Stojan ostaju

zatečeni. Sedaju na kauč.

STOJAN: Gde odoše? U njenu sobu?!

MARINA: Kako ono reče da se zove?

STOJAN: Nije rekao ništa. Šta misliš da rade gore?

MARINA: Otkud znam, idi pa proveri.

STOJAN: Jeste, pa posle ja nemam poverenja u nju. A-a. Nema šanse. Idi ti.

MARINA: Neću, ja svom detetu verujem.

Par trenutaka tišine u kojoj i Marina i Stojan iznutra vrište. Zatim se oboje upute da prisluškuju.

MARINA: Ja ovo zato što brinem, ne zato što joj ne verujem, šta ako joj pozli, a nas nema.

STOJAN: Treba biti na oprezu, u pravu si.

MARINA: Ne lupaj Stojane i skloni mi to granje iz dnevne sobe, šta će dečko da pomisli kad siđe.

Asja i Ivan se vraćaju u dnevnu sobu.

ASJA: Mama idem u bioskop, vidimo se večeras.

IVAN: Doviđenja.

Asja i Ivan brzinom svetlosti izlaze iz kuće, Marina i Stojan nisu dovoljno brzi da ih zaustave.

MARINA: Kad se vraćaš?

STOJAN: Šta gledate?

MARINA: Da pođemo s vama?!

STOJAN: Marina, pobogu.

MARINA: Pa šta, kad si me poslednji put vodio u bioskop?

IV

KAKO POMOĆI I ODMOĆI SEBI I DRUGIMA

Priključeni na infuziju, Asja i Bogdan sede na terapiji.

BOGDAN: Treba da idem na snimanje, pa mi sutra stižu prvi rezultati, ako lek deluje, razmišljao sam da pozovem Maju.

ASJA: Misliš da se nešto promenilo?

BOGDAN: Možda se predomislila, možda se pomirimo.

ASJA: Zar ne misliš da je to površno?

BOGDAN: To što me ostavila?

ASJA: Pa ostavila te jer si bolestan. Zar to nije sebično? Ne znam da li su gori ti koji su svesni ili oni što nemaju pojma ni o čemu, pa misle da je i smrt zarazna.

BOGDAN: Ja je donekle razumem. Lepo je biti zaljubljen, lepo je biti u vezi, ali zamisli koliko je teško biti u vezi sa nekim čiji život visi o koncu. Opraštam joj, jer mogu da je razumem.

ASJA: U redu, ali nije baš da ćemo sutra umreti.

BOGDAN: Naravno da ne, ali ništa nije garancija ni da ćeš sutra ozdraviti ili da ti se sutra neće pojaviti nove metastaze.

ASJA: Ili da te neće udariti kamion?! Ali to može i njoj da se desi kao i nama! Zašto je njoj teže nego tebi, ako si ti bolestan?

BOGDAN: Evo, na primer, ona se zaljubi, a neizbežno je da će patiti. Bolje to prekinuti odmah nego čekati da se desi. Nekako je čak i razumem.

Asja razmišlja o tome i Bogdan donekle ima pravo, ali to nije fer. Stvarno nije fer.

ASJA: To nije fer!

BOGDAN: Nije, ali znaš kako matorci govore, čovek sam kuje svoju sreću. Nije to ni do koga drugog nego do nas. Maja je jednostavno rešila da ne želi da pati i to je u redu, ja joj opraštam.

ASJA: E pa ko god da je to rekao se svakako ne razume u medicinu! Kako je moja krivica to što sam bolesna?!

Bogdan kao da je ne čuje. A verovatno je i ne čuje.

BOGDAN: I ti ćeš naći svoj mir. I mesto u svom srcu za oprostaj.

ASJA: Ma kakav mir Bogdane, pa ne treba meni mir, nego mi treba svet u kome ljudi nisu idioti.

Bogdan je opet ne čuje.

BOGDAN: Kako je tebi s Ivanom?

ASJA: Lepo.

BOGDAN: Samo lepo? Ma daj, pa on ne prestaje da priča o tebi!

ASJA: Kako tebi da pričam o tome, ti si mu najbolji drug, uобразиće se ako mu kažeš koliko sam zaljubljena do ušiju. Jedino što mama i tata ne prestaju da brinu.

BOGDAN: Zbog Ivana?

ASJA: Zbog svega.

BOGDAN: Znaju li da si ovde?

ASJA: Ma znaju, ali se i dalje ne slažu sa ovim. I dalje dovlače lekovito bilje sa planina i lekovitu vodu s izvora.

BOGDAN: Kad će tvoji rezultati?

ASJA: Danas.

BOGDAN: Ne brini, moraš samo da veruješ. Biće sve okej.

ASJA: Da, valjda. Srećno.

Bogdan odlazi, Asja sedi sama neko vreme.

ASJA: Krivica u meni? Pa nisam ja kriva što mi se ovo desilo. Ja ništa od ovoga nisam želela. Ako današnji rezultati budu loši, ja ću... Ne želim da me gleda kako umirem.

Dolazi Ivan. Kad je poljubi, Asja se sva istopi.

IVAN: Ko umire?

ASJA: Niko. To ja nešto za sebe.

IVAN: Onda se dobro ljubiš za nekoga ko umire. Imam nešto za tebe.

ASJA: Ej, ako su opet stripovi, pročitacu čim stignem i one prošle. Majke mi.

IVAN: Nisu, ne brini, shvatio sam poruku.

Asja otvara kovertu i ozari se kao da je videla Deda Mraza.

ASJA: Exit?! Kako? Ne, ne, ne, nemoguće. Nikad me neće pustiti. Nema šanse.

IVAN: Ma hoće. Pričacu ja sa tvojima. Ja ću biti tu da te pazim.

ASJA: Ne budi patetičan.

Ali onda je Asji sinulo i iznad nje se stvorio kišni oblak i ona je pokisla. Vraća karte u kovertu i daje je Ivanu.

ASJA: Ne mogu ovo da prihvatim. Izvini i hvala.

IVAN: Daj, Asja, ovo je ono što želiš, zar ne?

ASJA: Da, ali ovo je previše.

IVAN: Veruj mi, ne znam da li postoji nešto na šta bih radije potrošio ušteđevinu.

ASJA: Ne znam, ne mogu ja ovo.

IVAN: Šta ovo?

ASJA: Ti si divan dečko, ali ovo sve je previše za mene.

IVAN: Stani, Asja. Hoćeš da kažeš da...

ASJA: Ne.

V

VREME ODLUKE, HALUCINACIJA I VELIKIH PLANOVA

iliti SADA NE ZNAM GDE SAM NE ZNAM ŠTA

Ordinacija, Asja sa Stojanom i Marinom čeka doktora.

MARINA: Promaja je ovde. Obuci jaknu.

ASJA: *Promaja, najveći neprijatelj našeg naroda, promaja i toksična isparenja iz spanaća koji prenoći na tanjiru.*

Nije mi hladno.

MARINA: Asja, molim te prehladićeš se.

ASJA: Mama, ne čuješ me, nije mi hladno! Neću da obučem jaknu! Ostavi me na miru.

STOJAN: Asja.

MARINA: Sad će doktor, rekao je da ovde sačekamo. Imaš li nešto da nam saopštiš?

ASJA: Nemam.

MARINA: Asja. Ja sam ti mama, ja vidim te stvari.

Možda ono mama uvek zna ipak nije laž?

ASJA: Raskinula sam sa Ivanom.

STOJAN: E, jebi ga.

MARINA: Stojane!

STOJAN: Pa što? Baš je bio kul tip.

MARINA: Bio si i ti, a pogledaj se

sada!

STOJAN: Ti uvek pričaš kako imaš ukusa.

MARINA: Imam, al' samo sam se jednom prešla. I to fatalno, s tobom!

ASJA: Mama.

STOJAN: Pusti je sine, znamo da me voli. A Ivan je stvarno fin. Šteta.

MARINA: Nema veze, naći ćeš nekoga drugog. Hoćeš brufen?

ASJA: *Da li hoću brufen?! Pošto će brufen da mi zameni dečka?!*

Znam tata. Jeste, fin je. Jako je fin i strašno sam zaljubljena u njega, ali ja sam tempirana bomba. Ja sam tempirana bomba koja čeka da eksplodira svakog trenutka i uništi sve oko sebe. Vi se na to spremate godinama i žao mi je što je tako, ja sam na to spremna jako dugo i ne plašim se, ali on nije spreman. I ne treba da bude. Niko ne treba da bude spreman na to. I zato bolje da spasim ono što je ostalo.

Marina kao svaka brižna MAJKA: zagrlj Asju.

ASJA: A hteo je da me vodi na Exit.

STOJAN: Ovi koncerti i to?

ASJA: Ti koncerti i to.

STOJAN: Pa idi, jedan koncert nikome neće škoditi.

MARINA: Ne dolazi u obzir, niti je to jedan koncert, niti je ona neko kome to neće škoditi.

ASJA: Mama, nisam invalid. Umem da brinem o sebi.

Doktor već neko vreme stoji na vratima i pomalo prisluškuje, zatim ulazi i seda za svoj sto u ordinaciji. Zapali cigaru.

DOKTOR: Asja, pričao sam sa tvojim roditeljima. Metastaze na plućima jesu često mesto malignih tumora različitih primarnih lokalizacija. Kod tebe bilateralne i neoperabilne, ali rezultati pokazuju da su se smanjile, najverovatnije od uticaja C19-9 eksperimentalnog leka.

ASJA: Ali to je dobra vest, zar ne?

DOKTOR: Da, jeste.

ASJA: Jesam vam rekla?!

DOKTOR: Čak se i pleuralni metastazni izliv sasvim povukao.

STOJAN: Šta to znači? Taj pleuro?

DOKTOR: Izliv na plućima koje izazivaju ćelije raka. Nekad je bio tu, sad ga više nema. Međutim, scintigrafija i CT pokazali su da postoji sekundarna metastaza na mozgu.

ASJA: Ali...

STOJAN: Pa, to je tumor, je l' da?

DOKTOR: Tačno.

STOJAN: A je l' može on da se smanji?

MARINA: Stojane, pusti čoveka..

DOKTOR: Neka, u redu je. Nažalost, eksperimentalnim lekom ne.

ASJA: I šta sad?

DOKTOR: Srećom, operabilan je, ali na tvom mestu ja bih ipak prvo otišao na taj Exit.

MARINA: Doktore...

DOKTOR: Operacija je rizična i ne garantuje uspeh. Pritom, metastaze na plućima su i dalje tu iako nema naznaka adenokarcinoma.

ASJA: Valjda se ja nešto pitam

ovde?! Ići ću na Exit, a onda ću da idem na operaciju.

MARINA: Ne. Meni se to uopšte ne sviđa.

ASJA: Tata?

STOJAN: Ne znam, nisam pametan.

MARINA: Kakav crni Exit, među onolike ljude, šta ako ti pozli? Ili se nešto drugo desi? Šta onda?

ASJA: Umem da brinem o sebi, mama.

MARINA: Stojane, podrži me!

ASJA: Molim vas. Tata, molim te. Nikada nisam bila na Exitu.

MARINA: Asja, previše je rizično. Sad nije vreme za Exit.

ASJA: E pa možda nikada neće ni biti!

MARINA: Ne pričaj tako!

ASJA: Tata, molim te reci joj. Molim te.

STOJAN: Ako doktor kaže da možeš, ja ti neću braniti.

MARINA: Stojane!

DOKTOR: Znete kako, ako bi bilo strogo...

MARINA: A da idem ja sa njom?

ASJA: Mama!

DOKTOR: Zapravo, to bi bilo dobro, imati nekoga ko će da bude tu za slučaj da se desi nešto nepredvidivo. Tvoja MAJKA: je upoznata sa celom situacijom. Najbolje bi bilo da ona ide s vama.

ASJA: *Jeste, najbolje i Žaklinu da vodimo!*
Izvinite, moram da zovem nekoga.

Asja izlazi iz ordinacije, Stojan grli Marinu. Doktor srkne kafu.

VI

SVA NAŠA ĆUTANJA

Exit uveliko traje, a u nekom ćošku tvrđave Asja i Ivan čuče i u travi pronadu nešto.

ASJA: Šta ti je to?

IVAN: Ne znam, bilo je ovde.

ASJA: Ma daj, to je neka cigara, baci to. Fuj.

IVAN: Jesi probala nekad?

ASJA: U al' si zabavan. Pa kad bi moji saznali da sam probala, tačno bi me zatvorili u neki podrum, za kaznu, na jednooooo... sto godina! Jesi ti probao?

IVAN: Nisam. Hoćemo, a?

ASJA: Jesi lud?! Ubiće me ako nas nađe.

IVAN: Ma neće. 'Ajde, jednom se živi. Zar nisi ti u tom fazonu?

ASJA: Pa... jesam.

Njih dvoje povuku dim, zakašlju se. Shvate da to nije obična cigareta.

ASJA: Šta je ovo, čudno miriše.

Njih dvoje se smeju.

IVAN: Zapravo je trebalo ovo ranije da probaš.

ASJA: Što?

IVAN: Pa dok si bila bolesna. Mislim da je legalno ako se koristi u medicinske svrhe?

ASJA: *Ja baš nisam tako zdrava kao što on misli, ali nekad je ok prećutati te stvari? Valjda?*

Kod nas sigurno nije legalno ni u jednom slučaju. Daj to ovamo.

Asja mu otima cigaru iz ruke i baca ga na pod, gazi ga nogom.

IVAN: Polako, polako. Tek što si ozdravila.

ASJA: Zamisli sad mama negde ovo isto radi.

IVAN: A zamisli uhvati nas ovakve.

ASJA: Šta ako se izgubila negde?

IVAN: Više me brine da se nije popela negde na binu.

ASJA: I da nas doziva mikrofonooooom! Asjaaaa! Ivaneeee!

IVAN: I onda je obezbeđenje odvuče dole.

ASJA: Sve je tako šareno. Pogledaj kako su svi usporeni.

IVAN: I ti si usporena.

ASJA: Nisam, ne lupaj.

IVAN: Jesi, jesi, ali ne vidiš sebe. Nema veze, lepa si.

ASJA: I ti si usporen. I lep.

Njih dvoje gase džoint, dolazi Marina.

MARINA: Deco, pa gde ste vi?! Ja vas tražim po onom rege stejdžu?!

ASJA: Tamo smo mama. Samo nas ne vidiš!

IVAN: Ćuti! (*smeh*)

MARINA: Je l' tebi dobro, dete?

ASJA: Osim što se sve okreće i što ličiš na zebdu i što si šarena i preslatka, dobro mi je. Super mi je, mama, ne brini. Je l' tebi super?

MARINA: Jao deco, nije ovo za mene, sad me neki dlakavi spopao da igramo, jedva živu glavu izvukoh.

IVAN: Bolje da ste povelili čika Stojana.

MARINA: Jeste, sav mi je on za Exit!

ASJA: Mama, žedna sam, hoćeš da mi doneseš pivo.

MARINA: Pivo?!

ASJA: Dobro, koka – kolu.

MARINA: Sad ću, budi tu.

Marina odlazi, Asja hvata Ivana za ruku i vuče ga.

IVAN: Otkad ti piješ koka – kolu? Mislio sam da ti to ne dozvoljavaju.

ASJA: Ne pijem. Hajde!

IVAN: Kuda?

Asja trči kroz gužvu, vrti se oko sebe, ona žmuri, a vidi boje. Po prvi put trči zaista slobodno. Kako ubrztava, sve oko nje postaje ubrzano.

*Sve se okreće.
I sve je šareno.
Sve je glasno.
I tiho u isto vreme.*

Asja sve teže diše, kolena joj klecaju, Ivan je hvata i oboje padaju na zemlju.

IVAN: Šta ti je? Jesi dobro?

Trenutak neizvesnosti, a zatim se Asja nasmeje, pa je Ivanu malo lakše.

ASJA: Šta je tebi?

IVAN: Ništa. Vidiš da me obaraš s nogu.

Dolazi Marina sa koka – kolom. Asja i Ivan ustaju sa zemlje.

MARINA: Asja? Jesi dobro?!

ASJA: Dobro sam, saplela sam se.

IVAN: Sve je u redu, ne brinite.

Asja hvata Marinu za ruku i počinje da trči. Ivan se smeje.

ASJA: Hajde, mama!

MARINA: Asja, pusti me, pašćemo.

Asja je lepo, ali njeno telo odbija saradnju i ona pada u nesvest.

MARINA : (*Ivanu*) Idi po pomoć! Brzo! Idi nađi nekoga!

IVAN: Ali, kako... Zar...

MARINA: Idi po pomoć!

(*Asji*) Asja! Asja, čuješ li me?

ASJA: *Ne čujem ništa mama, a ni ti mene, odavno.*

Gde sam?

Ima li koga?

Da li me neko čuje?

IVAN (*Marini*): Teta Marina, ja... Ja ne mogu ovo moram da idem.

Marina ćuti, jer sad nije vreme za to.

IVAN: Teta Marina, ja nju volim, ali... Molim vas, pozdravite je.

Mladić ode i ne vrati se više. I bi raskid.

ASJA: Hvala.

GLAS 1: Da nisi lagala, možda bi te sad neko čuo.

BOGDAN: Trebalo je da kažeš.

ASJA: Nisam lagala, samo sam... prećutala.

ASJA: Šta da kažem?

GLAS 2: Da nisi trčala sad ne bi pala u nesvest.

BOGDAN: Da nisi dobro, bili bismo tu.

ASJA: Ali, nisam ja...

ASJA: Gde je Ivan?

GLAS 3: Uvek si ti. Za sve što ti se desi, uvek si ti.

BOGDAN: Sreo sam tvoje juče, rekli su mi da si bolje i da možeš napolje pa sam mislio da bi bilo lepo ovde da se nađemo.

ASJA: Prestanite! Nisam ja kriva!

ASJA: Pitala sam te gde je Ivan, moram da mu objasnim nešto.

GLAS 4: Ko je ako nisi ti?

BOGDAN: Misliš to što si ga lagala?

ASJA: Ne znam, nisam ja. Nisam ja. Prestanite! Prestanite! Prestanite!

ASJA: Bogdane, ne razumeš.

VII

IZVINITE, GREŠKA

Park u kome su se nekad jele krofne. Na klupi sede Bogdan i Asja kojoj je glava zavijena.

BOGDAN: Razumem te, Asja, ja te potpuno razumem. Ne brini, sve će doći na svoje.

ASJA: Kakvi su tvoji rezultati?

BOGDAN: Nisu sjajni, ali zaljubio sam se.

ASJA: Žao mi je.

BOGDAN: Nisu imali krofne, pa sam ti doneo čokoladu.

Mislim, zbog rezultata. Ne zbog toga što si se zaljubio, to je super.

BOGDAN: Ma da, nije kao da mogu

nešto da uradim povodom toga. Desi se.

ASJA: A ona priča, matorci i njihove mudrosti, sam kuješ svoju sreću i to?

BOGDAN: Ma, umeju i oni da pogreše.

ASJA: I kako je s novom devojkom?

BOGDAN: Super. Divna je. I skroz je okej s tim što sam bolestan.

ASJA: *Super, lepo, drago mi je zbog Bogdana, ali ja moram da budem sebična i ovog puta.*

Jesi se čuo s Ivanom? Je l' ljut?

BOGDAN: Ovaj, nije ljut, sve je kul.

ASJA: Čula sam da ima devojkicu?

Molim te reci mi da nije istina, molim te, molim te.

BOGDAN: Da. Ima devojkicu.

ASJA: *Kako može da nađe devojkicu kada ja još uvek egzistiram, dišem, volim? Aaaa! Ovo se ne dešava. Je l' nekom žao ove kose što sam je počupala s glave? Okej, budi kul.*

Super, drago mi je zbog njega. Ovo je najstrašnji dan u mom životu. On stvarno ima devojkicu.

BOGDAN: Plašio sam se kako ćeš to da prihvatiš. Vidi, to je tako, ljudi se rastaju, svađaju, mire. Otkud znaš, možda je ljubav tvog života negde pored tebe, samo ti to ne znaš.

ASJA: Bogdane?

BOGDAN: Molim?

ASJA: Je l' ti to mene muvaš?

BOGDAN: Pobogu! Ne. Ja sam srećno zaljubljen čovek, šta ti pada na pamet!

ASJA: Znam, zezam te.

BOGDAN: Moram da idem, već kasnim.

ASJA: Čeka te devojkica?

BOGDAN: Aha.

Bogdan odlazi.

ASJA: Hvala za čokoladu!

Asja jede čokoladu koju joj je Bogdan doneo. Čokolada super skreće misli sa ljubavnih problema. Kroz park prolazi Žaklina. Naravno.

ŽAKLINA: Asja!

Asja joj mahne, jer od punih usta ne

može da progovori.

ŽAKLINA: Pa šta radiš to?! Je l' znaš ti koliko to goji? Jedna kockica čokolade ima toliko kalorija da posle moraš dvadeset i sedam minuta da voziš bicikl. Zbog jedne kockice! A da ne pričam o tome da nije zdravo!

ASJA: Tetka Žaklina, znate šta? Baš me briga! Lepo je.

Žaklina odustaje i seda na klupu pored nje.

ŽAKLINA: A i to što kažeš, daj malo.

Asja joj odlomi čokolade.

ŽAKLINA: Samo jednu kockicu! E, tako.

ASJA: A vaša kvržica?

ŽAKLINA: Ma koja kvržica. Rekoše mi neko masno tkivo. Ćuti, dobro je da nije to tvoje, da kucnem u drvo.

ASJA: Lepo. Drago mi je.

Samo kad ja to nisam morala da pipam. Ali drago mi je zbog nje, stvarno.

ŽAKLINA: A ti? Rekla mi je tvoja mama da si sada dobro?

ASJA: Jesam. Mislim, biću. Uvek budem.

VIII

ZOVITE TO KAKO HOĆETE

JA ĆU GA ZVATI EPILOG

ASJA: Strašno je.

BOGDAN: Najstrašnije na svetu.

ASJA: Ceo život gledaš roditelje koji govore da ništa nije vredno tvojih suza, a onda vidiš njih da plaču, pa je još strašnije od najstrašnijeg na svetu.

BOGDAN: I misliš da si kriv.

ASJA: Nešto si zgrešio pa ti se ovako vraća.

BOGDAN: A nisi.

ASJA: To je sve nesporazum.

BOGDAN: Greška.

ASJA: Jedna obična kosmička nepravda.

BOGDAN: Krivica neke glupe slučajnosti, a ne tvoja.

ASJA: Zato ne veruj nikome kad ti kaže da je do tebe. Jer nisi kriv.

BOGDAN: I nikad ne stoj u mestu.

ASJA: Ako stojiš u mestu, pokriće te mrak.

BOGDAN: Već kreni. Jer ko stoji u mestu, sreća prođe kroz njega.

ASJA: I život prođe kroz njega kao kroz vrata.

BOGDAN: A tvoj život je sada i ovde.

ASJA: I kraj se ne zna unapred.

KRAJ

Strahinja Madžarević
Scenarista, rođen u Novom Sadu 1989. godine. Studirao na FDU u Beogradu. Autor nekoliko drama od kojih se „Ukalupljivanje - Tragedija loptanja u Srba“ igra od 2016. godine na sceni UK Vuk Karadžić.

Strahinja Madžarević

Triptih za tinejdžera

decembar, 2016.

ISTORIJA: : Dame i gospodo, ne bih da vas zadržavam, ali moram da vam kažem par reči pre nego što sve počne. Jer, znate, sve počinje sa rečima.

Samo, molim vas, nemojte da bude ono na jedno uvo uđe na drugo izađe.

Pošto tako je stalno.

Možda ne stalno, ali često.

Nisam ja stroga, nemojte to da mislite, samo ne volim da se ponavljam. A tako mi stalno.

Vidite, kad ste učiteljica života kao ja, svi su onda nekako vaša deca. Ako me razumete. I onaj vukovac i onaj ponavljač se u jednom trenutku izjednače kao da među njima nikada nije bilo nikakve razlike. Budu isti istijacki.

A to je zato što je sve oduvek bilo isto.

Samo je problem što se čovek rađa i umire pa ne može to baš lepo da sagleda.

Možda kada bi neko umro pa se opet... A bilo je i to pa se nisu ljudi opet naučili...

Ili kada bi neko živeo 900 godina. On bi sve video, pa bi znao.

I to je bilo... Pa džaba.

Ali nije džaba. Mora čovek da se

trudi.

Vidim, ima ovde i sedih glava. Vi što ste čuli, čuli ste. Nije ovo za vas. Ovo je više za one, kako da kažem, u nestašnim godinama.

Oni koji misle da je sve njima najteže, da su svi protiv njih.

Nije da nisu u pravu, samo moraju da prođu neke stvari pa da im se kaže samo.

Već sam se raspričala. Profesionalna deformacija.

Da biste videli da ne pričam koješta ja ću sada da se sklonim pa lepo da počne.

A ako već nećete da vas ova stara Istorija uči, sami se onda snalazite.

(Odlazi, pa se brzo vraća)

Ju, ja zaboravila. Ovo je priča o prvom tinejdžeru na svetu. Dobro, ne baš o prvom, ali o trećem. Biti treći nije lako. I to je uspeh. Ma, videćete i sami.

„(Ne)Sreće trećeg tinejdžera na svetu“

ili

„Stege roditeljskog greha“

LICA	ADAM: Evo, znaš da toljaga uvek stoji pored ulaza u pećinu baš iz tog razloga da se ne nikada ne zagubi.	nekako srodio. Ta toljaga mi je srasla sa rukom. Ona je deo mene.	SIT: Dobro, polako, samo da dođem sebi malo.	ADAM: Hoćemo, hoćemo. Evo dokaz, sine Site. Ako ne veruješ, ti se onda čudom čudi.	EVA: Ćuti.
SIT – treći sin prvog i drugog čoveka na Zemlji	EVA: Iskrснуće negde. Sedi.	EVA: I ja sam nekada bila deo tebe. (Dolazi Sit)	ADAM: 'Ajde, živni, meni kad je bilo sedamnaest godina, ja sam bio munja nebeska.	SIT: Verujem, verujem.	ADAM: Dosta smo ćutali, ženo. Ceo život samo ćutim i vidi me gde sam sada.
ADAM – prvi čovek, prvi muškarac na Zemlji	ADAM: Ne mogu da sedim, imam posla i treba mi toljaga.	EVA: Eto, dete si probudio.	SIT: Ćale, ti nikada nisi imao sedamnaest godina. Tebe je Bog odmah stvorio da budeš zreo čovek.	ADAM: Evo, Evo ženo, i ti gledaj. Gde rebro? Nema rebro. Tamo rebro. Žena moja, majka tvoja.	EVA: A ti nisi zadovoljan svojim životom?
EVA – drugi čovek, prva žena na Zemlji	EVA: Napravi drugu.	SIT: Dobro jutro. Vi izgleda ne možete bez cike i dreke?	ADAM: E, sad, nije to baš tako, sine Site, kao što ti misliš.	EVA: Upaši se, ako Boga znaš, ne mogu da te gledam kako si otromboljio kao pustinjaska foka neka.	SIT: Nemojte, ljudi, 'ajde da jedemo. Stalno ista pesma sa vama. Baš me briga ko je od koga nastao.
ŽENA ZMIJA – igra se vatrom	ADAM: Šta si rekla?	EVA: Dobro jutro, sine. (Adamu) Njačeš tu k'o planinski magarac od ranog jutra, ne može dete da spava.	SIT: Znači lagao si me?	ADAM: Ja Boga znam, a ne znam baš ko ga ne zna.	EVA: Ne, ne, baš da čujem, živo me zanima.
Dešava se na Zemlji, malo posle početka istorije.	EVA: Vidim kukaš tu nema ti toljage, umesto da odeš lepo u šumu i za pet minuta ubereš novu. Je l' to teško?	ADAM: Šta da spava? Pola šest je već, ima da se ustaje.	ADAM: Nisam lagao. Samo nije to tako kao što izgleda.	EVA: Adame.	ADAM: Pa kako da ti kažem, realno, bolje mi je bilo u Raju nebeskom nego u ovoj pećini na Zemlji, Bogu iza nogu. Izjela me vlaga, sve mi kosti škripe.
PRVA SLIKA	ADAM: Ženo, kako možeš to da kažeš? Dobro znaš šta sam sve prošao sa tom toljagom. Svesna si koliko mi ona znači.	SIT: Ima nešto da se jede?	SIT: Znači ni mama nije nastala od tebe?	ADAM: Nešto smo se uznemirili.	EVA: A je li?
(Porodična pećina Adama i Eve)	ADAM: Ženo, gde mi je toljaga?	EVA: Ima, sine Site, Sisar salata, sušeni delfin na mamutovoj kljovi. Ostalo od sinoć. Sad ću da ti donesem.	ADAM: A ne, ne. To ti je, sine Site, istina živa.	EVA: To si sada rekao i nikada više.	SIT: Dokle više sa tom pričom, ljudi Božiji?
ADAM: Ženo, gde mi je toljaga?	EVA: To je obična budža od drveta.	SIT: Hvala, majko.	EVA: Da, da.	ADAM: Je l' nisam u pravu?	
EVA: Tamo gde si je ostavio, Adame.	ADAM: Nije.	ADAM: Kakvo jelo na sabajle? Ima da se zna red, idi prvo na potok umij se. Nećeš mi krmeljav za kameni astal sedati.	ADAM: Je l' nije tako? A?	EVA: Ćuti.	ADAM: Ne znaš ti to, sine Site, jer nisi bio, nisi video. Da si bio znao bi šta se izgubilo. Tamo lepo u Raju sunce, toplo, ustaneš, ako pored ima ispresovan neki lovorov list natakneš ga, ako nema, nema veze,
ADAM: Ostavio sam je ovde na mestu za toljagu i sada je nema.	EVA: Potrošna roba.		EVA: Nećemo sada o tome.	ADAM: Da li ovi materijalni dokazi koje sam predstavio možda nisu u skladu sa činjeničnim stanjem?	
EVA: Onda se negde zagubila.	ADAM: Možda tebi. Meni je to jako bitna stvar. Ja sam ti se sa njom				

ideš go i ovako te niko ne vidi, nema sramote. Imaš da pojedješ, imaš da popiješ, a zapravo nit' si gladan nit' si žedan. Ali kad je neko alav, i sve na svetu da mu daš džaba mu je. Hoće ona jabuku, a to ne može.

SIT: Čale, imaj obzira malo. Pretera ga, jasno nam je. Sto puta si to pričao.

ADAM: I hiljadu puta ću ako treba. Ja uvek imam obzira. Jesam se ja nekada nešto bunio? Jesam ja izmišljao stvari, tražio lubenicu u sred zime?

EVA: Bolje da jesi. Odmah bih znala na čemu smo. Ne bih se ceo život zavaravala.

SIT: Nemoj da plačeš, mama, pa nije on to tako mislio.

EVA: Jeste, znam ga. Ja sam samo htela da nam bude lepo, da živimo normalan život. Pa ja sam, sine Site, htela njemu da ugodim, a on tako.

SIT: Znam, mama. Zna i on.

EVA: Ništa on ne zna. Zna samo da više.

ADAM: Da, sad sam ja kriv.

EVA: Jesi.

SIT: Nemojte, ljudi. 'Ajde reci joj. Je l' tako da nisi tako mislio?

ADAM: E, sad...

EVA: Vidiš. On je osuđen da živi sa mnom, on to zapravo i ne želi. Njemu je to muka.

SIT: Šta pričaš? On te voli najviše na svetu? Je l' da?

ADAM: Da.

SIT: Eto, je l' vidiš?

EVA: On to kaže samo da ja prestanem da plačem.

SIT: Ne. On to iskreno oseća. (Adamu) Sarađuj malo.

ADAM: Da, ja to osećam.

EVA: Šta osećaš?

ADAM: Pa, to... Da te volim.

EVA: Nisam čula.

ADAM: Volim te.

EVA: Kako si rekao?

ADAM: Kažem muž i žena, volimo se i to.

SIT: Eto, vidite da smo mi jedna srećna porodica.

EVA: E, Adame moj, sad si mi triput priznao i to pred živim svedokom, tako da smo sad i pred Bogom i pred budućim narodom čisti, pa ti porekni nekad ako imaš obraza. Triput je triput.

ADAM: A tako znači. Igraš igru, ucenjuješ me?

EVA: Kako ti sa mnom tako ja sa tobom.

SIT: Nemoj, mama.

EVA: Šta nemoj, mama? Dosta sam ja glavom klimala, u stranu

gledala. Neka vidi malo kako je pod pritiskom ceo život biti.

ADAM: A, vala, dovde mi je došlo to tvoje kokodakanje. Idem da prošetam, imam posla neka.

EVA: 'Ajde ti svojim putem samo. Pusti nas, ne davi nas više.

SIT: Možemo li jednom kao ljudi na miru da doručujemo? Jednom samo?

ADAM: Ideš i ti, sine Site, sa mnom.

SIT: Gde ćemo?

ADAM: Idemo prvo da pronađemo toljagu koju je tvoja majka sakrila...

EVA: Ma ko ti je sakrio toljagu?

ADAM: Pa kad nađemo toljagu, idemo u lov.

SIT: Lov?

EVA: Kakav lov, Adame? Šta pričaš to?

ADAM: Dorastao si, sine Site, i došlo ti je vreme da naučiš lovac da budeš. To ti se u životu jedino isplati.

EVA: Adame, nikakav lov ne dolazi u obzir. Pričali smo o tome.

ADAM: Mora nešto da krene da radi, da doprinosi. Neće doveka tu da mi smrdi po pećini k'o krilati tvor.

EVA: Neće on kao ti da ide sa zverima da se bahće. Nije on kao ti.

ADAM: Što se mene tiče ne mora da bude kao ja, ali mora, vala, u lov da ide.

EVA: On je talentovan.

SIT: Jesam.

ADAM: Tim bolje. Taman da smisli na koji način da ubijemo onog brontosaurusu, majku mu biljojedsku, celu živicu mi obrstio što sam zasadio.

EVA: Rekla sam sin Sit lovac neće bit'.

ADAM: A od čega sin Sit da bude sit?

EVA: Neka krene da sređuje one pećine u komšiluku.

SIT: Šta?

EVA: Treba biti mudar, treba razmišljati na daleke staze. Svakim danom će biti sve više ljudi na Zemlji. Moraće ti ljudi negde da se dosele, treba srediti ove pećine, ubušiti rupe, naslikati koji prizor na zidu, videti gde će vatra da se založi. Kada dođu ljudi neka ih Sin Sit sve u svoje pećine primi, i onda će vremenom poglavica da postane. Imaće siguran posao.

ADAM: Neće se od toga 'leba najesti. To, ljudi poglavice, meni je to sve sumnjivo i nesigurno. Najbolje svoj čovek da bude, da ne zavisi od drugih.

EVA: Jok, treba s močugom da tumara i da vija svinjske detlice i snežne krokodile, po mesec dana kući da ga nema, da ne znamo je l' živ je l' mrtav. Ovako, lepo biće tu majci blizu, na sigurnom.

ADAM: Mamin sin. Ne dolazi u obzir. Lovac i tačka.

EVA: Poglavica.

ADAM: Lovac.	EVA: Niko ti ne određuje, mi ti samo kažemo.	ADAM: Tvoja stvar. Ali...	ŽENA ZMIJA: Hej, dečkonjo.	SIT: Sad, kako se uzme...	ŽENA ZMIJA: Slobodno mi reci, ja volim da slušam.
EVA: Poglavica.	ADAM: Pa da.	EVA: Pa kaži, sine Site, šta hoćeš?	SIT: Ko to govori?	ŽENA ZMIJA: Priđi.	SIT: Ne bih da te davim.
ADAM: 'Ajde mi još jednom protivreći pa ćeš da vidiš. Lovac.	SIT: Tako ste i bata Kainu govorili: „Obraduj zemlju, sine Kaine.“ A bata Avelju da čuva ovce pa ste videli kako se to završilo.	SIT: Sad idem napolje pošto ne mogu više nijedan sekund u ovoj pećini da provedem. A šta ja hoću to ja znam i ne moram nikome da govorim.	ŽENA ZMIJA: Ja.	SIT: Neprijatno mi je.	ŽENA ZMIJA: Kaži, dečkonjo, možda mogu da ti pomognem.
EVA: Po-gla-vi-ca.		(Sit odlazi)	SIT: Ko ja? Pokaži se.	ŽENA ZMIJA: Slobodno. Vidi ti njega, momčina. Koliko ti je godina?	SIT: Nema pomoći meni.
ADAM: Sad ću da ti...	ADAM: Sine.	EVA: Šta uradi, crni Adame?	ŽENA ZMIJA: Ne znaš ti mene.	SIT: Sedamnaest.	ŽENA ZMIJA: Uvek može nešto da se promeni samo kad čovek hoće. Pričaj.
SIT: Ma tišine, bre. Oboje da ste ućutali, da vas nisam čuo. Boli me glava od vas.	EVA: Nemoj braću da mešaš u ovo.	ADAM: Ma gde mi je toljaga?	SIT: Je l' ti to sikćeš? Kao da imaš neku govornu manu.	ŽENA ZMIJA: Mašala.	SIT: Pritisli me kući. Teraju me da radim šta oni hoće, ne razumeju me nimalo.
EVA: Šta ti je, sine Site?	SIT: Je l' hoćete i meni to da se desi? Je l' hoćete kao njih dvojica da završim?		ŽENA ZMIJA: Dođi.	SIT: A tebi?	ŽENA ZMIJA: Žena se za godina ne pita.
SIT: Neću da budem nikakav poglavica.	ADAM: Nisi ti kao oni, sine Site. Oni su prvi, nismo baš znali tada kako se to sve radi, znaš. U vezi dece...	DRUGA SLIKA	SIT: Gde si?	ŽENA ZMIJA: Žena se za godina ne pita.	ŽENA ZMIJA: Da, da.
ADAM: Bogu hvala, eto dete lepo kaže, a ti ga tu napinješ.	SIT: A sada vidim znate?	(Livada)	ŽENA ZMIJA: Evo me.	SIT: Dobro onda. Kako si? Šta radiš?	SIT: Oni mi ne dopuštaju da se pronađem, meni treba vremena.
SIT: A još manje lovac.	EVA: Trudimo se, valjda smo bolji. Vidi se da smo bolji.	SIT: Oni će meni pamet da sole. Sine Site, budi poglavica, sine Site budi lovac. Kakav lovac, kakav poglavica.	SIT: Aa...	ŽENA ZMIJA: Vidim neka te muka muči, dečkonjo?	ŽENA ZMIJA: Bistar si, dečkonjo.
ADAM: Sine Site.	SIT: Zapamtite, niko meni neće određivati šta ću da budem i šta ću da radim u životu. To je isključivo moja stvar. Ja se pitam.	ŽENA ZMIJA: Dečkonjo.	ŽENA ZMIJA: Šta je, dečkonjo? Nikada nisi video ženu u svom životu?	SIT: Ma ne pitaj.	SIT: Kako ja mogu sa sedamnaest godina da znam šta ću da radim u životu?
SIT: Nećete vi meni da određujete šta ću ja da budem u životu.		SIT: Ma videće oni kad meni prekipi.	SIT: Ne, mislim jesam, ali...	ŽENA ZMIJA: Pa šta je?	ŽENA ZMIJA: Jes', vala, kako?

SIT: Ko to može da zna?	ŽENA ZMIJA: Čula negde, čula. Znam ja kako ti je.	ŽENA ZMIJA: Jeste.	ŽENA ZMIJA: Da, bre. Više se neće svađati po vasceli dan, više te neće terati da radiš ono što oni hoće. Konačno ćeš moći da budeš svoj. Konačno ćeš se rešiti... Problema.	Site. Idi sad.	SIT: Tišina.
ŽENA ZMIJA: Ko?		SIT: Ceo dan je traži. Gde je bila?		SIT: Ej, ženo devojko, nisam te pitao kako se zoveš?	EVA: Aaaaaa, šta to radiš, Site sine? Aaaaa, hoćeš majku da ubiješ?
SIT: I stalno se svađaju, kao oni su pametni, oni znaju šta ja treba da radim, a tako su mi tom svojom pameću i dva starija brata zakrvili, bolje da ti ne pričam šta je sve tu bilo.	SIT: I muka se moja nadaleko pročula.	ŽENA ZMIJA: Iskrsla.	SIT: A zar to nije nepoštovanje oca i majke? To je jedno od...	ŽENA ZMIJA: Znaš ti mene.	SIT: Rek'o sam tišina.
	ŽENA ZMIJA: E pa dobro, dečkonjo sine Site, tako ti je kako ti je	SIT: Nema veze, baci je, neka je sam nađe kad je tako pametan.		SIT: Kaži mi tvoje ime, da znam kako da te se sećam.	EVA: Adame, budi se.
	.SIT: Rekla si da možeš da mi pomogneš.	ŽENA ZMIJA: Čekaj, dečkonjo sine Site, uzimi ovu toljagu.	ŽENA ZMIJA: Ma kakvo nepoštovanje oca i majke? A šta je sa nepoštovanjem deteta? Kako to tumačiš?	ŽENA ZMIJA: Žena zmija.	ADAM: Šta je? Gde je biljojed?
ŽENA ZMIJA: Čekaj, jes' ti mali od Adama i Eve?	ŽENA ZMIJA: Mislim može, ali mislim takođe, nisi ti za to.	SIT: Neću da mu vratim toljagu. Što nije pazio?	SIT: Nikada nisam o tome razmišljao.	SIT: Žena i zmija?	EVA: Adame, došao sin Sit.
SIT: Jesam. Poznaješ ih?	SIT: Za šta?	ŽENA ZMIJA: Uzimi toljagu, ali ne moraš da mu je vratiš.	ŽENA ZMIJA: Bistar si, dečkonjo sine Site, ali još si mlad. Sad ti je prilika da pokažeš ko si i šta si.		ADAM: Ko? Gde?
ŽENA ZMIJA: Više onako iz viđenja. Možda smo nekada par reči razmenili.	ŽENA ZMIJA: Za neku promenu.	SIT: Nego?		TREĆA SLIKA (Pećina. Adam i Eva spavaju. Sin Sit se šunja sa toljagom)	ADAM: Šta je bilo? Jaoj, vidi moja toljaga. Našao si je, sine Site. Pa gde je bila?
SIT: Onda si upoznata sa situacijom.	SIT: Jesam.	ŽENA ZMIJA: Nego reši problem.	SIT: Jeste.		SIT: Ni makac.
ŽENA ZMIJA: Nije tebi lako, dečkonjo.	ŽENA ZMIJA: Ne znaš baš.	SIT: Da rešim problem?	ŽENA ZMIJA: Je l' hoćeš?	ADAM: (Bunca u snu) Majku mu biljojedsku... On će meni živu ogradu...	EVA: Adame, šta mu je?
SIT: Nije.	SIT: Ma jesam, samo ne znam kako.	ŽENA ZMIJA: Da, kada budu spavali ti im polako priđi sa tom toljagom. Mlatni i oca i majku dva-tri puta po glavi i problem rešen.	SIT: Hoću, kako neću?	(Sin Sit staje ispred svojih roditelja i podiže toljagu u vis. Razmišlja. Eva se budi)	ADAM: Sine Site, šta ti je?
ŽENA ZMIJA: Ti si sin Sit?	ŽENA ZMIJA: Vidi ovo, dečkonjo sine Site.	SIT: Rešen?	SIT: Po glavi.		SIT: Šta šta mi je? Još pitate?
SIT: Jesam, kako znaš?	SIT: Jaoj, pa to je tatina toljaga.		ŽENA ZMIJA: Bistar si, dečkonjo sine	EVA: Sine Site.	

EVA: Smiri se.	EVA: Nemoj.	EVA: Moj sin.	SIT: Videćemo.	ISTORIJA: I tako je sin Sit uspeo da se otrgne iz roditeljskih kandži i ode u svet. Tako se mora. Nije to ništa strašno.	AJ – Tutankamonov savetnik, siva eminencija, bivši faraon
ADAM: Nećeš valjda oca i majku na spavanju da ubiješ?	ADAM: Ja ću nazad tamo gde je lepo, ali prvo majku mlatni da budem siguran da i ona ide sa mnom.	SIT: Ali i sebe ću da pustim.	EVA: Hoćeš se uopšte vratiti?	Ne znam samo da li je poneo onu toljagu sa sobom.	ISIS: – najlepša devojka Karnaka
SIT: Ne mogu više da vas podnesem.	EVA: Adame.	ADAM: Polako.	SIT: Videćemo... Aj sad, budite dobri dok mene nema.	Neću ja da vas zadržavam pošto moramo da nastavimo, samo da vam kažem ovo ništa nije izmišljeno, znate, sve se to dogodilo ne baš tako isto, ali skoro slično.	ROKSANA: – najlepša devojka Tebe
EVA: Sine.	SIT: Ćuti.	EVA: Šta pričaš, sine?	EVA: Sine Site, makar da se pozdravimo.		Dešava se u Tebi 1323. godine p.n.e.
ADAM: Site.	ADAM: Prvo nju, da mi lepo spremi sve tamo, da ja dođem na sigurno.	SIT: Je l' ostalo one salame od leptira?	SIT: Nema nikakvog pozdrava.	Izvinite, zbunila sam se. Ne znam šta mi je.	PRVA SLIKA
SIT: Ne mogu više da vas gledam, ne mogu više da vas slušam. Svaki dan se sećate nekih stvari od pre sto godina, ko je koga zavrnuo, ko je kriv što smo sada tu gde jesmo, šta bi bilo kad bi bilo. Prekipelo mi je. Došlo je do toga ili ja ili vi.	EVA: Joj, Adame.	EVA: Jeste dve kriške.	EVA: Majku da poljubiš.	Ovo sledeće što ide, možda vam nije poznato, ali prepoznaje se.	(Faraonov dvor)
EVA: I mi i ti.	ADAM: Evo, zna sin Sit šta hoće. Zna on i šta mi hoćemo.	SIT: To ću da uzimem i odlazim.	ADAM: Pusti ga.	Tako nešto.	AJ: 'Ajde, učiteljice, idi ti svojim putem samo, mani se tih propovedanja i žalopojki. Imamo mi ovde mnogo važnijeg posla. Sad svi tišina. Pognite kičme i raširite oči koliko god možete, jer ovo je najvažniji trenutak u vašim bednim životima. Prosti narode, pred vas izlazi vladar nad vladarevim vladarima, sin Sunca i Meseca, slavni potomak svih planeta i pratećih satelita, brat četiri osnovna elementa, britka sablja Egipta i mirisni cvet osamnaeste dinastije, faraon Tutankamon. Aplauz. Ole.
ADAM: Vi.	SIT: Tako je, znam ja šta hoću.	EVA: Gde?	(Sit odlazi)	Joj, što je ovde vrućina. Grlo mi se osušilo, moram malo vode da popijem. Tu sam ja kad nešto zatreba.	
SIT: Tišina.	ADAM: Je l' da nas ubiješ?	SIT: U svet.	EVA: Sine, Site. Ode nam dete.	„Prva ljubav trinaestog faraona osamnaeste dinastije“	
ADAM: 'Ajde, sine Site, šta čekaš?	EVA: Nećeš ti to, sine Site.	ADAM: Tamo nema ništa. Gola pustinja.	ADAM: Mora tako. Tako se postaje čovek. Sine Site, ostavi toljagu pored ulaza ako ti nije teško, mislim ako ti ne treba tamo u svetu.	LICA	
EVA: Adame.	SIT: Hoću... ali ne mogu.	EVA: Kako tako?	EVA: I pojedj brzo tu salamu, nemoj da se pokvari.	TUTANKAMON – faraon	(Dolazi Tutankamon)
ADAM: Meni ćeš da učiniš uslugu.	EVA: Sine Site, dođi da te poljubim.	SIT: Lako. Moram.		ANKESENAMON: – Tutankamonova ljubav	TUTANKAMON: Hvala, hvala. Niste
	SIT: Ne prilazi mi, pustiću vas.	EVA: Kad ćeš se vratiti?			

trebali.	neko običnije ime kao na primer glavni čovek ili istaknuta individua, a ne bi se zvao faraon.	AJ: Ja sam star čovek, moram da se brinem i za tebe i za sve ljude u Egiptu, i za sebe na kraju.	TUTANKAMON: Šta će vam kobrini zubi?	AJ: Ma ja to za boljitak radim.	AJ: Imam.
AJ: Šta nisu trebali? Jes' ti faraon il' nisi?	TUTANKAMON: To su gluposti, Aj. I ti si bio faraon.	TUTANKAMON: Da, za sebe na kraju.	AJ: Vidiš, ti kobrini zubi, znaš, oni su otrovni, pa sam zamislio kako bi bilo dobro da po jedan kobrin zub stavimo na svaki, brat bratu, peti bič, tako da robovi uvek budu pod malom dozom neizvesnosti. Da svaki put kad se bič dignu u vis rob pomisli: „Uh, da li je to onaj bič sa otrovnim kobrinim zubom na vrhu?“ I sad ako to ne bude bič sa otrovnim kobrinim zubom rob će da bude srećan što je živ i onda će mnogo bolje da radi.	TUTANKAMON: Praviću se da ovo nisam čuo.	TUTANKAMON: Da čujem.
TUTANKAMON: Znam, nego neprijatno mi je uvek.	AJ: Jesam. Bilo pa prošlo.	AJ: Sad ćeš da vidiš kako ja brinem. Deder mi ispotpisuj ove papiruse da pomognemo ovom napaćenom narodu našem da se više ne muči.		AJ: Ne, nemoj da cepaš. Dobro, ti si faraon, radimo kako ti hoćeš.	AJ: Treba da počupaš obrve.
AJ: Šta se praviš lud? Kao da si od juče faraon.	TUTANKAMON: I bio si savetnik, njima koliko?	TUTANKAMON: Šta je ovo?		TUTANKAMON: Ovakve stvari da mi nisi više poturao pod nos. Ja se borim da tim ljudima bude makar malo bolje...	TUTANKAMON: Molim?
TUTANKAMON: Znam, Aj, ali preterana pažnja mi ne prija. Jedan čovek ne zaslužuje ovolike počasti.	AJ: Ti si mi jedno četvrti.	AJ: Zar ne znaš da čitaš hijeroglife?		AJ: Ma svima će biti bolje. Gledaj, pod jedan, neće se piramida sama napraviti.	AJ: Treba da dođe slikar da te slika za piramidu iz profila, a ja kad te pogledam sa strane sve ti neuredno, mora linijica da bude prava. Iz anfasa i možeš da prođeš, ali profil ti je jeziv.
AJ: Šta pričaš, balavče? Hoćeš da te neko čuje?	TUTANKAMON: Znači, bio si faraon pa onda čovek, što dalje znači da je i faraon čovek jer nikada ne bi mogao da postane ono što nije.	TUTANKAMON: Znam, nego...	TUTANKAMON: Strašno.		TUTANKAMON: Zaboravi.
TUTANKAMON: Neka čuju.	AJ: Mali, mnogo filozofiraš, a to nikako ne ide uz faraona.	AJ: Onda potpisuj.	AJ: Slušaj, ja sam pričao sa goničima, oni misle da je to sjajna ideja, a šanse za smrt su dvadeset posto, što znači stodvadeset posto veća produktivnost na svaki čist udarac, tako da je profit zagarantovan. Kakva računica, a?	TUTANKAMON: Napraviće se kao što se i svaka do dana današnjeg napravila.	AJ: Dobro, ti ćeš biti ružan, a ne ja.
AJ: Čuti i ne izmotavaj se. Sto puta sam ti rekao da paziš šta pričaš u javnosti.	TUTANKAMON: Baš zato što sam čovek.	TUTANKAMON: Nije mi najjasnije.		AJ: Pod dva, patent može da se proda negde preko.	TUTANKAMON: Još nešto?
TUTANKAMON: Ali, Aj, zar ne preteruješ malo? Pa, ti makar znaš da sam običan čovek, isti kao i svi ovi ljudi ovde.	AJ: Da si prestao sa tim ovoga trenutka. Nemoj više da dovodiš u pitanje svoj status i status svih nas ovde.	AJ: Šta?	TUTANKAMON: Kako te nije sramota?	TUTANKAMON: Dosta, završili smo sa kobrinim zubima, zaboravi.	AJ: Da vidim šta kažu papirusi. Navodnjavanje, uzgoj nilskih konja, izvoz dvokolica, palme za hlađenje, zavoji za mumije... E da, faraonova svadba. Treba da se ženiš.
AJ: Začepi, budalo. Ne igray se glavom. Faraon nije čovek nego je faraon. Da to nije tako on bi imao	TUTANKAMON: A ti se to brineš zbog svog statusa?	TUTANKAMON: Ovo ovde, nekakva nabavka kobrinih zuba.	AJ: Šta nije u redu?	AJ: Dobro.	TUTANKAMON: Šta kažeš?
		AJ: Da, ne znam da l' sam ti rekao, uvodimo inovacije u visokogradnji, unapređujemo eksploataciju ljudskih resursa.	TUTANKAMON: Šta ti to pada na pamet? Kako uopšte možeš o tome da razmišljaš?	TUTANKAMON: Imaš još nešto?	AJ: Došlo vreme da ženiš. Osamnaest ti je godina, narod se

već dugo pita kada će faraon da se skrasi više, pa tu kreću neki tračevi, da ti ne prepričavam sada šta sve lupeta Teba čaršija.	Isprosiću je večeras. E, da mi je jutros neko rekao...	bilo koja.	AJ: Lako. Treba samo da postupamo po tradiciji našeg egipatskog naroda. Organizovaćemo turnir kviz za potencijalne mlade i ako je Ankesenamon i najlepša i najpametnija ona će ladno da pobedi na tom kvizu turniru. Ali mora šansa i drugima da se da.	AJ: Onda se opusti i uživaj, a ja ću da se pobrinem za sve ostalo.	ANKESENAMON: Znaš da nas narod naziva sfingerima?
TUTANKAMON: Šta njih briga kada ću ja da se ženim? To je moja stvar.	AJ: Stani. Nisi me razumeo.	AJ: Tebi nije bilo koja, ali Tebi čaršiji jeste.			TUTANKAMON: Sfingerima?
AJ: Nije baš. Ti si njihov faraon, ti si njihova stvar.	TUTANKAMON: Razumeo sam. Znam ja da sam skoro za ženidbu prezreo, ali eto ima se još vremena.	TUTANKAMON: Baš me briga.		DRUGA SLIKA (Iza sfinge)	ANKESENAMON: Da, zato što se ljubimo iza sfinge.
TUTANKAMON: A je l' baš mora?	AJ: Ne to. Nego ovo sa Ankesenamon.	AJ: Poslušaj savet savetnika svog. Ja navijam za tebe, ja hoću da bude po tvom, ali mora da se pazi kako se radi.	TUTANKAMON: Nisam nikada čuo za tu tradiciju.		TUTANKAMON: Ma pusti narod.
AJ: Gledaj, dobro si probio termin. Faraon se ženi do desete, maksimum do dvaneste godine, a ti dočeka osamnaestu i još momak. Gde to ima? Bruka.	TUTANKAMON: Šta?	TUTANKAMON: Ako se ženim to će biti jedino sa Ankesenamon.	AJ: To je jedan stari običaj, našao sam tamo na nekim zaturenim papirusima, tako se oduvek radilo. Znaš, običaj je običaj, ne može se mimo njega.	TUTANKAMON: Anka.	ANKESENAMON: Nemoj, naićiće neko.
TUTANKAMON: Znači mora?	AJ: Pa nezgodno je da se faraon uzima sa tamo nekom čistačicom.	AJ: Polako, moraš da daš šansu i drugima.	TUTANKAMON: Znam da su se stari prinčevi međusobno nadmetali za ruku princeze, ali nikada nisam čuo da su to princeze radile za prinčeve.	ANKESENAMON: Tuto.	TUTANKAMON: Nek' naiđe, ja i hoću da naiđe.
AJ: Što se mora, mora se.	TUTANKAMON: Ankesenamon je moja devojka, moja ljubav. To svi znaju.	TUTANKAMON: Ne razumem.		TUTANKAMON: Nedostajala si mi.	ANKESENAMON: Tuto.
TUTANKAMON: Dobro. Nisam još pričao sa Ankesenamon. Ne zna šta će da kaže na to.	AJ: Ne zamajavaj se, mladiću.	AJ: Kad se faraon ženi on mora da dobije najlepšu i najpametniju ženu u celom Egiptu.	AJ: Zato što si mlad i neiskusn. Zato sam ti ja savetnik da ti poslužim u ovakvim prilikama.	ANKESENAMON: I ti meni.	TUTANKAMON: Šta si radila danas?
AJ: Sa onom praljom?	TUTANKAMON: Šta hoćeš da kažeš?	TUTANKAMON: Ankesenamon je i najlepša i najpametnija.	TUTANKAMON: Misliš da će ona da pobedi?	TUTANKAMON: Kako si mi lepa, ne mogu da prestanem da te gledam.	ANKESENAMON: Znaš mene.
TUTANKAMON: Donesi mi jedan rubin iz riznice, malo veći da bude, pa neka ga juvelir stavi na prsten.	AJ: Hoću da kažem da ne ide to tako, sad ti kao imaš devojku pa se vi kao oženite. Ti si faraon, ne možeš ti sa bilo kojom...	AJ: Dobro, ali 'ajde prvo da se dokaže, da se svi ovde uverimo.	AJ: Je l' veruješ u to?	ANKESENAMON: Tuto.	TUTANKAMON: 'Ajde pričaj mi, ja volim kada mi ti pričaš.
	TUTANKAMON: Ankesenamon nije	TUTANKAMON: Kako?	TUTANKAMON: Verujem.	ANKESENAMON: Nemoj ovde da se ljubimo.	ANKESENAMON: Prala sam danas jedan ćilim.
				TUTANKAMON: Šta nas briga? Ovo je moja sfinga.	TUTANKAMON: Je l' imao one resice male sa strane?

ANKESENAMON: Jeste.	ANKESENAMON: Jeste, ne mogu da verujem.	celom Egiptu.	ISIS , ROKSANA: Jasno, savetnice.	ISIS: Da će jedna od nas dve da pobjedi?	AJ: Za koga?
TUTANKAMON: Ja takve najviše volim.	TUTANKAMON: To je zato što si posebna. A znaš zašto?	ANKESENAMON: Misliš, Tuto, da mogu da pobedim?	AJ: Tako vas volim. Nego jeste proučile one papiruse što sam vam poslao?	AJ: Dobro. I šta onda?	ROKSANA: Pa za tebe.
ANKESENAMON: Ali slušaj, Tuto. Kada je došao taj čilim žene su pričale da to nije običan čilim već magični čilim. Rekle su da ako neka posebna osoba, predodređena za nešto veliko dođe u dodir sa njim, ako takva osoba stane na njega taj čilim oživi i počne da leti preko neba.	ANKESENAMON: Zašto?	TUTANKAMON: Znam, ljubavi.	ISIS: Ja jesam malo.	AJ: I onda?	AJ: Jeste.
TUTANKAMON: Leteći čilim što leti preko neba?	TUTANKAMON: Poletećeš jednom. To je znak.	ANKESENAMON: Ovo je najlepší dan u mom životu.	AJ: A ti?	ISIS: Onda će ona koja pobjedi da bude faraonova žena.	ISIS: I onda ćeš ti da budeš faraon.
ANKESENAMON: Kakav?	ANKESENAMON: Kakav?		ROKSANA: Bacila sam pogled.	AJ: Ma nemojte kasti. Pitam šta će da uradi ona koja postane faraonova žena?	AJ: A kad ja budem faraon to vam je kao da ste vas dve faraonke.
TUTANKAMON: Bićeš moja žena.	TUTANKAMON: Bićeš moja žena.	TREĆA SLIKA (Hodnik)	AJ: Bacila pogled. Jesam rekao da sve napamet naučiš? Jesi zapamtila makar ono što sam podvukao?	ROKSANA: A to.	ROKSANA: Mi ćemo obe da budemo faraonke.
ANKESENAMON: Šta?	ANKESENAMON: Šta?		ROKSANA: Donekle.	AJ: To.	AJ: Lutke moje pametne.
ANKESENAMON: Da, slušaj. Danas kada sam ga prala, dok sam klečala na njemu on kao da se malko zatalalasio, kao da je zaigrao. Kunem ti se, Tuto, čak se i podigao na par milimetara od patosa. Malo je falilo da poleti.	TUTANKAMON: Ženiću se i ti ćeš biti moja žena. Pričao sam sa Ajom, vreme mi je.	AJ: Dobro, bre, ženske gde ste do sad?	AJ: Sa kime ja poslujem? Dobro, nema veze. Snaćićete se, samo pratite šta ja radim. Ja ću da se držim svog posla, a vi...	ISIS: Pa faraonova žena će da otruje farona.	ČETVRTA SLIKA (Faraonov dvor)
TUTANKAMON: Nemoj da pričaš.	ANKESENAMON: Ali, Tuto, kako? To nije moguće. Ja sam pralja, a ti si faraon. Šta će ljudi da kažu? Neće nam dopustiti.	ISIS: Gužva.	ROKSANA: I mi ćemo.	AJ: Da.	AJ: Dame i gospodo, dobrodošli u prestonicu Novog kraljevstva, u faronovu palatu u Tebi čaršiji, dom našeg časnog farona Tutankamona. Danas ćete pratiti kviz turnir na kome biramo novu faraonovu ženu. Udobno se smestite u vaša sedišta jer očekuje nas duga i neizvesna borba. Molim vas da toplim aplauzom pozdravimo naše učesnice, od kojih će jedna, ali samo
ANKESENAMON: Istina je. Nisam znala šta da radim pa sam skočila sa njega i otrčala. Uplašila sam se.	TUTANKAMON: Sredili smo sve, dušo moja. Napravićemo kviz turnir na kome će udavače da se takmiče za mesto moje žene. I ti ćeš, Anka, da učestvuješ i pobjedićeš zato što si napametnija i najlepšíja i najbolja u	AJ: Ubuduće, nemoj da mi kasnite. Je l' to jasno?	ISIS: Kao što smo se dogovorili.	AJ: Bravo. I šta će onda da bude?	
TUTANKAMON: Anka, pa to je neverovatno.	ANKESENAMON: Ali, Tuto, kako? To nije moguće. Ja sam pralja, a ti si faraon. Šta će ljudi da kažu? Neće nam dopustiti.	ISIS: Da.	AJ: Šta smo se dogovorili?	ISIS: Onda će faronova udovica da se preuda.	
		AJ: Nisam čuo.	ROKSANA: Da ćemo da pobedimo.		

jedna, postati faraonova žena. Ole.
(Izlaze učesnice)

AJ: Prva dama koja će se boriti za ruku našeg časnog faraona je zanosna crnka očaravajućeg pogleda, kraljica pustinjaških dina, lepota iz Karnaka, mis Gornjeg Egipta, gospođica Isis. Aplauz. Ole.

ISIS: Blagodarim.

AJ: Druga, ali ništa manje važna, učesnica i potencijalna žena našeg časnog faraona je dobro poznata lokalnoj populaciji Tebe čaršije, za njom se okreće i staro i mlado, i svetovno i svešteno i živo i neživo. Molim vas da jednim aplauzom pozdravimo gracioznu zavodnicu antilopinog hoda, osmeha sjajnijeg od najsjanije zvezde na zvedanom nebu, ovo žensko snoviđenje i ljudsko priviđenje, gospođica Roksana. Aplauz. Ole.

ROKSANA: Blagodarim.

AJ: Treća učesnica je tu neka pralja iz komšiluka, Ankesenamom. Ne morate da aplaudirate, nije vam ovo stadion. Molim vas za malo pristojnosti.

ANKESENAMON: Dobro več.

AJ: Zbog teških vremenskih uslova, prinuđeni smo da ceo kviz turnir održimo u zatvorenom prostoru tako da neće biti igara koje zahtevaju aktivnosti spolja. Pala kiša i u Egiptu verovali vi ili ne. Biće brzo, par blic pitanja, molim učesnice da se pripreme.

TUTANKAMON: 'Ajde, Aj, nemamo ceo dan.

AJ: Evo, mora sve po propisu da bude. Samo da skrenem pažnju na pravila, zabranjena je bilo kakva interakcija sa faraonom, pravite se kao da on nije tu. Znači, vrlo je jednostavno, postavim pitanje, jedna učesnica odgovara, ukoliko ne zna odgovor, može ova druga do nje da kaže. Ko bude imao najviše tačnih odgovora biće faraonova žena. Jesmo spremni?

ISIS, ROKSANA: Da.

AJ: A vi, gospođice?

ANKESENAMON: Jesam.

AJ: Onda počinjemo. Prvo pitanje za pralju Ankesenamom. Ako je hipotenuza u bazi osnove piramide

četiri puta veća od obima kupastog nosa sFinge koja stoji paraleno sa njom, za koliko sati će u tom slučaju pasti kamen od stopedeset grama sa vrha te iste piramide do prve jednakokrake opeke dole?

ANKESENAMON: Mogu li da dobijem papirus?

AJ: Ja se izvinjavam, ali moraćete iz glave.

ANKESENAMON: To je nemoguće.

AJ: Molim vas da poštuju pravila.

ANKESENAMON: Ali, kakva su to pravila?

AJ: Hoćete vi da vodite turnir kviz umesto mene? Hoćete da zamenimo mesta?

ANKESENAMON: Ne, ali...

AJ: Onda prestanite da se raspravljate. Pesak na peščanom satu vam polako ističe. Da li imate odgovor?

ANKESENAMON: Možda.

AJ: Izvolite.

ANKESENAMON: Pola sata.

AJ: Pogrešno. Tačan odgovor je dvadesetdevet minuta i četrdesettri sekunde.

ANKESENAMON: Ali pitanje je bilo za koliko sati.

AJ: Molim vas, dokle mislite da se protivite? Ukoliko ne želite da učestvujete napustite dvoranu slobodno.

ANKESENAMON: Dobro, izvinjavam se.

AJ: Imate minus jedan poen.

ANKESENAMON: Ali to nije po pravilima.

AJ: Ne raspravljajte se sa mnom ženska glavo. Još jednom dobacite nešto biću prinuđen da vas izbacim.

TUTANKAMON: Aj, je l' to sve po pravilima?

AJ: Sve je po pravilima, ništa se ti ne brini, biće sve u redu.

TUTANKAMON: Dobro.

AJ: Idemo dalje. Pitanje za zanosnu crnku Isis. Da li ste spremni?

ISIS: Spremna.

AJ: Kažite mi vi koja reka teče ispod nilskog mosta?

ISIS: Samo da razmislim.

AJ: Slobodno, polako, ne žurimo nigde.

ISIS: Reka koja teče ispod nilskog mosta...

AJ: Da...

ISIS: Je...

AJ: Kažite, siguran sam da znate, nije to teško pitanje. Nilski most, reka ispod.

ISIS: To je reka...

AJ: Koja reka?

ISIS: Samo da vidim...

AJ: Samo polako. Evo mala pomoć prijatelja. U kojoj reci perete noge?

ISIS: Ja noge perem kući.

AJ: Dobro, iz koje reke zavatite vodu i donesete kući?

ANKESENAMON: Da ne pomažete malo suviše?

AJ: Gospođice, vama ide još jedan minus poen zbog dobacivanja. Lepo sam vas upozorio. (Isis) Šta vi kažete? Kako se zove ta reka?

ISIS: Ja, stao mi mozak. Na vrh mi jezika...

AJ: Kako ide to? Ne stidite se, naši smo, slobodno.

ROKSANA: Je l' mogu ja?

AJ: Izvolite, Roksana, Isis nam se nešto zbunila.

ROKSANA: Reka koja teče ispod nilskog mosta je Nil.	AJ: Polako, nigde ne žurite, niko vas ne juri. Razmislite.	ROKSANA: Ššš šakal ko polu čovek to... Šakal men to.	AJ: Molim vas, napustite objekat. Turnir kviz je završen. Imamo pobicnicu. Žena našeg časnog faraona Tutankamona je Roksana. Aplauz. Ole.	PETA SLIKA (Iza sfinge)	TUTANKAMON: Meni jeste.
AJ: To je tačan odgovor. Bravo. Bravo 'Ajmo aplauz za ovu pametnu lepoticu Roksanu. Lucidno zaključivanje. Bravo. 'Ajmo aplauz i za Isis da je podržimo malo da ne klone duhom.	ROKSANA: Aaa, biće je to...	AJ: Kako?	ROKSANA: Jaoj, jaoj. Ne mogu da verujem.		ANKESENAMON: Sudbina je tako htela.
ROKSANA: Vu-hu.	AJ: Da, koje je to biće? Mislim, možete slobodno svojim rečima, ovo je turnir kviz, mi želimo ovde da vidimo kako razmišljate, nije ovde ništa zacrtano. Budite slobodni. Na šta vas asocira polu šakal polu čovek?	ROKSANA: Ššššakkkooo poluuuumeenta.	AJ: Molim časnog faraona da priđe da uzme ruku svoje nove žene. 'Ajde, 'ajde, šta se čeka? Tako, tako... Kako ste mi lepi. Sad se poljubite... Bravo... To bi bilo to. Oženismo našeg faraona. Hvala na pažnji. Laku noć.	ANKESENAMON: Šta radiš ovde?	TUTANKAMON: Serem se ja na takvu sudbinu.
AJ: Sledeće pitanje je za Roksanu. Samo da pročitam sa papirusa. Ohoho, evo jedno pitanje iz naše mitologije. Treba znati mitologiju, odatle je sve poteklo. Da li ste spremni, Roksana?	ROKSANA: Aaa, socira.	AJ: Šako polumenta? Kakva jezička bravura. Ja sam očaran, ja sam zapanjen. Pet bodova za vas. Aplauz, molim vas. Vode da se umijem donesite. Ovo je bilo gusto.	TUTANKAMON: Ovo je naše mesto. Šta ti radiš ovde?		ANKESENAMON: Nije nam se dalo, ti faraon a ja pralja.
ROKSANA: Jesam.	AJ: Znam da znate, Roksana. Hajdete svojim rečima, polu šakal polu čovek.	ANKESENAMON: Ali, to nije tačno.	TUTANKAMON: Sve se tako brzo izdogađalo.	ANKESENAMON: Došla sam da odem.	TUTANKAMON: To je kao neka tužna pesma.
AJ: Pazite, vi ste trenutno prvi na tabeli, skoncentrišite se.	ROKSANA: Polu šakal polu čovek?	AJ: Opet vi sa vašim ali.	AJ: 'Ajde, šta si se ukipeo tu? Nasmej se malo, sad si mladoženja.	TUTANKAMON: Gde ćeš?	ANKESENAMON: Vidi ovo. (Ankesenamon leti na ćilimu)
ROKSANA: Skoce skontri sana sam.	AJ: Da.	ANKESENAMON: Biće iz naše mitologije koje je polu šakal polu čovek je Anubis.	TUTANKAMON: Da, ali...	ANKESENAMON: Idem svojim putem.	TUTANKAMON: Jesam ti rekao da će ćilim pod tobom da poleti?
AJ: To je sjajno. Pitanje glasi: „Kako se zove biće iz naše mitologije koje je polu šakal polu čovek?“	ROKSANA: Aaa ša...	AJ: Ma šta to govirete? Ko vam je dozvolio? Minus još jedan bod. To je minus tri boda ukupno. Gospođice, vi ste diskvalifikovani. Molim vas, napustite objekat.	AJ: Šta ali?	TUTANKAMON: Jako mi je žao što nisi pobedila.	ANKESENAMON: E Tuto, odavde izgledaš kao pravi sfinger.
ROKSANA: Aaaa.	AJ: Da.	ANKESENAMON: Niste nikakvu diskvalifikaciju pominjali na početku.	TUTANKAMON: Ne mogu da verujem da nije pobedila.	ANKESENAMON: I meni.	TUTANKAMON: Znaš da jesam.
	AJ: Da, samo nastavite. Blizu ste.		AJ: Tako ti je to u životu. Uvek neka iznenađenja. Biće sve to dobro.	TUTANKAMON: Da ti nije izgledalo kao da je kviz turnir nekako malo namešten?	ANKESENAMON: Nemoj da me zaboraviš.
				ANKESENAMON: Ne bih rekla.	TUTANKAMON: A kako tebe da zaboravim?... E, tamo kuda ideš, pitaj je l' tamo ljudi žene svoje prve

ljubavi, pa ako žene ti mi javi da dođem.

ANKESENAMON: Tamo nećeš biti faraon.

TUTANKAMON: Ali ćeš ti biti prva ljubav.

ANKESENAMON: E, moj Tuto, ne ide to tako.

TUTANKAMON: Nego kako?.. Nego kako?.. Je l' me čuješ?... Ne čuješ me...

ISTORIJA: Kad si star sve je teško, kad si mlad ništa nije lako.

Tuta faraon ostade zauvek mlad, a kad je bio mlad morao je stalno da bude star.

Meni zameraju da ne govorim istinu, da je stalno izokrećem i da je predstavljam onako kako meni odgovora.

Meni ništa ne odgovara.

Šta ja imam sa istinom?

Pa kome se dopada istina? Ona nije lepa, i bezobrazna je.

I nije poštena. I gorda je.

Jer svi je vole.

A mnogi se i za nju bore.

A najviše oni mladi.

I uvek je loša za one koji se za nju bore.

Za te mlade.

Kad ostare.

A nekima i ne da.

Možda je to dobro.

Kakva je osoba ta istina?

Što se duže njome bavim sve sam sigurnija da ona ni ne postoji.

Sve više mislim da je ljudi stalno izmišljaju.

Stalno prave neku novu istinu.

Opet ja preterujem.

Neću da kažem da će sada istina da se pojavi, ali ako bi negde nekada trebalo da je bila prisutna, onda je to tu i tamo.

„Zajedno smo i lepši i jači“

LICA

MILOŠ OBILIĆ, talentovan i perspektivan mladić

SREĆKO BUDALA, dvorska luda

JAGOŠ , galamdžija

RADA: , konobarica

MILA: , Miloševa sestra, Radina drugarica

Dešava se na Kosovu, na Vidovdan 1389.

PRVA SLIKA

(Kafana)

JAGOŠ: E jesi budala jedna, moram ti priznati. I šta si još radio?

SREĆKO: Pa ništa, žonglir'o sam jabuke, ter'o točak šibom, onda sam malo oponaš'o magarca.

JAGOŠ: Magarca oponaš'o? Kako?

SREĆKO: Pa onako, ia ia ia, i stavio ruke, napravio kao uši.

JAGOŠ: Ha ha ha. A šta oni?

SREĆKO: Ništa, smeju se tako k'o i ti.

JAGOŠ: A jesu oni kao ja?

SREĆKO: Ko?

JAGOŠ: Vitezovi?

SREĆKO: Nisu.

JAGOŠ: Kako nisu?

SREĆKO: Ne piju oni, i ne jure ženske, mislim to kad su vitezovi, a kad skinu oklop i siđu sa konja to ne znam. A malo su veći i jači od tebe.

JAGOŠ: To nije bitno. Ne čini viteza oklop i konj.

SREĆKO: Čini ti se.

JAGOŠ: Je l', bre, šta si im još pričao?

SREĆKO: Ništa, malo viceve neke.

JAGOŠ: Koje?

SREĆKO: Ja najviše volim one sa papagajima.

JAGOŠ: Šta je to papagaj?

SREĆKO: To ti je jedna ptica što zna da priča.

JAGOŠ: Ptica što zna da priča? Mene si našao, budalo jedna, u kafani da praviš budalom?

SREĆKO: Da, ponavlja sve što joj kažeš.

JAGOŠ: Ma ti si pijan.

SREĆKO: Kažem ti. Knez Lazar ima jednog papagaja, zove se Boki. I bokistalno ponavlja jednu rečenicu „gde ste Turci ulete vam...“ i tako dalje... Ali to nije čuo od Kneza nego od nekog bivšeg kočijaša tamo što mu astal raspreda.

JAGOŠ: E, jesi dvorska budala, može svašta čovek od tebe da čuje.

SREĆKO: Taki mi pos'o.

JAGOŠ: Mala, daj još po jednu rakiju za mene i mog luckastog drugara... 'Ajde mala, svanuće.

RADA:

Nisam ja za tebe mala, malo pre si rekao da sam starija dva meseca od tebe.

SREĆKO: Dok ja sedim u kafani, a ti me služiš, ti si za mene mala. Jes' me razumela?

RADA: Popio dve rakije i odmah misli da je vojvoda.

JAGOŠ: Nisam dve nego tri. I ne broj

ti meni.	MILOŠ: Čekam sestru da je ispratim kući.	JAGOŠ: Ma oterali me, bre. Rekli mojoj staroj majci nisam ja za to. A i mrzelo me da da gledam u slova, mislim hteo sam ja, ali počnu oči odma' da me bolu, suza suzu stiže. Pa rek'o zbog zdravlja. Ne može se ništa na silu.	JAGOŠ: Vidi nju.	se stalno na Vidovdan dele. U nezgodno doba. Lepo, lepo, izučio školu.	SREĆKO: I ja sam pametan momak. Mogu da pojedem svoju slinu.
RADA: Ovo je poslednja tura.	JAGOŠ: Ti si baš dobar bata. Stani, mali, kud si poš'o. Popij jednu sa nama.		MILA: Mani se, Rado, raspravljanja.		JAGOŠ: A planiraš, Milošu, da se vratiš?
JAGOŠ: Ma nemoj, poslednja tura će biti kad ja kažem.	MILOŠ: Jesi to ti, Jagoše?	MILA: Zdravlje je najvažnije.	JAGOŠ: Da li ti se neko obratio? Bolje donesi mom drugaru šta će da pije.	MILOŠ: Znaš, Jagoše, planirao sam da obiđem malo strane zemlje.	MILOŠ: Naravno. Sve što naučim i sve što vidim pokušaću ovde u našoj lepoj zemlji da primenim.
RADA: E, imaš sreće što je gazda otišao sa svim mogućim gostima na Polje da vidi šta će biti, inače ti ne bi ovaj krčmi prismrdeo ni na sto metara.	JAGOŠ: Mi se znamo?	JAGOŠ: E, a znaš da smo mi tvog batu stalno zezali kao, okupimo se, pa mu skidamo gaće pa mu pevamo: „Milošu Kobila sramota te pobila...“	MILOŠ: Vodu.	RADA: Ja oj, ja bih baš volela da vidim more.	JAGOŠ: A Milošu, kako si to mislio?
JAGOŠ: Ne izazivaj, mala. Ne znaš s kim razgovraš i ko ću ja sutra da budem.	MILOŠ: Zajedno smo učili slova u Studenici. To sam ja, Miloš.		MILA: Ja ću da donesem.	JAGOŠ: E da, pa da se udaviš tamo. To ti je, Milošu, pametno.	MILOŠ: Šta kako sam milsio?
	JAGOŠ: A Miloš Kobilic?	MILOŠ: Deca k'o deca.	JAGOŠ: Vidi ga vodu pije, donesi mu rakiju.	SREĆKO: Hoćeš ići tamo gde žive snežni krokodili i svinjski detlići?	JAGOŠ: Pa rek'o to zbog trenutnih, kako da kažem, prilika.
(Dolazi Oblilić)	MILOŠ: Da, Oblilić.	SREĆKO: Meni to više liči na pedere.	MILOŠ: Ne pijem ja.	MILOŠ: Nikada nisam čuo za ta bića.	MILOŠ: Stalno su neke prilike, ne mogu ja da o tome da brinem.
MILOŠ: Dobro večer, Rado.	JAGOŠ: Pa sedaj ovde, bre, sedaj.	JAGOŠ: Budalo jedna, to što si budala ovde te ne brani. Nisam ti ja Knez pa da ti sve dopuštam. Ovde ima da budeš dobar. Vidiš da ima ženskog sveta?	JAGOŠ: Ma jednu. Nego, Milošu, gde si, bre, ne daš se videti?	SREĆKO: Ja sam čuo. I video sam svinjskog detlića, doneo ga neki Tatarin kod Kneza.	JAGOŠ: A ne kopka te što te nisu zvali?
RADA: Miloše. Mila, stigao ti brat da idete kući.	(Dolazi Mila)		MILOŠ: Došao sam po svedočanstvo. Sutra u podne bi trebalo da ga uzmem.	JAGOŠ: O, budale jedne, Bože me sačuvaj. I šta ćeš da činiš u stranim zemljama?	MILOŠ: Gde?
JAGOŠ: Mali, dođi 'vamo.	MILA: Idemo, Miloše, čekaju nas kući.	RADA: Ko mu kaže? Ti laješ celu noć.	JAGOŠ: Svedočanstvo?	MILOŠ: Hoću da naučim jezike, hoću da vidim kako ljudi žive, da upoznam njihove običaje i kulturu.	JAGOŠ: U bitku.
MILOŠ: Izvolite.	JAGOŠ: Stani, sestro, pa ja tvog brata odavno znam. Mi smo stari drugari.	JAGOŠ: Ćut', bre. Pa šta ima, Milošu moj mali?	MILOŠ: Pečatirana hartija koja svedoči da sam izučio sve što se moglo.	MILA: Moj bata je pametan momak.	MILOŠ: Šta ću im ja? Ja sam za druge stvari.
JAGOŠ: Šta ćeš ti u ovo doba napolju?	MILOŠ: Jagoš je krenuo sa mnom u školu, ali se brzo ispisao.	RADA: Nije on za tebe mali, zajedno ste školu učili.	JAGOŠ: Pa da, ta svedočenja		JAGOŠ: Svi su im potrebni.

MILA: Ja sam čula da samo stariji od dvadesetdve idu.	A ja pitam: „Kako, Kneže, tako odjedared?“ A on rekne: „Rekao sam.“ I ja šta ću? Odem.	MILA: Eto, siti smo se ispričali. Idemo sad.	odmah blizu, ako krenemo odmah, stižemo taman na početak.	RADA: Čekaj, Mila.	SREĆKO: Glasaaaaanjeeee.
RADA: Jeste, moj brat ima dvadesetjednu i preskočili ga.	JAGOŠ: Toliko o tvom Knezu. Nego, Milošu, šta misliš šta će biti, mislim, šta kažeš kako ćemo proći?	MILOŠ: Idemo, vreme je.	MILA: Nije to za žene.	JAGOŠ: Vidim, ne slažemo se, ali imam ja jednu ideju. Hajde da napravimo jedan kviz tunir. Tako su se, ako niste znali, u davna vremena donosile važne odluke u društvu.	JAGOŠ: Ako se većina složi, idemo da gledamo bitku, ako bude suprotno, svakoj svojoj kući, nikom ništa.
SREĆKO: Ja imam tridesetšest pa me nisu zvali.	MILOŠ: Kako ja to mogu da znam?	JAGOŠ: Čekaj, čekaj. Kaži mi, je l' te zanima da vidiš kako to izgleda?	RADA: Ko kaže?		MILOŠ: Ne dopada mi se.
JAGOŠ: A mi od devetnaest smo mogli da prođemo. Je l' da?	JAGOŠ: Šta predviđaš?	MILOŠ: Šta?	JAGOŠ: 'Ajdete, jednom smo mladi.	RADA: Nisam to čula.	JAGOŠ: Tebi se ništa ne dopada. Samo razdvajaš društvo?
MILA: Valjda Knez zna ko mu treba.	MILA: Manite se prazne priče.	JAGOŠ: Bitka.	RADA: Slažem se.	MILOŠ: Ni ja.	
JAGOŠ: Knez nema pojma.	RADA: Tako je. Zatvaramo. Kasno je. Fajront.	MILOŠ: Pa...	MILOŠ: Kakve ima veze što smo mladi? Ne treba zbog toga da budemo budale.	JAGOŠ: Verujte mi na reč.	MILOŠ: Kakvo smo to mi društvo?
SREĆKO: Nemoj tako o mom gospodaru.	JAGOŠ: Stan'te, kud' ste navrle? Vidite da pričam sa čovekom.	JAGOŠ: A vas? Zamislite da vidimo kako se biju dve vojske, kako puca oklop o oklop, kako leti kiša strela, kako koplja bodu tela, kako se kotrljaju glave, i crne i riđe i plave, i čelave, i velike, i male, i još svašta pride ide, o čemu će moći da pričaju oni koji bitku vide?	SREĆKO: Ja nisam mlad pa sam opet budala.	SREĆKO: Jeste, jeste, ja sam čuo isto to.	JAGOŠ: Kakvo-takvo, sedimo ovde, družimo se. To je društvo. Nemoj da kvariš zabavu. Može, Milošu, jedno demokratsko glasanje na brzaka? Šta te košta? To je tekovina iz istorije. Ti si izobrazovan mladić i znaš da su tako Stari Grci svaki problem rešavali.
JAGOŠ: Da nećeš možda da me tužiš kod njega?	SREĆKO: Vidite da priča sa čovekom?		JAGOŠ: Eto, dobro čovek kaže. 'Oš kao on da završiš? Uradi nešto u svom životu, Milošu. Šta ćeš sutra unucima da pričaš?	JAGOŠ: Eto, ako ja pobedim idemo da gledamo bitku, a ako ti pobediš ne idemo.	
SREĆKO: Neću, dao mi je otkaz.	MILOŠ: Ne znam, Jagoše, valjda ćemo uspeti.			RADA: Opasno je.	SREĆKO: Jesu, jesu.
JAGOŠ: Otkaz? Znači, ni dobra budala ne znaš da budeš?	JAGOŠ: A šta kao ne uspemo?	SREĆKO: To je baš gadno, ali ljudi vole ono što je gadno.	MILOŠ: Ne razmišljam ja, Jagoše, o unucima. Razmišljam da sutra u podne uzmem svedočanstvo, a posle podne ću da razmišljam kako ću preksutra da se spremam za put.	MILOŠ: U pravu je, Rada. Ne želim da neko zavisi od mene. I ne želim da se igram.	JAGOŠ: A, Milošu? Šta kažeš? Ljudski je da tako bude.
SREĆKO: Sinoć kada sam završio tačku, kaže: „Srećko, hvala ti na svemu, to bi bilo to, slobodan si zauvek. Idi radi šta ti volja.“	MILOŠ: Ništa, isto kao i da smo uspeli.	JAGOŠ: Tu si u pravu, budalo jedna. A šta kažete da skočimo? To je tu	MILA: Tako je, Miloše. Idemo.	JAGOŠ: Dobro, 'ajde onda da glasamo.	MILOŠ: Ne znam.
	JAGOŠ: Nije to isto, moj Milošu.			MILA: Da glasamo?	RADA: Mila, to mi pošteno zvuči.

MILA: Ne znam. Meni se to ništa ne dopada. Nek' Miloš odluči.	idemo, pa šta bude.	ovde devojke. I on ima pravo da kaže svoje mišljenje, da se izjasni o svemu ovome.	RADA: Ne pita te šta si, bre, nego za koju si ideju?	MILA: Koji su naši?	MILA: Ko vodi? Jesmo bolji?
MILOŠ: A ne znam, ljudi. Nemojte da ja odlučujem.	SREĆKO: Dva-jedan.	MILOŠ: Ali to je mišljenje budale.	SREĆKO: Ja mislio to je isto. Ma ja sam da idemo.	RADA: Ne znam.	RADA: Vidi ga neće da kaže.
JAGOŠ: Ako su mogli Stari Grci koji su stvorili civilizaciju što ne bi onda mogli i mi?	MILOŠ: Ja ću da podržim ideju za koju je moja sestra. Mislim da je najbolje da ne idemo. Niste svesni čega sve tamo ima.	JAGOŠ: Svi su ljudi isti, ne treba praviti razliku između jednog Obilića i neke budale. To je demokratija. Molim vas, tako smo se dogovorili.	JAGOŠ: Onda narode, skači na noge lagane, i krenimo putem Polja da ispratimo ljuti boj što se bije.	MILA: Pa za koga da navijam?	MILA: Ju prosta čoveka.
SREĆKO: Tako je.	SREĆKO: Dva-dva.	MILOŠ: Nisam baš siguran da smo se tako dogovorili.	MILA: U šta se uvalismo, mili brate?	RADA: Ništa se ne razlikuje.	RADA: Ma evo ga i tebi.
MILOŠ: Dobro onda. Može demokratsko glasanje.	MILOŠ: I šta ćemo sad?	JAGOŠ: Ne, ne. Najbolje da mi pustimo čoveka da kaže. Kaži, Srećko.	MILOŠ: Kako se uvalismo, tako ćemo i da se izvalimo.	MILA: Sve se meša nekako.	MILA: Rado, nemoj tako.
JAGOŠ: Onda smo se dogovorili. Ja ću da vodim i, evo, ja ću prvi da se izjasnim.	JAGOŠ: Ne razumem.	RADA: Šta kažeš?	DRUGA SLIKA (Kosovo polje. Društvo dolazi)	RADA: Talasa.	JAGOŠ: Auu, ljudi koja gužva.
RADA: Pa 'ajde, Jagoše.	MILA: Nerešeno, dva-dva. Džaba smo se igrali kad smo opet na početku. Eto ti tvoje demokratije.	SREĆKO: Tri-dva.	JAGOŠ: Šta je ovo, sunce ti?	SREĆKO: Vidiš onog tamo?	MILOŠ: Jeste.
JAGOŠ: Evo, ja sam za to da idemo.	JAGOŠ: A ne. Čekaj, da vidimo, nije glasao Srećko budala.	MILOŠ: Za koga?	MILOŠ: Šta sam ti rekao?	JAGOŠ: Kog?	JAGOŠ: Budalo jedna, kaži mi ko je onaj dedica što ga onaj čopor prati?
SREĆKO: Jedan-nula.	MILOŠ: Čekaj malo.	SREĆKO: Za nas.	MILA: Kakav prizor.	SREĆKO: Onog što ima kacigu s rogovima.	SREĆKO: To ti je Jug Bogdan, a ono iza su Jugovići, njegovi sinovi, devet komada.
MILA: Ja sam za da ne idemo.	JAGOŠ: U čemu je problem?	JAGOŠ: Ko smo mi?	RADA: E, ovo je slika.	JAGOŠ: Vidim.	JAGOŠ: E, svaka im čast. Evo ja bih im pomogao, samo da mogu i da znam.
SREĆKO: Jedan-jedan.	MILOŠ: Neće valjda budala da odlučuje šta ćemo mi da radimo.	SREĆKO: Srbi.	JAGOŠ: Da mi je neko pričao...	SREĆKO: E, to ti je Knez Lazar.	RADA: Jao, kako su ružni ovi Turci.
RADA: Ma meni se ide. Kad ću to da vidim, ako ne sada? Ja sam za da	JAGOŠ: Nemoj tako, Milošu, pa i budala je čovek k'o i ja i ti i ove			MILOŠ: Kako stojimo?	MILA: Da, naši su lepši.
				MILOŠ: Je li, junače, kako stojimo?	JAGOŠ: Ne gledajte ko je lep nego

ko je kakav junak.	Nemoguće. On to nikad ne bi...	gledajte i uživajte.	crnce koji jašu kamile. Samo ti trči. Ništa ne brini.	JAGOŠ: I ti bi meni da si bio u prilici.	TREĆA SLIKA (Šator. Mrak)
RADA: Mi gledamo šta mi hoćemo.	SREĆKO: Boga mi, izgleda bi.	MILA: Vidite one crnce tamo?		MILOŠ: Hajde, još samo malo.	
JAGOŠ: Moram da vas uputim, vidim, ne razumete se, pa da se ne brukate.	RADA: Joj, šta sve neću videti.	MILOŠ: Je l' to oni prema nama idu?		JAGOŠ: Miloše, uzmi onu toljagu.	MILOŠ: Ej, gde ste se pogubili?
	MILA: UUUUU, jesi videla?	JAGOŠ: Misliš?	MILA: Trči.	MILOŠ: Šta će nam toljaga?	JAGOŠ: Ja sam tu.
MILA: Pusti nas da gledamo kako mi hoćemo.	RADA: Aaa, jesam. Ispalo mu oko, a on ga stavi u uvo, da ga ne zaboravi u gužvi.	MILOŠ: Ne znam.	JAGOŠ: Ček, ček, konjski leš.	JAGOŠ: Zlu ne trebalo.	RADA: I ja.
SREĆKO: Vidiš, Jagoše, onog glavonju?	MILA: Povратиću ljudi.	JAGOŠ: Možda skrenu. Vidiš da ima potok ispred njih.	MILOŠ: Preskači.	SREĆKO: Toljaga je najstarije oružje. To su prvi ljudi imali. Tako sam, barem, ja čuo.	MILA: I ja. SREĆKO: I ja sam tu.
JAGOŠ: Onog Turčina?	MILOŠ: Jesam vam rekao da ovo nije za svakog?	MILA: Izgleda prelaze potok.	MILA: Trči, trči.	JAGOŠ: Ne lupetaj, budalo jedna.	RADA: Uh, ala je ovde mrak.
SREĆKO: Nije to Turčin.	RADA: Sad je kasno.	SREĆKO: Bežimo u pičku materinu. (Bežanija)	RADA: Ko nas natera da ovde dođemo?	MILOŠ: Da nije malo zastarelo?	JAGOŠ: Tako ti je u šatoru.
JAGOŠ: Kako nije vidiš da trči suprotno od naših?	JAGOŠ: Ne mož' da znaš dok se sam ne uveriš.	MILOŠ: Gde ćemo?	MILA: Sami smo izglasali.	MILA: Eto nas.	MILOŠ: Ne mrdajte, možda smo upali u nekakav lavirint.
SREĆKO: To ti je Vuk Branković.	MILA: Ljudi, je l' bezbedno ovde?	JAGOŠ: Otkud znam? Prvi put sam ovde u životu.	RADA: Više nikada neću glasati.	JAGOŠ: Uleći, uleći, uleći.	JAGOŠ: Ček.. Napipao sam nešto... Uh uh... Izgleda da je hrana.. Krilo... Kljun... Batak... Mislim da je to pečena kokoš.
JAGOŠ: Branković? Pa šta radi on to?	JAGOŠ: Jeste kako nije.	MILOŠ: Eno ga onaj šator tamo, trčite svi ka njemu. Idemo.	MILOŠ: Ćuti, čuvaj dah.	JAGOŠ: Budalo jedna, pazi strela.	RADA: Baš sam ogladnela.
SREĆKO: Ne znam.	RADA: Šta ako pomisle da smo mi neka vojska?	RADA: Što bežimo? Šta ako su naši?	SREĆKO: Hvala, Jagoše. Spasao si mi život.		JAGOŠ: Ima i nož, ima i nož.
MILOŠ: Izdaje, eto šta radi.	JAGOŠ: Ko će to da pomisli? Samo	SREĆKO: Ja još nisam sreo Srbe			
JAGOŠ: Vuk? Naš Vuk. Branković.					

MILA: Nešto dobro i u ovoj gužvi.	JAGOŠ: Ne tuguj. Sigurno im je vikao ono što je jedino znao.	SREĆKO: Jesmo.	JAGOŠ: Jagoš .	MILOŠ: Miloš.	RADA: Murat.
SREĆKO: Makar ćemo da jedemo.	SREĆKO: Bio je to pravi papagaj.	MILOŠ: Slušajte. Neka svako sada desnom rukom dodirne onog do sebe, ali prvo neka kaže svoje ime. Tako ćemo uspeti da napravimo krug. Je l' dogovoreno?	GLAS: Alah Uegber.	MILA: Mila.	SREĆKO: Ubili smo Murata.
JAGOŠ: Uh, ljudi što velika ova kokoš. Ima i kandže.	MILOŠ: Dosta više izmotavanja. Moramo da izađemo odavde. Već je odavno prošlo podne. Ništa od mog svedočanstva, propao sam zbog vaše Kosovske bitke.	SREĆKO: Dogovoreno.	MILOŠ: Ako niste do sada ukapirali sa nama u šatoru se nalazi i jedan Turčin.	SREĆKO: Srećko.	JAGOŠ: Tako je, bre, on je doš'o ovde mene da porobljava.
SREĆKO: Šta kažeš?		MILOŠ: Počinjemo od mene. Miloš.	MILA: Turčin.	RADA: Rada.	SREĆKO: Vataj maglu dok ne dođu Turci.
JAGOŠ: Kažem ima kandže i to kakve.	MILA: Daće ti ga naknadno. Ne brini.	MILA: Mila.	RADA: Jaoj.	MILOŠ: Miloš.	MILA: 'Ajmo, 'ajmo. Izlazi.
SREĆKO: Napipaj ih dobro.	RADA: Jesu prošli oni crnci na kamilama?	SREĆKO: Srećko.	MILOŠ: Udri.	(Svetlo)	SREĆKO: E, sad sam bio u Boju na Kosovu i nikada više.
JAGOŠ: Pipam ih.	JAGOŠ: Ne znam, vidiš koji je mrak ovde. Možda su i oni u šatoru sa nama sada, samo ne možemo da ih primetimo.	RADA: Rada.	JAGOŠ: Gazi ga.	MILA: Ha, mrtav Turčin.	JAGOŠ: Ponesi tu toljagu da sakrijemo dokaze.
SREĆKO: Da li napipavaš neki prsten na toj kandži?	RADA: Ju, stvarno.	JAGOŠ: Jagoš	RADA: Ala je bradat.	RADA: Vidi što je sav u zlatu.	MILOŠ: Toljaga. Ko bi rek'o?
JAGOŠ: Ček... U stvarno... Neki metal... Jeste prsten. Kako znaš, budalo jedna?	MILOŠ: Ne lupajte gluposti. Otišli su crnci na kamilama, a trebalo bi i mi što pre. Imam plan. Slušajte. Neka svako ispruži levu ruku i neka dodirne onog najbliže sebi.	GLAS: Alah Uegber.	MILA: I svilen.	SREĆKO: Dobra kajla.	ISTORIJA: Obiliću, gde si pošao?
SREĆKO: Bacaj to iz ruku, Jagoše, nije to kokoš, to je papagaj Boki.		MILOŠ: Dooobro. Izgleda smo se malo zabrojali. Idemo opet. Miloš.	MILOŠ: Gde je onaj nož?	JAGOŠ: Vidi što mu je dobar šator.	MILOŠ: Samo toljagu da odnesem.
RADA: Auuu.	JAGOŠ: Radite šta čovek kaže.	MILA: Mila.	SREĆKO: Udri. Ne staj.	MILA: Vidi ti te Turke, molim te, što je to bogato, a došlo ovde nas da krade.	ISTORIJA: Ne znam da li si znao, Obiliću. Ja sam istorija.
SREĆKO: Izgleda su ga Turci zaklali i spremili se da ga pojedu. Majku im tursku, duše nemaju.	MILOŠ: Jesmo se pronašli?	SREĆKO: Srećko.	(Pauza)	MILOŠ: Ovo nije običan Turčin, ovo je Sultan Murat.	MILOŠ: Istorija?
		RADA: Rada.			ISTORIJA : Sve ovo se dešava samo

zbog mene. Ovo što je bilo, bolje da kažem što je trebalo da bude, to je lekcija.

MILOŠ: Stvarno nisam znao, izvinjavam se.

(Iza Istorije se šunjaju Sit i Tutankamon)

ISTORIJA: Ti misliš da možeš meni tako lako da promakneš?

MILOŠ: Nisam ja ni mislio da promaknem... Nego...

(Sit i Tutankamon hvataju Istoriju i obaraju je na zemlju)

ISTORIJA: Šta radite? Jeste poludeli? Pa vi ste moja deca... Tuto? Zar i ti, sine Site?... Kocka je bačena...

TUTANKAMON: Malo si pobrkala lekcije, učiteljice.

SIT: Brate, dodaj ti nama tu toljagu.

K R A J

Mina Ćirić je završila master dramaturgije na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu. Trenutno završava master koreografije na Institutu za umetničku igru u Beogradu.

Autor je i ko-autor dramskih tekstova „Tramvaj zvani samoća“ (omnibus drama u režiji Stevana Bodrože, produkcija UK „Vuk“), „I ostali“ (režija Stevan Bodroža, produkcija UK „Vuk“, bila je u glavnoj selekciji Sterijinog pozorja 2018), „Nisam kriva“ (u režiji Vladana Đurkovića pisana za Dan borbe protiv nasilja nad ženama, scena pozorišta DADOV), „Princeza na zrnju graška“ (predstava za decu, režija Maja Kolundžija), „Sve što niko ne sme“ (predstava za decu nastala u okviru radionice koju je organizovao ASSIT: EJ, a objavljena je u zbirci drama „Priče s malog odmora“ Kreativnog centra), itd.

Režirala je predstave „Nisam bila ovde“ (autorka teksta je Neda Gojković, izvedena u Parobrodu); „Tanki zidovi“ u AKUD „Branko Krsmanović“, predstava u kojoj učestvuje i kao izvođač.

Bavi se savremenim plesom. Usavršava se kao koreograf i kao izvođač. Trenutno radi na plesnoj predstavi „Dekameron 2020“, čiji je segment izveden na ovogodišnjem Festivalu koreografskih minijatura.

Rođena je 1994, u Beogradu.

Mina Ćirić

Nisam kriva

Klub. Preglasna muzika.

Princeza igra sama. Lepo, pomalo vulgarno. Da je vidiš osuđivao bi je ali ne bi skidao pogled s nje. Osetio bi to njeno igranje kao poziv, kao da zavodi, kao da hoće pažnju.

Ali Princeza stvarno hoće da igra sama.

Tip iz gužve u početku stoji i samo je posmatra.

Priđe joj od pozadi i neko vreme igra blizu nje, sve vreme je odmerava. Ona ga ni ne primećuje.

Tip iz gužve joj stavi ruke na kukove i hoće da nastavi da igra s njom, Princeza se okrene, osmehne, skloni mu ruke. Nastavi da igra sama, malo dalje od njega.

On joj ponovo priđe, ovog puta baš pokušava da igra s njom, ona uspeva da se izmigolji.

*TIP IZ GUŽVE : (Urla zbog muzike i unosi joj se u uvo)
Šta kao, nećeš?*

Princeza pokazuje da ga ne razume zbog muzike, pokušava da bude pristojna i da ne ulazi u raspravu.

Princeza je sama.

TIP IZ GUŽVE: Da nećeš ne bi igrala tako.

Princeza opet pokazuje da ga ne razume.

On odlazi i vraća se s dva piva.

Princeza odmahne glavom, neće pivo, neće ništa, opet mu okreće leđa da igra, ovo je njen poslednji pokušaj da igra sama.

On je iziritiran. Baci pivo. Uhvati je od pozadi za dupe, izmеси je besno i gadno dok ona pokušava da se iščupa. Tako on dokaže da mu se može, a onda ode, izgubi se u mraku.

Muzika prestane. Tišina ili zujanje koje imitira zujanje u ušima posle kluba.

Princeza zapali cigaretu i šeta se besno, energično, u krug, kao zver u kavezu.

PRINCEZA: Naknadni gnev i zujanje u ušima sad kad je već kasno kad se izgubio u gužvi a i šta pa da mu uradim. I zašto.

Jači je od mene.

Nije me silovao.

Nije me napao.

Jedno je „napadan“, drugo je „napao“.

Nije dovoljno dobro. Nije dovoljno

strašno.
I zato samo naknadni gnev
zujanje u ušima
hrpa glasova
kao razgovori koje nikad nisam
uspela da imam
s tipovima koji se izgbe u gužvi.
a rekla bih mu...
jebote svašta bih mu rekla.
I tako skoro svaki dan.
Sa tipovima koje pustim da se
izgube u gužvi.
Ja sam kriva.

*Pojavljuje se ponovo Tip iz gužve,
ali sad nije stvaran, tu je samo zbog
razgovora koji se odvija u Princezinoj
glavi, zbog njenog naknadnog gneva.*

TIP IZ GUŽVE: Aha – krivica. Hajde
da vidimo zašto. Šta uopšte radiš
sama u klubu?

PRINCEZA: Igram.

TIP IZ GUŽVE: Lažeš. Tražiš princa.
Prinčevi ne žive u klubovima.

PRINCEZA: Znam.

TIP IZ GUŽVE: Ali nadaš se.

PRINCEZA: Pa dobro.

TIP IZ GUŽVE: Romantična dušica.

PRINCEZA: Čoveče ja pre nego što

izađem da bacim đubre bacim
pogled na ogledalo, pa to ipak
ne znači da očekujem da me
neko zaprosi kod kontejnera! Ali
pogledam se u jebeno ogledalo, što
da ne!

TIP IZ GUŽVE: Pojma nemam šta si
sad rekla i kako je to povezano s
ovim što pričamo, ja samo čujem
„nanananananana ja sam
romantična dušica nananananana
zaprosi me lalalalalalala kontejner.“

PRINCEZA: Odjebi.

TIP IZ GUŽVE: Što igraš onako, je li?
Znaš šta će da se desi. Znaš da su svi
došli da se provedu...

PRINCEZA: I ja sam došla da mi bude
lepo.

TIP IZ GUŽVE: ...da su opušteni,
pripiti, slobodni, da te svi merkaju...
To ti diže ego. Pa da. I posle ti đavo
kriv. Izletiš u suzama i hodaš besna
pored reke i tako ti se završi svako
veče, kao ludača neka, besna,
bedna, uciviljena, evo i sad se nadaš
da će neko da te zaustavi, da te pita
„ko te naljutio, princezo? Daj da ga
bijemo, princezo!“

PRINCEZA: Samo sam htela da
igram.

TIP IZ GUŽVE: Ne igraš ti za sebe.
Malo šta ti radiš za sebe. Zato si
besna. Na sebe si besna. Ima dana
kad zbog sebe ne bi ni ustala iz
kreveta. U pravu sam, Princezo.

*Princeza čuti, polako usporava, gubi
energiju.*

TIP IZ GUŽVE: U pravu sam. Jesam.
Kriva si. Kriva si zato što igraš kao
neko ko se nada.

*Tip iz gužve se ponovo izgubi u
mraku.*

ZAKON: Ovaj slučaj vodi se kao
lakša telesna povreda i postoji u
krivičnom zakoniku. Da, postoji.
Iako ovo, na žalost, deluje kao
svaka druga noć u klubu. Po članu
122 krivičnog zakonika: ko drugog
lako telesno povredi ili mu zdravlje
lako naruši, kazniće se novčanom
kaznom ili zatvorom do jedne
godine. Ako je takva povreda
nanesena oružjem, opasnim
oruđem ili drugim sredstvom
podobnim da telo teško povredi
ili zdravlje teško naruši, učinilac će
se kazniti zatvorom do tri godine.
Sud može učiniocu dela izreći
sudsku opomenu, ako je učinilac
bio izazvan nepristojnim ili grubim
ponašanjem oštećenog. Ali ovde to

nije slučaj, zar ne? Gonjenje za laku
telesnu povredu ili lako narušavanje
zdravlja, preduzima se po privatnoj
tužbi. To znači – prijavi. Uradi to. Da,
dovoljno je strašno.

PRINCEZA: Šetam ovuda zato
što ovde ima ovih zgrada s ovim
prozorima sa toplim žutim svetlima.
I mirišu prženice. Ne – palačinke.
Ne – kokice! Unutra su neko dvoje,
to ja zamišljam, ne vidim, visko je
prozor. Žuto svetlo, neko dvoje i
kokice. I sitkom. Da se brzo završi pa
da legnu i tako. Jedva su se čekali,
ceo dan su radili, i samo su na te
kokice mislili. Eto to bih. Ako može.
Ništa više.

*Dok izgovara ovo, PAHULJICA i NJEN
ČUVAR se nameštaju. Ideja je da
deluje kao da govori o njima, kao da
je njihov neki od tih prozora sa toplim
žutim svetlom.*

*Pahuljica radi jogu. Čuvar ulazi u
stan u odelu, ostavlja svoju torbu,
posmatra je dok se rasteže i smeška
se. Pahuljica ga primeti u jednom
trenutku, dotrči do njega i skoči mu
u naručje. On je ljubi, ona mu se
umiljava.*

ČUVAR: Moja lepoto. Idemo li mi na
tu slavu ili ćeš ti do prekосуtra da se

rastežeš?

PAHULJICA: Odlučila sam i šta ću da
obučem.

ČUVAR: Pa ne mogu da verujem! Još
ćemo i na vreme da stignemo!

*Pahuljica donosi lepu kratku haljinu
da mu pokaže.*

ČUVAR: Ta je više za po kući.

PAHULJICA: Svečana haljina za po
kući?

ČUVAR: Znaš ti na šta mislim.
Pahuljice moja.

PAHULJICA: Dobro, dobro.

Pahuljica donosi sledeću haljinu.

ČUVAR: Ta je malo pristojnija. Imaš
neku dužu? Pahuljice, pa ti si meni
rekla da si spremna, šta se sad
dešava?

PAHULJICA: Dobro, dobro.

*Pahuljica donosi sledeću haljinu. Njen
čuvar je gleda. Uzdiše.*

PAHULJICA: I maramu preko. Može?

ČUVAR: E – može!

PAHULJICA: Ali ovu sam imala

prošli put, to je isto društvo, malo je
glupo...

ČUVAR: Jeste glupo, slažem se. Ali
tako će pahuljica sledeći put da
zapamti, pa će da kupi još koju
ovako... lepu haljinu. A ne one
bezveze što su za po kući.

*Pahuljica se oblači. On je posmatra.
Požuruje je ravno, uporno, iritantno.*

ČUVAR: Hajde lepoto. Požuri. Uvek
poslednji dođemo. Rekla si da si
spremna. Hajde, hajde. Pusti sad to
što je malo izgužvano. Hajde dalje.
Hajde brže.

Pahuljica navlači čarape.

ČUVAR: E e e, pa čekaj sad malo,
kako to tako ofrlje... Sad malo
uspori, sad je najbolji deo!

Pahuljica sporije navlači čarape.

ČUVAR: Lepo. Sad opet malo brži
tempo. Hajde. Najgori smo na svetu,
pahuljice. Uvek svuda kasnimo.
Zašto tako, pahuljice? Zašto tako
svaki put?

*Pahuljica se obukla, našminkala,
namestila kosu...*

On je hvata za ruku i sada su na slavi.

PAHULJICA: Prava leđa, osmeh. Ja lepa, on zgodan. Moja ruka na njegovom kolenu, njegova ruka na mom ramenu. On govori i svi ga slušaju, okrene se ka meni, ja klimam glavom i lepo se smejem. On je srećan. Mi smo srećni. Ja sam... Meni je dobro. Dobro je kad vidim kako nam se dive, dobro je kad čujem kako šapuću: Ona lepa, on zgodan. Njena ruka na njegovom kolenu, njegova ruka na njenom ramenu. Mora da je mnogo voli. Mora da je mnogo pažljiv. Njegova pahuljica. Njen anđeo čuvar. Pogledaj ih – kao slika.

ČUVAR: Vidim te. Gledaš ga preko stola. I njega. I njega. I njega...

Pahuljica ga poljubi da bi ga smirila.

PAHULJICA: I niko ne vidi i niko ne oseća moju modricu. Baš tu na ramenu, baš na tom mestu gde me on najsnažnije voli. Kad niko ne vidi i niko ne oseća, e samo tad ne osećam ni ja. I vrtim u krug: samo još ova slava. Samo još ovaj put. Samo još malo da nam se dive. Samo još malo da ne osećam. Prava leđa. Osmeh.

ČUVAR: Pahuljice, što su ti tako grube ruke? Prala si sudove? Zašto? Naći ću ti ja nekog da ti pere sudove. Sve ću ja za tebe da nađem. Ne smeju moje ruke da budu grube.

Ljubi joj ruke. Njih dvoje odlaze. Pahuljica se izveštačeno osmehuje i maše, maše ljudima sa slave.

ZAKON

Po članu 197. Porodičnog zakona, nasilje u porodici je ponašanje kojim jedan član porodice ugrožava telesni integritet, duševno zdravlje ili spokojstvo drugog člana porodice.

Psihičko nasilje se odnosi na zastrašivanje, konstantno kritikovanje, potcenjivanje, emocionalne pretnje i optužbe, emocionalno ucenjivanje, stvaranje konfuzije i nesigurnosti kod žrtve, posesivno ponašanje, postavljanje nereálnih i neostvarivih očekivanja u odnosu na žrtvu, verbalno zlostavljanje, izlaganje žrtve pritisku, ispoljavanje zlostavljačkog autoriteta, nepoštovanje žrtve, zloupotrebu poverenja, neispunjavanje obećanja, emotivnu rezervisanost, minimiziranje,

poricanje i prebacivanje krivice za nasilje, izolaciju, uznemiravanje i maltretiranje.

Princeza je na ležaljci. Maže kremu za sunčanje. Opuštena je. Dolazi Bivši. (U početku ne znamo da joj je to bivši, treba da izgleda kao scena pokušaja muvanja na plaži)

BIVŠI: Čaos.

Princeza klimne glavom i ne odgovara.

BIVŠI: Glumiš nedodirljivu, što bi se reklo, hmm?

PRINCEZA: Pokušavam.

BIVŠI: Pa pruži mi ruku bar. Evo – ruka!

PRINCEZA: Ne privližavaj se.

BIVŠI: Što? Zaklanjam ti sunce? Neću više. Vidiš? Dobar sam.

PRINCEZA: Samo se skloni.

BIVŠI: Što si takva?

PRINCEZA: Ne priča mi se.

BIVŠI: A mi ne moramo da pričamo.

PRINCEZA: Došla sam da se opustim.

BIVŠI: I ja!

PRINCEZA: Došla sam da se sklonim od svega.

BIVŠI: Isto! Pa ti i ja imamo svašta nešto zajedničko, kao da se znamo od ranije!

PRINCEZA: Bar idi na neku drugu plažu.

BIVŠI: A ne, ova mi je najlepša.

PRINCEZA: Zato što sam ja na njoj?!

BIVŠI: Čitaš mi misli!

PRINCEZA: Ja sad idem da se spakujem.

BIVŠI: Polako, polako, preteruješ.

PRINCEZA: Ja?! Odlično. Šta ti tražiš ovde?

BIVŠI: Grčka je lepa zemlja.

PRINCEZA: Baš sad?!

BIVŠI: Avgust je lep mesec.

PRINCEZA: Avgust od prvog do desetog, u ovom hotelu, na ovoj plaži, u ovom aranžmanu?!

BIVŠI: Povoljan aranžman. Dobar izbor, svaka čast. Od kako ne delimo

troškove fino umeš da uštediš.

PRINCEZA: Kako ovo prestaje? Kad ćeš stvarno, ali stvarno da nestaneš?

BIVŠI: Ja sam samo hteo da iznenadim svoju ženu. Bivšu, pardon, izvinjavam se, eto ti.

PRINCEZA: Evo ja se štipam i grebem kao dete kad ružno sanja a ne može da se probudi i znoji se i pokušava da vikne a nema glas, ne može ni da mrdne...

BIVŠI: Vidi je! Heeeey bre, poludela si, ne prepoznajem te.

PRINCEZA: Ovo traje... kao pola našeg braka, čoveče. Noćna mora od dve godine.

BIVŠI: Opusti se.

PRINCEZA: Ne. Ovo je kraj mog letovanja. Idem da se pakujem.

Ustane. Sedne.

BIVŠI: Hajde. Nemoj papučice da zaboraviš. Samo kažem, šta. Uvek ih zaturiš ispod kreveta. I pidžamicu. Proveri ispod jastuka. Hajde. Srećan put.

Princeza sedi.

BIVŠI: Ja sam ti lepo rekao da ne verujem u razvod. Šta si očekivala, je li? Moja MAJKA: nikada nije ostavila mog oca. Ni očeva MAJKA: nikada nije ostavila njegovog oca. To se prosto ne radi. Pa šta je sad bilo? Kaži, slobodno.

PRINCEZA: Odavno sam ti sve već rekla.

BIVŠI: Ništa onda. Baš mi krivo što se ovako ponašaš. A ja hteo da te iznenadim. Kako sam romantičan. Idi pakuj se. Pa se vidimo...

Bivši odlazi. Princeza nastavi da sedi. Iskopa telefon i zove drugaricu.

(Drugaricu može da glumi Bivši).

DRUGARICA: Blago tebi, znaš kad bi se ovaj moj iscimao.

PRINCEZA: To je odvojen problem.

DRUGARICA: Možda je slučajnost.

PRINCEZA: I ono u bioskopu je bila slušajnost. I u kafiću. I na bazenu. I u samoposluzi. I u teretani.

DRUGARICA: Nikad ne znaš.

PRINCEZA: U ženskoj teretani.

DRUGARICA: Pa hoćeš da se vraćaš? (Pauza) Halo?

PRINCEZA: Mislim da ću samo da ostanem ovde. Znaš? Je l' ti to ima smisla? Meni ima. Ovde znam gde je on. Ne može da me sačeka iza ćoška. Ne moram ponovo da gledam onaj njegov „oh, nisam te očekivao“ izraz lica. Da, ovde je dobro. Evo na ovoj ležaljci. Dobro je. Svejedno je. Isto je kao i bilo gde drugde na svetu.

DRUGARICA: Zovi me ako mogu nekako da...

PRINCEZA: Čaos.

ZAKON: Prema definiciji krivičnog dela, ovo je proganjanje. Proganjanje čini onaj koji u toku određenog vremenskog perioda drugu osobu bez njenog pristanka prati, uhodi, zloupotrebljava njene podatke, vrši uznemiravanje telefonom, bilo direktnom komunikacijom bilo slanjem sms poruka, slanjem mejlova, putem društvenih mreža, fejsbuka, instagrama i dr., pri čemu za postojanje krivičnog dela nije bitno da li se progonilac i žrtva poznaju i da li su bili u nekoj vezi. Posledice ovog ponašanja su da žrtva oseća, teskobu, uznemirenost,

i zbog toga mora da menja svoj ustaljeni način života – da počinje da se krije, menja broj mobilnog telefona, gasi naloge na društvenim mrežama, izbegava odlazak na pojedina mesta, a neretko menja i adresu na kojoj živi. svi koji se osećaju uznemireno, ugroženo ili uplašeno jer ih neka osoba protiv njihove volje prati, uhodi, kontaktira na bilo koji način, mogu i trebalo bi da podnesu krivičnu prijavu nadležnom javnom tužilaštvu za krivično delo -Proganjanje.

Za to vreme, Radnica seda, stavlja kafu sebi i sinu na sto. Ona će srkutati kafu sve vreme, a sin je mali, on će se igrati na podu.

RADNICA: Juče sam prala sudove kod neke fine gospođe. I onda je došao njen muž kući i rekao mi da ostanem, da obavim još neke poslove, sve mi je nabrojao. Fin gospodin. I ja radim, a gospođa sedi u ćošku na prostirci za vežbanje i priča mi „izvinite, ja bih vama pomogla, ali...“ i smeje se, smeje se, a meni nije jasno... Sve kao da bi nešto da mi kaže. „Ma kakvi gospođu, pa tome ja služim, zato sam ovde, ništa

meni nije teško!“ Fina gospođa, sva nežna. Ćuti i smeje se, ne znaš šta joj se mota po toj lepoj glavi. I sanjam ti ja sinoć – brišem prašinu po polici u njihovoj kući kad – padne mi nešto na glavu! Ja pogledam, kad ono vaza! Padne, odbije se o moju glavu, ovako „tup!“ pa padne na pod i razbije se! I tad krenu da padaju vaze, a ja kad pogledam gore, na polici uvek ima samo još jedna, pa još jedna, odakle li dolaze, mislim se, s nebesa?! A nije meni do glave nego što se razbiju, sve ovako po podu „cangr, cangr, cangr“, pa ja to moram da čistim, a sve sam nekako spora... Šta je bilo, šta mi se smeješ?

Dečak se ne smeje, ne ispušta zvuk, ni ne gleda je.

RADNICA: Bože što je meni lakše kad tebi ispričam ovako neku glupost, onda lepo čujem sebe kako sam blesava!

Ulazi Radnik i sruči se na kauč. Žena ustane brže – bolje da ga pokrije i ušuška.

RADNICA: Dobro jutro!

RADNIK: Opet ti pričaš s njim, a znaš da ti neće odgovoriti.

RADNICA: Neka neka, sve on

razume.

RADNIK: Tako kažu i za kerove.

RADNICA: Šššššš!!!

RADNIK: Šta je bre, ne čuje me ženo jebote prestani da glumiš ludilo!

RADNICA: Evo doručak!

Donese Radniku doručak i pivo. Seda opet i uzima svoju kafu. Nastavlja da priča sinu tamo gde je stala.

RADNICA: I tako ti ja to pričam. Šta misliš, šta znači taj san?

Čeka da joj dečak odgovori, a dečak se igra i ne gleda u nju.

Radnik zgađeno pljuje hranu u tanjir.

RADNICA: Joooj, greota.

RADNIK: Ti mene hoćeš da otruješ. Tebi je pun kurac mene i hoćeš da me otruješ.

RADNICA: Opet on... Daj molim te smiri se.

RADNIK: Pa čime me to hraniš pa kako ti nije glupo jebote je l' smo toliko baš bedni, pa šta je ovo, za koji kurac radiš ako ćeš da me hraniš ovim otrovom usranim...

RADNICA: Molim te nemoj pred njim.

RADNIK: (Kreće da je udari, ona se sklupča na pod): Dosta više s tim ludilom!!!

Vuče je za kosu. Dečak ne reaguje. Ona uspe da se istrigne u jednom trenutku i onda puži po podu, beži od njega, zavlaci se iza troseda i ispod stola, a on ide za njom i posrće.

RADNICA (Dečaku): Idi u sobu mili, idi molim te, idi...

RADNIK: On da išta kapira odavno bi te oterao u kurac!!! Šta više treba da uradim da bih normalno jeo u ovoj kući, koliko još treba da patim!? Je l' treba JA da se zaposlim možda?!

RADNICA: Kad sam to rekla, nikad nisam rekla...

RADNIK: Ali misliš to!!! Misliš mi, ko zna šta mi misliš, veštice!!!

RADNICA: Ništa ne mislim, ništa ne mislim...

RADNIK: Posle svega, posle otkaza, posle one propasti cele, treba ponovo da prolazim kroz to?!

RADNICA: Nikad više, nikad više...

RADNIK: Da li ti znaš koliko sam se ja razboleo?! Hoćeš još da se razbolim?!

RADNICA: Bolestan si, jesi, bolestan si...

RADNIK: Ma ti si bre bolesna budalo jedna, prestani da pužiš, čudovište beznogo!!

RADNICA je u tom trenutku iza troseda. On stoji u mestu, zadihan je. Ona izviri. Polako mu prilazi. Zagrlja ga oprezno.

RADNICA: Nikad više, nikad više, obećala sam ti, nikad više, ništa nije vredno tvog nerviranja, ništa pod milim bogom...

On se istrigne iz zagrljaja, pokupi pivo i ode.

RADNICA složi ćebe kojim je pokrila muža, izravna prekrivač na trosedu. Vрати se da pije kafu. Nastavi da priča sa sinom.

RADNICA: Nekada davno, tata i ja smo radili u istoj firmi, znaš? Tako smo se i upoznali. Jako lepa priča. Pričala sam ti. Ma pričala sam ti hiljadu puta. Dobro, dobro, znam da voliš tu priču, hajde evo ponovo ću. Dođe ti on na svoj prvi radni dan...

Dečak ode.

RADNICA: Eh. Nastaviću ti ja posle, ne brini.

Radnica gleda u telefon. Okleva. Podigne slušalicu.

ZAKON: Halo? Halo? Izvolite? Je l' me čujete?

Radnica ćuti. Spusti slušalicu. Ode.

ZAKON: Nasilje u porodici podrazumeva svako ponašanje koje odstupa od standarda uobičajenog ophođenja i komuniciranja sa članovima porodice, za koje, da bi bilo kvalifikovano kao nasilje u porodici, nije neophodan određen kontinuitet (trajnost i višekratnost takvog ponašanja), već je u određenim situacijama dovoljan i jedan akt ponašanja koji ima karakter nasilja u porodici.

Svako mora da policiji ili javnom tužiocu prijavi bez odlaganja nasilje u porodici ili neposrednu opasnost od njega.

Za to vreme, čuje se prigušena muzika iz kluba i Princeza izlazi ispred kluba i pokušava da povraća. Prilazi joj Pijani tip i grli je. Prvo je grli, onda je steže, onda je baš ne pušta, ona sve vreme

pokušava da se istrigne.

PRINCEZA: Dobro druže, pokušavam da povraćam ovde... Šta je bilo, ti bi da se grliš? Hej... to je sad malo prejako... HEJ!

On pokušava da je poljubi.

PIJANI TIP (Na lošem engleskom): Just one kiss, just one kiss...

PRINCEZA: Da super, pa ti mene ni ne razumeš. Je l' može neko da mi pomogne jebiga malo sam manja od njega!!!

PIJANI TIP: Why you yell?

PRINCEZA: E i ja se pitam! Ne bi niko stao da im platiš... Hej!! Vidim da me vidiš, pa stani jebote, treba mi pomoć!!!

PIJANI TIP: Just relax...

Princeza pokušava da udari pijanog tipa, ali on joj je stegao i ruke.

PIJANI TIP: Just one kiss, why you don't want kiss with me?

PRINCEZA: Ma odjebi bre!

PIJANI TIP: Aj drank, ju drank – we kiss!

PRINCEZA: Da l' me zajebavaš...

POMAGAJ: TE, ŠTA GLEDATE!!! Ne nije mi dečko, jebeno nemam dečka!!! Jebote čoveče, koliko tačno mogu da ti budem privlačna u ovom trenutku, pa smrdim na povraćku!!!

Princeza još jače pokušava da se istrigne.

PRINCEZA: Istiskuješ mi vazduh, idiote!!!

Ona se toliko otima da Pijani tip u jednom trenutku malo olabavi, dovoljno da na izvuče jednu ruku. Princeza kreće da davi pijanog tipa. On polako popušta, ali neće da se skloni.

PIJANI TIP: You think you better than me?! I show you...

Pljune je.

Okleva i ne pušta je još par trenutaka a onda pobegne.

Princeza je zadihana: i uplakana, ali besno uplakana.

Pijani tip se vrati da bi Princeza imala naknadni razgovor s njim.

PIJANI TIP: Vidi ne bih sad da ti stajem na muku.

PRINCEZA: A ti nemoj.

PAMETNI: Ali znaš, stoji činjenica da su ti noge bile slobodne. Mogla si da me šutneš u jaja.

PRINCEZA: Nisam se snašla.

PIJANI TIP : A zašto, šta misliš?

PRINCEZA: Uspaničila sam se.

PIJANI TIP : Nešto ti se mnogo često dešavaju ovakve situacije. Kao da ih nekako... izazivaš. Što si bila pijana?

PRINCEZA: Što si ti bio pijan?!

PIJANI TIP : Što me nisi šutnula u jaja?

PRINCEZA: Nisam se snašla!!!

PIJANI TIP : Mogla si. Pa je l' da da si mogla? Mogla si.

PRINCEZA: Šta mi radiš, kad bi znao šta mi radiš... Naknadni gnev...

PIJANI TIP: Na sebe.

PRINCEZA: Samo na sebe.

PIJANI TIP : Što se nisam odbranila.

PRINCEZA: Što se nisam odbranila.

PIJANI TIP: Što uopšte idem okolo sama, izazivam sudbinu i pravim se pametna.

PRINCEZA: Što uopšte idem okolo sama, izazivam sudbinu i pravim se pametna.

PIJANI TIP : Što sam htela ipak nešto. Što sam se ponadala...

PRINCEZA: Ali nisam!

PIJANI TIP: Reci.

PRINCEZA: To neću.

PIJANI TIP: Znala si da nisi u nekoj realnoj opasnosti. Znala si da te neću silovati, da sam hteo, sedam puta bih te skinuo.

PRINCEZA: Nestani, nestani, šta jebeno treba da uradim da bi me ostavio na miru?!! Mrzim te, a neću da te mrzim, ne znam te, ne znam nikog od vas, neću ovo, neću ovo... Rastuća mržnja prema ničemu određenom. Ne mogu da opipam, ne mogu da uhvatim, ne mogu da oteram, ne mogu da pobedim.

PIJANI TIP: Smiri se, Princezo. Odšetaj gnev. Bulji u svoje glupe prozore sa glupim žutim svetlima.

ZAKON: Po članu 178 krivičnog zakona, krivično delo NedoVOLJENE polne radnje, ko prinudi drugog na obljubu ili sa njom izjednačen čin upotrebom sile ili pretnjom da će neposredno napasti na život ili telo, kazniće se zatvorom od tri do dvanaest godina. Još jedna tipična noć u klubu. Nema veze, samo se malo napio. Možda se sutra neće ni sećati. I tako ko zna koliko puta svake noći. Gomile ovakvih slučajeva. Šta, nije dovoljno strašno? Treba da dođe do silovanja? Sada znate da ne mora. NedoVOLJENE polne radnje. Zatvor od tri do dvanaest godina.

Pijani tip ode. Dok su pričali, Pahuljica je radila jogu. Princeza joj se priključila.

PAHULJICA: Smiri dah. Počinjemo s jednostavnim vežbama. Cilj je da pokret prati dah. Ne obrnuto. Produži udah. Produži izdah. Živiš negde blizu?

PRINCEZA: Recimo samo da mnogo volim da šetam ovim krajem.

PAHULJICA: Lepo, lepo. Idemo sad da probamo ovo, prati me. Istežemo se. Probaj još malo da raširiš noge. Još malo. Još malo. Uvek probaj da osetiš granicu između bola i prijatnog zatezanja. Vрати se iz bola u zatezanje i diši. Pusti da ti se telo navikne na taj položaj. Hajde još

malo raširi, možeš.

PRINCEZA: Ovde već boli.

PAHULJICA: Mora malo i da boli. E sad idemo napred. Svaki udah služi da se odmoriš i popraviš položaj. Svaki izdah služi da se još malo više istegneš. Izdasi su ključ. Sa svakim izdahom si...

Uđe Čuvar.

PAHULJICA: Hej. Moj suprug, moja nova učenica.

PRINCEZA: Dobar dan!

PAHULJICA: Nas dve ćemo još nekih sat.

ČUVAR: Slobodno vi.

Čuvar sedne i posmatra ih.

U pozadini se čuje lupanje i vriska. To Radnik tuče Radnicu.

PAHULJICA: Možda ćemo i brže, ipak joj je prvi trening.

ČUVAR: Opušteno. Kako si nas našla? Moju ženu, mislim?

PAHULJICA: Šetala se ovuda.

PRINCEZA: I naletela sam na oglas!

ČUVAR: Oglas? Kakav oglas? Neki što visi okolo po drveću u parku?

PAHULJICA: Idemo sad drugu stranu. Diši.

PRINCEZA: I crkla sam od sreće iskreno, zato što sad imam razloga da dolazim češće u ovaj kraj, ovo je baš lep kraj!

ČUVAR: Svakako mi je drago što si ti došla. Ne valja kad dođe previše ljudi. Onda je instruktorki teško da se skoncentriše. Na jednog čoveka. A to nije fer.

PRINCEZA: Šta, ja sam jedina u grupi?

PAHULJICA: Jedina – danas!

PRINCEZA: Meni je drago, ali zbog vas, možda bi trebalo da se reklamirate na Fejsu.

PAHULJICA: Možda treba da okačim još oglasa. Na svako drvo u gradu. Na svaku banderu u gradu. Svi da vide. Svi da znaju.

ČUVAR: Pazi se. Možda ih ponovo oduva vetar.

PAHULJICA (Princezi): Dišeš li? Svesni udah. Svesni izdah. Nemoj da zaboraviš.

Pahuljica i Čuvar odlaze. Princeza ostaje sama. Pokušava da se istegne.

ZAKON: Ekonomsko nasilje podrazumeva nasilno oduzimanje novca i vrednih stvari, kontrolisanje zarade i primanja, trošenje novca isključivo za zadovoljenje sopstvenih potreba, neispunjavanje obaveze izdržavanja neobezbeđenih članova porodice, zabrana članu porodice da raspolaže sopstvenim, odnosno zajedničkim prihodima, zabrana članu porodice da se zaposli i ostvari sopstvene prihode, oduzimanje sredstava rada, nametanje obaveze stalnog podnošenja detaljnih izveštaja o trošenju novca...

Još uvek se čuju Radnica i Radnik u pozadini. Dečak se igra. Radnica dolazi, puži po podu jedva. Seda na pod zadihana: ispred svog sina i gleda ga.

RADNICA(Dečaku): Samo ćuti, molim te. Ne trebaju mi od tebe pridike. Samo mi još ti fališ. Šta je, šta me gledaš?

Ne gleda je.

RADNICA: Nemaš ti pojma. Ti misliš lako je, samo digneš slušalicu i – op! Pojavi se dobra vila! Nije ti ovo

bajka. Svi misle lako je. Čovek je u pitanju. Ljudi su u pitanju. Njemu je teško. Ja najbolje razumem. Ako uradim nešto, ako tražim pomoć, sve ću da izgubim. Odvešće mi ga. Šta je?! Nemoj tako da me gledaš!! Ti ne znaš. Može da se desi da padnem s merdevina, možda se desi da se ukočim od promaje, mogu na krpu da se okliznem, na neki otpadak, može struja da me drmne, tamo ima svakakvih nekih uređaja po tim stanovima, prestani da mi se smeješ!!! Mogu da se razbolim. I šta ćemo onda. Ko će da te nahrani? Sve je nesigurno. Sve je klizavo. Sve je na ivici. Samo samo čekam da se sve uruši. Jedino što znam je da me on neće ostaviti. Znam. Eto znam. E baš znam. Zamisli još da mi ga odvedu. On, kad smo dobili otkaz, pa kad je odlučio da neće da... kad se razboleo, sve je otišlo u vražiju mater. I onda si ti došao. I mislila sam – biće mu bolje. Kad ono, ti takav... Znaš već. Sve ti čuješ! Samo se praviš! Izvini. Nekad mi je lakše da maštam da se praviš. Da si se rodio, video nas i odmah shvatio da je najbolje da se praviš dok mi ne crknemo. Tako ja maštam.

Radnica ode.

ZAKON: Zašto žena ostaje sa

nasilnikom? Zato što je niko ne podržava, zato što joj niko ne veruje, zato što drugi traže krivicu u njoj, zato što zakonske procedure predugo traju, zato što ima strah od nasilnika, zato što nema dovoljno prihoda, zato što nema gde da ode, zato što ima decu, zato što se boji da će joj on uzeti decu, zato što se stidi onoga šta će ljudi misliti, zato što je emotivno zavisna od partnera, zato što brine o nasilniku.

Zato što veruje da će biti bolje.

PRINCEZA: Ne postoji poza u kojoj samo stojim. Svaka poza je dinamična. Ja se krećem. Ja rastem. Nikada ne stojim. Svesni udah. Svesni izdah. Izdasi su ključ. Sa svakim izdahom sve više opuštam telo. Sa svakim izdahom, sve sam slobodnija. Sa svakim izdahom, sve sam bliža zemlji.

Pahuljica joj se priključuje.

PAHULJICA: Tako. Bravo.

Dolazi Čuvar.

ČUVAR: Vreme je isteklo, devojke.

PAHULJICA: Samo još ovaj položaj.

ČUVAR: Produžavaš, pahuljice. Držiš devojku već tri sata.

PAHULJICA: Prija joj.

ČUVAR: Gotov je čas.

PRINCEZA: A i mogla bih da krenem.

PAHULJICA: Molim te ostani.

PRINCEZA: Molim?

PAHULJICA: Čula si me.

PRINCEZA: Šta se dešava?

ČUVAR: Evo tvojih stvari. Napolje. Čao.

ZAKON: Zatrašivanje je jedna od uspešnih tehnika kontrole. Nasilnik postiže kontrolu neprestanim zastrašivanjem. Često se te pretnje odnose na decu ili na vama bliske osobe.

Izgura je, Princeza ode.

Pahuljica grabi telefon.

ČUVAR: Pa šta ćeš sad s time?

PAHULJICA: Bojim se.

ČUVAR: Mene se bojiš, Pahuljice? Pa ja tebe čuvam, ja tebe ne bih povredio ni za živu glavu! Pahuljice.

Da nisi smislila da ponovo držiš jogu kojekakvim perverznicima za sitne pare i to meni iza leđa, ti se sad ne bi bojala! Pa zar nije tako? Hodi kod mene. Dođi, dođi.

PAHULJICA: Ostani tu, nemoj da mi prilaziš!

ČUVAR (Dok joj prilazi): Je l' ti ne dajem sve što hoćeš? Jesi li gladna, žedna, gola? Nevoljena, nemažena, nepažena? Druge žene bi bile srećne da ne moraju da mrdnu iz ovog lepog stana! Ti si posebna, Pahuljice. Zato si ti moja Pahuljica. Hodi kod mene. Dođi, dođi.

Hvata je za ruku i vuče je, ona se grčevito drži za slušalicu, razvlači se kabl dok je on odvlači. Na kraju samo ispusti telefon.

Dolazi Pametni, spoj sva tri Tipa koji su smarali Princezu. Obraća se Zakonu.

PAMETNI: Je li brate, je l' ti non stop zvrnda taj telefon, a? Je l' stižeš da dišeš? Imam jednu ortakinju, znaš šta mi napriča riba, kaže „ja se tako svađala s mužem, svađala, svađala, mnogo me smorio i – ja uzmem da ga provociram! I onda sam ga tako provocirala, provocirala dok mi nije zveknuo šamarčinu. E to sam htela.

I ja ti tu zovem policiju da ga udalji na 48 sati malo da se relaksiram!“ Zamisli! Šta ona meni mrtva 'ladna priča! To bre sve ludo, sve treba ignorisati.

ZAKON: Šta hoćeš da kažeš?

PAMETNI: Ništa novo. Kad nekom daš moć, pogotovo u ovoj bednoj zemlji gde se svi osećaju nemoćno, onda... onda si budala. I zrvndaće ti telefon. Kad se trtiš...

ZAKON: A što ju je udario?

PAMETNI: Zato što ga je provocirala.

ZAKON: Ali što ju je – udario?

PAMETNI: Zato. što. ga. je.

provocirala.

ZAKON: Šta hoćeš da kažeš?

PAMETNI: Znaš kako to ide, pazi: da je ona stvarno zlostavljana, ona ne bi cimala policiju nego bi lepo otišla. Niko nije lud da ostane u takvoj vezi, pa zar ne?

ZAKON: Hoćeš da kažeš da zakon ne treba zloupotrebljavati?

PAMETNI: Recimo.

ZAKON: Vidi, baš se trudim ovde, baš ti dajem šansu. Da li hoćeš da kažeš da ljudi koji zloupotrebljavaju zakon ne poštuju one kojima je stvarno potreban?

PAMETNI: Au brate ne znam kako si izvukao to iz ovoga što sam ti rekao...

POLICAJAC: Šta onda hoćeš da

kažeš?

PAMETNI: Zнала je za koga se udaje. Molim lepo. To odmah vidiš da li je neko nasilan ili nije, da li se sa nekim slažeš ili ne, to su prosto neke stvari koje ti se odmah pokažu. A odjednom se pojavi tu neka hrpa žena koje se iščuđuju! Gde to ima! Zar ti nije sumnjivo?

ZAKON: Šta hoćeš da kažeš?

PAMETNI: Znaš, to izbacivanje čoveka na 48 sati – e to je pravo nasilje.

ZAKON: Mnogo si mi pametan.

PAMETNI: U a ti si opasan. Šta se stresiraš toliko jebote, pitao sam te da l' ti zvrnda telefon. Časkamo. Nebitno je.

POLICAJAC: Je l' čuješ ti sebe? Uopšte? Ikad?

PAMETNI: Joj pusti samo, čoveče, zaboravi.

POLICAJAC: Je l' si smislio šta hoćeš da kažeš? Neki predlog, možda slučajno?

PAMETNI: Da prestaneš da se javljaš na telefon jer si očigledno prsao od toga, iskaljuješ se ovde na meni...

ZAKON: To ti je konačan predlog?

PAMETNI: Reci mi, koliko te žena zove dnevno, baš me zanima?

ZAKON: A znaš koliko ljudi me NE zove dnevno? Znaš koliko ih ni ne zna da mogu da zovu? Koliko njih bi čak trebalo da zovu? I to sad, dok ti i ja razgovaramo? Znaš li koliko ih dignu slušalicu pa odustanu? Uplaše se, neko im pripreti, ili tako nešto. Koliko ih ima da sto puta dnevno pomisle „e sad ću da zovem“ pa onda ipak kažu „ma neka, nije dovoljno strašno“? TAJ: broj kad bih znao – e tad bih prsao.

Dolazi Radnica. Podiže slušalicu.

Zvoni telefon.

Zakon se okrene ka njoj, obraća se njoj, kao da hoće da je ubedi da ga poslušaju. Ona se tresu. Telefon sve vreme zvoni dok Zakon govori.

ZAKON: Hitna mera. Postoji hitna mera. Čujete li me? Ja mogu da donesem naređenje kojim izričem hitnu meru! To vam je mera privremenog udaljenja učinioca iz stana i mera privremene zabrane učiniocu da kontaktira žrtvu nasilja

i prilazi joj. Mogu da naredim da se izreknu obe. Čujete li me? Traje 48 sati. 48 sati mira! Da razmislite. Da se saberete. Mir i bezbednost. Slušajte me. Sud bi odlučio da se mera produži na 30 dana. Pogledali bi vaš slučaj i to bi odlučili. Gospođo? Gospođo!!! Šta još mogu da uradim... Da! Imali biste pravo na besplatnu pravnu pomoć. Imali biste plan zaštite i mere podrške, psihosocijalnu pomoć, sve, sve radi vašeg oporavka, osnaživanja, osamostaljivanja... Gospođo!

Radnici pritrčava Radnik, otme joj slušalicu, ona je potpuno mirna. On prisloni slušalicu uvetu.

RADNIK: Halo?! (Čeka) Nisi ni okrenula nikoga.

RADNICA: Nisam.

Radnik zalupi slušalicu. Telefon nastavlja da zvoni zato što nije ona ta koja je zvala.

RADNIK: Bože, ludača. Šta me štrecaš jebote. Hajde dođi ovamo, makni se od tog telefona.

Radnica odlazi za Radnikom. On je obgrli. Radnica preko ramena gleda

ka Zakonu.

ZAKON: Lice koje ima saznanja o izvršenom krivičnom delu određenom ovim zakonom dužno je da to prijavi policiji ili javnom tužiocu.

Princeza stoji za to vreme, ima slušalice. Mislimo da sluša muziku, ali onda približi mobilni licu i vidimo da je zapravo ona ta koja telefonira.

ZAKON: Tu sam!

PRINCEZA: Halo? Da, htela bih da prijavim... Izvinite, nikad nisam ovo radila... Ne zovem zbog sebe, samo hoću da kažem... Ovako. Zovem da prijavim porodično nasilje, upravo sam izašla iz njihovog stana, bila sam na jogi... nebitno. Sad stojim ispod njihovog prozora, nalazim se... Čekajte, ne piše im broj zgrade, prozor im je s druge strane...

ZAKON: Polako.

PRINCEZA: Piše na njenom oglasu! (Kopa po rancu) Izvinite, trebalo je da pogledam pa onda da vas zovem, molim vas ostanite na vezi, evo tražim... Pa da, kačila je oglase...

ZAKON: Tu sam.

Svako može i treba da prijavi nasilje.

Ne samo žrtva ili članovi porodice. Prijava se može uputiti policiji, centru za socijalni rad ili javnom tužilaštvu, bez obzira na oblik nasilja o kojem je reč. Svi ovi organi dužni su da obaveste jedni druge o prijavi. Nasilje je krivično delo. Nasilje nije ono što čuješ u prolazu na TV-u. Nasilje se dešava u tvojoj okolini. Svaki dan. Prijavi lekaru. Nastavniku. Poštaru. Bilo kome, za početak. Prijavi. Krivično delo ne postoji ako ja za njega ne saznam. Ne postoji. Ne postoji. (Ovo može da izgovara dok Radnik ubija Radnicu)

Koliko ljudi dnevno me NE zove?

PAHULJICA: Meni je još uvek samo sve čudno. Posle... onoga, nisam izlazila iz kuće. Dugo, dugo. Dolazile su mi drugarice. Dolazila mi je ona učenica. Dugo, dugo. Već su prošle sve modrice i sav bol i onda nisam osećala ništa. I mislila sam da će tako i da ostane, samo – ništa. Sad imam novog muža. Pre neki dan sam ga pitala da li je u redu da odem da održim čas joge. Dobila sam neku novu salu, lepa je, svetla je, topla je... On me je poljubio i rekao „pitaš me to svaki dan.“ Znam da ga pitam svaki dan. Prija mi. Zašto? Pa zato što mi ne kaže „možeš“. To se podrazumeva. To

je normalno. Normalne stvari se dešavaju normalno. Prija mi da osvestim kako mi je sad, a kako je moglo da mi bude. Odnosno - ne kako je moglo da bude, nego šta je moglo da se desi, samo da ona učenica nije podigla slušalicu i... Ne mogu čak ni da završim tu misao. Ne moram. Srećna sam.

KRAJ

Filip Grujić (1995) je diplomirani dramaturg.

Autor romana:

“Podstanar” (LOM, 2020) – uži izbor za Ninovu nagradu

“Bludni dani kuratog Džonija” (Samizdat, 2017)

Dobitnik je **Sterijine** nagrade za dramu “ne pre 4:30 niti posle 5:00”, a za tu dramu je dobio i nagradu **Slobodan Selenić** i podržana je u Maison Antoan Vitez fondaciji za prevod na francuski jezik, a imala je premijeru u Atelje-u 212 pod nazivom “Pred svitanje”.

Dobitnik je **Mihizove** nagrade za dramsko stvaralaštvo 2020. godine.

Autor je drame “Vilica Ebena Bajersa” koja je imala premijeru u SNP-u pod nazivom “Velika depresija”.

Autor je drama “Kako ja ovo sinu da objasnim?” u produkciji E8 centra, kao i drame “Ovde je lepo – sečem drvo, jedem pasulj” koja je imala premijeru u Narodnom pozorištu.

Autor je drama za omladinu “Kada pričamo o ljubavi, da li pričamo?” i “Ljubavna lektira” koje su imale premijeru u DADOV-u u Beogradu.

Piše za sajt *Filmoskopija*, a radi i za *Novi magazin* u kulturi.

Svira u bendu CIMERKE, a imao je i solo projekat pod nazivom Filip Grujić.

Filip Grujić

Kada pričamo o ljubavi da li pričamo

Beograd,
Mart 2019

I DEO

1. scena

autobus

brzo, jedni drugima na smetnji

veselo

glasno, grlato svi svuda

poletno

šareno

boki: retko osećam strah

tu i tamo

dođe i prođe

često mi je dosadno

jednom sam progutao bubu

jednom sam skoro ogleueo

jednom sam skoro razbio arkadu

jednom sam skoro ostao bez kečeva

jednom sam zamalo izbio sebi vilicu

jednom sam ošurio jaja toplom

vodom

jednom sam spržio nos na ringlu

jednom sam bio moker do kostiju

jednom nisam rekao da mi je puko

kondom

jednom nisam rekao da je moj

prijatelj

baš to – moj prijatelj

baš to – retko osećam strah

a kad pokisnem do gole kože

u nepoznatom gradu

lutajući satima

gledajući levo desno

kažem sebi da ja retko osećam

strah.

razredni: pasoši, još jednom

proverite

posle nema vraćanja

kome se puši, vrši nužda

za to postoje pumpe

nikakve flaše i gasne komore

nisu dozvoljene u busu

ko ima stomaćnih problema

neka izbegava hranu sa laktozom

kome je muka

neka spakuje kesu u džep

i tiho, sasvim tiho

izbaci šta treba

nadam se da ste se naspavali

jer kome se spava

taj ne treba ni da ide

okej – idemo da pokorimo evropu.

boki: razredni je bio uzbuđeniji od

nas

to je sigurno

čovjek u četrdesetim

ubeđen da je deo ekipe

tužno ga je gledati.

hana: ponela sam

kupaće gaće

(za slučaj da negde mogu da se

bacim)
neko prnje, da ne nabrajam
domaću rakiju
da popijemo u busu
fotoaparata
slušalice
(čak dva para)
gel za tuširanje, kosu i te stvari
kondome
(ako zatreba, meni ili drugarici ili
drugu
šta znam)
i to je to
to sam ja spakovala
ne znam odakle mi ovo!

boki: to je hana
lepo se smeje, možda prečesto
ali je luda u materinu
ne znam ni kako da joj priđem
mada bih voleo
makar na ekskurziji
makar na večer
ona kaže
kad popušim prvu pljugu
uvek mi se sere
kad to kaže osetim da je luđa od
mene
(ne zato što ja to ne bih rekao
šta više
kažem i ja slične stvari
ali ona kaže to nekako drugačije)
tako da osetim
da joj nikad ne bih bio dovoljan

ono
šta znam.

hana: skloni te papke sa mene,
spavam!

boki: ti papci pripadaju raši
on je –

raša:
tri puta mi se digo tokom puta
tri puta
tako bezveze
digne se i ne spada
rado bih bacio neku drkicu
ali ovaj bus je takvo govno
da nema ni wc.

boki: Raša je hodajući problem
dobro se zajebavamo zajedno
ali ništa više od toga
kao da nije čovek.

sale: boki, dođi vamo.

boki: da, to je sale
on i ja se odlično slažemo
verovatno mi je jedan od najboljih
drugova
ko šta
on - muzika
deluje da ga samo to zanima
muzika i –

sale: slušaj ovo.
kidalica.

*slušaju – odstupanje iz scene,
njih dvojica – ples
kao u mjuziklu uz neku
pop fanki pesmu.*

boki: u suštini, muzika
i kako da ode iz zemlje
njegovi su bogati
ćale mu drži fabriku stakla
ili tako neko čudo
i zato mi uvek –

raša: daj bre sale šta si se stiso
podeli bre sa nama to.

boki: dakle, ta fabrika stakla
dosta čini dobrog i nama
jer imamo svi besplatno piće
mada je sad rano
pa svi ližemo viski
tek malo
tako da ne uđe duboko u krvotok.

*sale pokazuje koliko je flaša poneo na
put.
mnogo.*

razredni: nema pića pre 12
pst!
dobro, dajte i meni gutljaj
samo me podsetite

da ne duvam u lice
direktorici.

boki: to su moji najbliži ljudi
od malo šireg kruga dragih mi
osoba
tu su još:
tamara, nju znam od rođenja
uvek je tu negde sa nama
oko nas
ništa posebno nemam da kažem o
njoj
tako ćuti, a kad nešto kaže
ne kaže ništa zanimljivo.

tamara: juče sam ručala paprikaš.

boki: njoj bi baš pomoglo da se
nekom svidi
međutim
uvek nekako služi kao sporedna
drugarica
glavnim ribama
dalje:
tu je košarkaš
stefan
on je visok kao drvo
ima protezu
deluje kao velika beba
jednom je pokušao da zakuca –

stefan košarkaš: brate
ja kad zakucam
sve mi ruke bride.

boki: neverovatno je smotan
za svoju građu
čovek bi očekivao da je grdosija
ovako, iznutra
ali nešto je u njemu zakasnilo
no, dobro
dalje:
tu je Zaljubljeni Par
oni se ljube po čoškovima
ona je na kontracepciji
on zove njenu mamu
mama
ona njegovog tatu
tata
u suštini
nema baš mnogo toga
o njima da se kaže

zaljubljeni par: (stalno priča u isto
vreme)
jednom ćete svi želeti ovo
ruka u ruci
oči u očima
dete ispod miške
poljubac pred spavanje.

boki: ali onda kad se posvađaju
ribe idu na stranu riba
mi na stranu nas
i onda kažemo
ona je kurva
one kažu
on je idiot
i nije baš virtuoz u krevetu

i onda se mrzimo
dok se ne pomire.

dizel: a ja, brate?

boki: da, dakle
tu je i naš brat Dizel
pije kocu na velikim odmorima
mnogi se kunu da ga stalno viđaju
na fotkama
beograd noću
kako iskrivljen
bez očiju
zagrljen sa još četiri brata dizela
pozira.
dalje:
đurđica, glavna štreberka
ali često zamišljam da ispod tog
štreberluka
opasno dobro izgleda gola.

đurđica: smaraš me.

boki: kako sam mogao da
zaboravim!
tu je nataša sa njom nekako uvek
završim
na kraju večeri
kad vidimo da se žurka primiće
kraj
da ona nema nikog oko sebe
ja nikog oko sebe
nekako se uvek spojimo
kao lepkom

odlično je sa njom sarađivati.

nataša: sve što je suprotno tradiciji običajima moglo bi se označiti i kao zloba tako da je svaki slobodan čovek ujedno i zao iz ugla patrijarhata i tradicionalista.

boki: da, ona nešto kao čita filozofiju piše pesme feminizam i to, nebitno kul je ovako kad ne priča o tome.

nataša: odrasti, budalo.

smeju se.

boki: dalje, ribe iz kvarta koje se družu sa tipovima iz kvarta oni su kao jedna družina bukvalno ti je potrebna članska karta da bi seo sa njima ali ne smetaju (ribe: komada dva) tipovi: komada dva) dalje, jedan koji se usro u četvrtom

razredu osnovne igrom slučaja sam i tamo išao sa njim u razred to ga je unakazilo za ceo život mučenik se preziva srečković što mu baš nikako ne ide na ruku jer ga svi zovemo sračko (sračko gleda tužno u daljinu) pored sračka je bogata riba koja se ne družu sa nama iz četvrtog dva svi njeni prijatelji su iz četvrtog jedan (tako je i zovemo) ali kul je šta znam baci nekad neku dobru foricu poput:

četiri jedan: ti si toliko glup da ja ne mogu da dođem na red.

boki: ima ih još ali oni meni apsolutno ništa ne znače.

razredni: gasimo svetlo u busu ako neko slučajno zaspi neka zna vodeno buđenje mu ne gine jer ćemo uploviti u veneciju!

2. scena
hotelska soba
prva noć
umorni od celog dana
i vožnje
i obilazaka
trude se svim silama
da ostanu budni

razredni: videli smo most uzdahe kazanova je tu poslednji put stao video svet i rekao ... u suštini, ne znam tačno šta je rekao ali je pobegao posle 15 meseci iz zatvora tako da nije ni poslednji put video svet odatle ali to je, deco most uzdahe i fakta je kazanova je šetao tu bar dva puta.

hana: a kad je krenuo da recituje santa mariju –

razredni: trg svetog marka poznatiji i kao stecište svih golubova ovog sveta a preko puta sa druge strane grande kanala vidite:

zar meni jednom sva ta divota?
zar meni blago toliko sve?
zar meni starom, na dnu života
ta zlatna voćka, što tek sada zre?

boki: posle čitavog dana maltretiranja po uskim ulicama venecije mislim venecija je lepa ali ko stoka smo išli sa svim kinezima i onim njihovim zastavicama došli smo konačno u hotel i krenuli da pijemo.

mumlanje –
kao da se reči razlivaju svima

svi: to je tako – ma nema tu ništa više od – daj tu fla.. – brate kako je dobro – nikad niko – jebote – samo džakuzi i – ne seri bre – ajde beži nemoj ovde – i tako –

raša: šta ste se raspali nećemo valjda da spavamo sad nisam platio trista osamdeset eura iz bulje izvađenih

stvorenih ni iz čega da bih spavao.

boki: međutim njegov entuzijazam slabo smo delili svi ostali bili smo već prilično pijani prišao sam hani i rekao joj nešto poput: hoćeš đus u vodku?

hana: sipaj.

boki: još?

hana: dobro je šta je? šta si začutao?

boki: ništa.

hana: sav si se pokunjuo imaš malo znoja na čelu obrazi su ti crveni izgledaš ko meca, brate.

boki: hoćeš da idemo –

sale: jedna pesma za densflor bacite đusku zamešajte kukovima kolena u ofsajd jedan dva –

raša: hana, O, hana da vidimo kako nam se kukovi slažu.

boki: hteo sam da je pitam da li hoće sa mnom da prošeta ali je onda ovaj manijak povukao i oni su igrali posle sam se unakazio od alkohola ne sećam se ničeg više samo sam se probudio balavljajući natašinu glavu.

nataša: balaviš mi na glavu.

boki: nisam znao otkud ona tu na mojoj sisi ali verovatno smo se zalepili nesrećni o tako nesrećni u ljubavi.

nataša: šta se pomeraš spavaj.

boki: raša je odveo negde hanu baš mi nije potreban napad ljubomore sav se oznojim ispod pazuha od toga.

raša: vidi sunce.

hana: ti si veliki gotivac znaš to.

raša: jebote oni kinezi svi žuti ko sunce zato tamo i izlazi da bi oni bili žuti.

hana: ti ništa ne tražiš od mene mnogo si veliki gotivac.

raša: kad si lujka šta da tražim od tebe.

hana: možda bi mogli da se poljubimo bilo bi glupo da se ne poljubimo kad ćemo već da se rastanemo uskoro.

raša: može, što da ne.

hana: samo poljubac nemoj da me skidaš.

raša: hajd, dobro mada mi nešto tesno.

hana: budalo poljubac i spavanje.

raša: može poljubac da spavam nema šanse.

3. scena

*na plaži
nica, monte karlo
azurna obala
ekipa veselo
odnosi – malo manje*

boki:
u busu je postalo nesnosno udarilo sunce ljudi pričaju preglasno kako smo došli u krivine azurne obale sračko je dobio svoj show time ne samo da se usro u četvrtom osnovne nego je odlučio da se ispovraća na krivini gde je lejdi di pre tunela poginula taj čovek baš nema sreće sa izlučevinama.

razredni: ja, iskreno, mislim lejdi dajana je ubijena jer je smetala onoj matoroj kolonizatorci no, stigli smo u monte karlo a to je, zna se kazino i formula 1 pošto nemam vozačku poneo sam toksido

(ostao mi kad sam bio kum u vankuveru) i stoga, deco imate slobodan dan ja idem da realizujem dečački san samo pst!

boki:
pre monte karla, moram da napomenem bili smo u nici na plaži kod zabrađenih riba

hana: je zaista blesava mi smo, dakle, u mesecu maju otišli na ekskurziju ona je samo rekla:

hana: ponela sam kupaći dvodelni baciću se u more makar dobila upalu mokraćnih kanala.

boki: i zaista se bacila naočigled svih frapiranih francuza i onih koji nisu francuzi bacila se u more a ja nisam mogao za njom jer je more bilo baš hladno a nisam imao kupaći hladno more zna se

smežura kitu a želeo sam da ostavim dobar utisak na nju.

hana: hajde neko sa mnom hajde, ne budite pičkice.

boki:
naravno da se rašabacio kao mamlaz obučen samo se bacio.

raša: jebem ti, more koje ludilo.

boki: prvi put je tad video more koje nije crnogorsko.

raša: ovo more je manje slano.

boki: zato što se ne kupaš u znoju.

raša: dođi, brate.

boki: neka.

sale: ja ću da se bacim.

boki: i onda se i sale bacio zatim se bacila i đurđica (zaista je dobra kad skine džemper) ona koju poznajem ceo život

tamara bacili su se čak i likovi iz kvarta

likovi iz kvarta i likuše iz kvarta:

stiže kordon napravite mesta kordon pada u vodu kao bomba opa!

sračko: idem i ja, makar povraćao.

stefan košarkaš: gle skok!

nataša: hajmo zajedno.

boki: hladno je.

nataša: hajde.

boki: gledala me je kao da je zaljubljena i ona se bacila pogledao sam oko sebe i svi su bili u vodi osim zaljubljenog para rekao sam sebi neću valjda biti kao oni zaljubljeni par bez para

i onda sam skočio.

zaljubljeni par: deca.

*kupaju se kao manijaci.
mnogo je to lepo.*

boki: ubrzo je došao čuvar plaže i rekao nam (na francuskom) da se tornjamo odatle da je maj i da smo manijaci (srećom, znam ponešto francuskog pa sam preveo) a raša mu je prišao i poljubio ga u obraz.

raša: ž tem.

boki: zatim smo mu svi to ponavljali dok ga nismo oterali sa previše ljubavi.

svi:
ž tem, bre, ž tem.

boki: mislim da nikad nismo bili jedno kao tad i sigurno poslednji put smo tad bili jedno svi zajedno.

razredni: kazino je bio pun ljudi u toksidima žena u toaletama ušao sam, ne znam ni sam kako ušao i zinuo ljudi bacaju hiljadarke eura ja bacam hiljadarke dinara baš sam se učebio tu nije mi mesto ali ja ne odustajem ja ću da gledam kako troše pare potrošiću svoj deo i pamtiti kako sam potrošio par hiljada dinara u kazinu u monte karlu pušiću tompus i piću martini shaken, not stirred.

u busu za monte karlo svi mokri.

raša: vidi ovo brate kako je lepo.

boki: okej je monte karlo ništa posebno.

raša: brate, ja sam sad izvadio

pasoš prvi put ne da je lepo nego bih mogao da svršim samo gledajući.

boki: izgoreo si tu oko očiju.

raša: i ti si.

boki: je l dobra hana?

raša: ma, dobra je naša hanica.

ćute, u bokiju kulja. raša zvera okolo.

raša: slušaj, ti i ja ćemo da se pokumimo sad.

boki: pokumimo?

raša: da brate ja kad budem imao ženu ti ćeš da mi budeš kum kapiraš pokumimo.

raša se raseče i oće da razmene krv.

boki: šta radiš to

jesi normalan neću da menjamo krv nismo pleme jebote ko zna koje boleštine imaš.

raša se zbuni očigledno se uvredio ali mu karakter ne dozvoljava da to i pokaže.

raša: dobro, brate ja ću da napišem u telefon boki kum tako da si ti meni od sad kum.

sračko povrati po tamari.

boki: dakle pred tunelom gde je lejdi di otišla sračko se, kako sam napomenuo isповraćao po tamari što je bilo dobro jer nisam morao da slušam budalaštine o kumstvu.

sračko: izvini, bože, bože bože bože bože izvini ne opet ne opet.

sračko je u agoniji.

boki: uveče su nas zvali iz kazina čuvari u odelima zvali su hanu –

hana: ljudi, zovu me iz kazina kažu da je naš razredni pijan bacao pare (i tu su se smejali rekli su koliko malo para) po ruletu stavio je 1000 rsd na crveno rekao je: sve! traže da ga pokupimo u suprotnom će ga izbaciti i kazniti sa 1000 eura.

nose razrednog na rukama iznose ga iz kazina.

razredni: samo je jedan džejms bond deco samo jedan a samo jedan je i život ja sam večeras bio pola života i šesnaestina džejms bonda ja sam srećan deco jer vi još imate šanse

da budete ceo život i makar četvrt džejms bonda.

II DEO

1. scena

svi umorni od ludila nice i monte karla obilazak marseja kod spomenika aleksandru od jugoslavije tiho i pokunjeno umorno i nezainteresovano.

raša: svi misle da sam ja budala možda i jesam možda moja budalastost nema nikakve veze sa mojom suštinom kao čoveka kao ljudsko biće ja umem da osećam ja umem da brinem ja umem da budem povređen ja umem da kažem šta mislim ali ne želim

lakše je da budem budala ja ne znam šta ću posle srednje škole ja ne mogu neki fakultet da upišem ja nemam bogatog oca niti majku mogao bih, do sada, svoj život da opišem kao promašaj mogu da budem konobar ili moler ali ako bih već to bio neću da budem isto tako bez love kao moj otac., taksista ili majka, nezaposlena ako ću već da šljakam svojim rukama svojim telom neću da šljakam za korice hleba kao većina ovde.

razredni: ovde je ubijen kralj aleksandar jednog besmislenog oktobra devetog vlado černozemski, poreklom bugarin ispalio je četiri metka u kralja aleksandra a jednim je ubio i francuskog ministra luja bartoa mada to je za nas nebitno.

boki: imaš neki brufen?

hana: boli glava?

boki: rastura.

raša: sunce je odlučilo da probije naše mamurne glave da dopre do mozga i sprži gledali smo u taj besmisleni spomenik kralju aleksandru boki, moj najbolji prijatelj pričao je sa hanom ja sam znao da on otkida na nju zato i nisam ljubio hanu pre ali boki je pičkica on je krenuo da napada hanu tek kad je shvatio da sam ja bio sa hanom tipična pičkica mislim ona je super ortakinja ne otkidam ja za njom tako da mi je svejedno jebo bih je, ne kažem ali ne moram ako boki već toliko balavi.

razredni: baš sija je l da dobro znam da vam nije do života nije ni meni kralj aleksandar je mrtav pa je mrtav nema tu mnogo priče

nađite neko drvo sedite ispod u hlad da ne dobijete sunčanicu evo dolazim i ja samo malo vode da popijem pst! je l ima neko od vas nešto da prezalogajim nesrećnom igrom slučaja ostao sam bez prebijene pare posle hm avanture u kazinu, znate već.

raša: u suštini taj dan u marseju bio je dan kad smo svi ćutali gledali smo jedni drugima oči usta nos ruke podočnjake leđa kako ko kao da smo svi želeli svima nešto da kažemo a niko nije znao kako niti šta ali nešto je tu stajalo svima ostalo je još dva dana do kraja ekskurzije do kraja škole svi su očekivali nalete emocija ali zapravo niko nije znao šta da kaže.

svi pokušavaju da kažu nešto jedno drugom. onda samo odustanu i vrate se ćutanju.

raša: shvatio sam da sam se ućutao onda sam glasno prdnuo da bih održao svoj lik koji sam tako dobro gradio ove četiri godine dakle, prdnuo sam glasno i onda su rekli:

četvrto jedan tamara đurđica ltd: seljačino.

raša: drugi su se smejali poželeo sam da opičim još jednom ali nisam uspeo.

ćute.

košarkaš: a da odigramo –

svi: ne.

ćute. sunčanje.

nataša: hoćemo mi stalno tako?

boki: kako?

nataša: pa tako. bezveze.

boki: meni ne smeta. tebi?

nataša: znači tebi je okej da uvek tako ako se zadesi desilo se ako se zadesi sa nekim drugim desilo se ako se jebeno zadesi da više neću tebi je to okej?

boki: tebi nije?

nataša: jesi ti normalan?

boki: nemoj da me maltretiraš šta hoćeš da ti kažem?

nataša: ja neću više.

boki: bezveze.

nataša: bezveze?

boki: pa, baš to bezveze dobro smo se slagali.

raša: četiri godine srednje škole

niko nikom ništa ne govori skrivaju se jedni iza drugih došaptavaju vingmeni i provodadžike i sad na ekskurziji jezici se svima odlepe prošire kao kad čovek na samrti ode kod lekara i pita kako da živim zdravo šta da mu kaže lekar nego JEDI BRE PESAK da se navikneš na zemlju.

zaljubljeni par: piše razglednicu u marseju ima mnogo arapa i krivih ulica luka i udica ima mnogo dece bose ima jedan stan u staklu sav tamo ćemo da živimo jednom kad sve prođe mi srećni i zaljubljeni ovakvi rano upoznani nećemo se umoriti na ulicama marseja jedno od drugog a ako se umorimo kupićemo psa da umor prođe

i šetaćemo psa jednom kad sve prođe kad prođu dečije boginje ti postaneš stara ja postanem star mi doći ćemo u marsej sunčani pozdrav, vaš zaljubljeni Par.

raša: voleo bih da umem da kažem toliko toga ali mene reči prosto nikad nisu zanimale tako da sam stavio ruku oko bokija drugu oko hane i samo ih gledao (nataša je u međuvremenu uvređena, otišla).

boki: šta ti je?

raša: hoćemo se mi uvek čuti?

hana: hoćemo bre šta ti je.

raša: samo pitam moram znati da ćemo se uvek čuti.

hana: naravno da hoćemo možemo se i videti šta misliš o tome

šta čuti
jesi normalan.

raša: ako ne budemo mogli
da se vidimo
moći ćemo da se čujemo
samo to pitam.

boki: hajde rašo
ne patetiši
ne ideš nigde
ja ne idem nigde
hana ne ide nigde
jebote
kad si rođen u beogradu
ti si već na cilju
tu smo ostajemo tu
naravno da ćemo se viđati
i čuti
tako da ne patetiši.

raša: dobro, ja samo pitam
da znam
obećao si, kume
idem da šoram sad.

hana: idem i ja s tobom
čuvaj mi stražu.

piške.

boki: čekaj idem i ja.

hana: nemojte gledati.

raša: ma jok.

razredni: sledeća, poslednja stanica
velika barselona
sagrada familja
lionel mesi
preživio sam ja sa vama
preživeli ste vi sa mnom
idemo
poslednja –
tužan je.
zaplače.
poslednja stanica, deco.

2. scena

*poslednja noć
barselona
alarm u sobi
jutro
čuvanje kofera
odlazak
traženje po kiši*

raša: poslednje večer
odjednom se svi vole
obišli smo barselonu
ceo grad kao jedan kvadrat
ravna linija pravo

levo desno pravo
nigde nisam skrenuo
ukoso
imao sam osećaj da je to mesto
u kojem se čovek ne može izgubiti
nema prečica
nema kraćih puteva
svi idu isto
levo desno pravo
ali da se vratim na poslednje večer
(a posle ću se vratiti na ulice)
svi su sve voleli
svi su sa svima plakali
i govorili kako će uvek pamtiti
i kako će uvek biti bliski
i govorili su:

svi: ti si oduvek –
ja sam samo –
kad bismo mogli malo –
gde si sve ovo –
volim –
neću da ovo sve –
nismo se dovoljno –
družili –
ljubili –
svađali –
tražili –
čekali –
molili –
cenili –
pokazivali –
jebali –
grlili –

čuvali –
nismo se dovoljno –
čuvali
čuvali
čekali
voleli
jebali
nismo se dovoljno –
razumeli.

raša: pre tog plakanja
i posle tog plakanja
bila je žurka
ljudi su pokušavali da plešu
neki su stajali po čoškovima
izgledalo je otprilike ovako:
*ostavljam na reditelju da napravi
žurku
kakvu misli da ovakva ekskurzija
zaslužuje
dobru ili lošu, na reditelju je da odluči.*

boki: pazi na vrata jebote
vidiiii
ako zapneš
čuće ceo hotel.

raša: posle smo se pijani
vratili u sobu
(boki i ja smo bili cimeri)
hana boki i ja
obučeni smo legli u krevet.

hana: neko od vas dvojice
neka skine čarapu
i stavi na ovu budalaštinu
gore
protiv dima šta znam.

raša: boki je skinuo čarapu
i pokušavao da okači
a onda je pao.

hana: kako si nesposoban
staviću ja čarapu

boki: ne!
čarapu ću ja staviti
makar mi to bila poslednja
čarapa na ovom svetu
staviću čarapu
ma zajebi
daj tu pljugu
popušio bih boga oca sad
ne mogu da se verem

hana: ako bude prskalo
ti si kriv

boki: ja sam kriv, naravno
samo mi daj pljugu.

puše, dele cigaretu njih troje.

hana: hoćeš sad da se ljubimo?

boki: idem ja.

raša: sedi brate
niko se neće ljubiti.

boki: ne idem ja
neću da smetam
jebite se
radite šta hoćete

hana: šta ti je bre
ko ćale da si –

*u tom trenutku alarm se uključi
i polije ih sve
ali ne samo njih
već i sve druge sobe.*

hana: jesam ti rekla idiote -

boki: i ti si pušila –

razredni: ja razumem sve šta deca
rade
uostalom
i sam sam bio dete
i sam sam radio svašta
ali kad sam ja bio dete
nije bilo protiv požarnih aparata
kad sam ja bio dete
cigareta nije bila problem
u stomaku trudnice
u avionu
u domovima zdravlja
ali problem

osnovni problem je u jednoj stvari
ja sam za njih odgovoran
njihova greška
moja je greška
samim tim
morao sam da uletim kao furija u
sobu
i viknem
šta bre to radite???

boki: prsnulo je.

hana: da, prsnulo je.

boki: prsnulo je odjednom
samo je prsnulo
ja sam spavao –

hana: tako je
i ja sam spavala
a upalilo se
i majku mu
samo nas poprskalo –

razredni: dobro
ja jesam uspavan
pomalo histeričan
neuravnotežen
latentno depresivan
izgubljen
u krizi srednjih godina
neispunjen
nezadovoljan do srži
totalni neuspeh

puka slučajnost
apsolutni promašaj od čoveka
muža
oca
pa čak mogu i da dodam
promašaj od sina
ali molim vas
nisam glup
i zato vas molim da mi kažete
ko je pušio.

raša: ja.

razredni: i?

raša: niko više.

razredni: niko više?
vas dvoje?
ne?

tišina.

razredni: dobro onda
izgleda da je samo raša pušio
dakle
samo će on i najebati
ako je to vama okej
onda dobro.

tišina.
gledaju se.

raša: sledećeg dana

svi su išli u obilazak barselone
mene je direktorica
za kaznu
ostavila da čuvam kofere
boki i hana su takođe otišli
tako da sam ostao sam u hotelu
čuvajući sve kofere
samsonajth
beneton
kineske
sa pijace
platnene torbe
nije mi bilo bitno
ja sam se sa svojim prijateljima
oprostio
ja znam koga volim
do koga mi je stalo
za koga me nije briga
ja znam da ja
ako se vratim u srbiju
nemam ništa
osim da postanem svoj otac:
taksista koji ne može da sklopi
kraj sa krajem
u gradu koji poštuje samo prečice
krive uglove
ja to ne želim
ja sam i krenuo na ovaj put
da bih ostao
a ovaj grad mi se čini baš dobar za
to
pod pravim je uglom
niko ne može da stigne brže
od mogućeg

svi voze pravo levo desno
nema ukoso
nema ukrivo
nema prečica
sunčano je
pije se sangrija
lep jezik
lepe devojke
preplanulih butkica
ovde i ako radim kao taksista
bar ću raditi gde nikog ne znam
bar ću moći da kupim sebi
ukusnu hranu
dobru košulju
mene više ništa ne drži u mojoj
zemlji
a kad kao taksista ovde budem
zarađivao
više od svog oca
tri puta više od svog oca
za isti posao
možda čak i četiri puta više
dovešću i njih ovde
makar na sedam dana
da se smejemo
dovoljno je.

raša odlazi.
ostali dolaze i traže ga.

svi: gde je raša–
je l zna neko –
gde je –
vreme je –

moramo –
ja imam sutra –
jebote –
kakav debil –
noć.

boki: retko osećam strah
tu i tamo
dođe i prođe
često mi je dosadno
jednom sam progutao bubu
jednom sam skoro ogleveo
jednom sam skoro razbio arkadu
jednom sam skoro ostao bez kečeva
jednom sam zamalo izbio sebi vilicu
jednom sam ošurio jaja toplom
vodom
jednom sam spržio nos na ringlu
jednom sam bio mokar do kostiju
jednom nisam rekao da mi je puko
kondom
jednom nisam rekao da je moj
prijatelj
baš to – moj prijatelj
baš to – retko osećam strah
a kad pokisnem do gole kože
u nepoznatom gradu
lutajući satima
gledajući levo desno
tražeći svog prijatelja
kažem sebi da ja retko osećam
strah.

III DEO

1. scena

u autobusu
vraćaju se
bez raše
ulaze u srbiju.

hana: sad smo u busu
smrdimo kao kravetine
mi jesmo kravetine
tražili smo rašu celu noć
išli po čoškovima
onda su se mnogi umorili
ogladneli
ožedneli
agencija je rekla da moramo da
krenemo
sa rašom ili bez njega
kao da je džak
kofer
lopta na naduvavanje ili jebeni
balun pun helijuma
tu je boki
sedi kao pokislo govno
tu je Sale
sluša muziku
tu je Nataša

negde sedi i ništa ne radi
tu je milica
pored mene
ali ćuti i ništa ne govori
tu je zaljubljeni Par
tu je i četvrto jedan
sračko
likovi i likuše iz kvarta
tu je brat Dizel
košarkaš
tamara, koja nit smrdi nit miriše
ma svi su tu
koga sam zaboravila
zaboraviću uvek
svi su tu
osim raše.

zaljubljeni par: mi smo se
posvađali u barseloni
on je rekao (ona je rekla)
on je rekao – ona je rekla
nismo mogli da se dogovorimo
on nije mogao – ona nije mogla
mi ćemo da ostanemo zajedno
sigurno do mature
(šta posle – kako šta posle)
video sam u barseloni
(ne govori to)
jednu devojkicu
(prekini)
ništa više od toga
i ja sam videla
(ne govori to)
ima lepših i jačih od tebe

(prekini)
ništa više od toga
mi ćemo da ostanemo zajedno
sigurno do mature
sigurno
dok se ne razdvojimo
naša će ljubav biti večna
dok je ne zaboravimo
(kad će to biti)
(kad će to biti)
(da li ćeš ti prva)
(neću ni ja prvi)
(prekini)
(ne govori to)

brat dizel: brate, ja se ne vraćam
dok ne nađemo rašu.

likovi i likuše
iz kvarta:
mi ćemo naći
druga našeg
tražićemo ga do jutra
tražićemo ga po kiši
tražićemo ga po snegu
tražićemo ga kad noge klonu
mi ćemo naći
rašu
druga našeg.

hana: ali ni to nije dugo trajalo
naš bus je išao
ka srbiji
on je išao i nije stajao

mi smo rašu ostavili tamo
ja sam želela
zapravo
samo sam želela da budem sa rašom
mi smo bili ortaci
šta znam
ali ja nisam znala kako da mu kažem
niti kako da –
a onda kad je trebalo da shvatim
da će raša da ostane
da će da nestane
ja nisam shvatila
šta znači sve što mi je govorio
ja očigledno
nisam dovoljno želela da slušam
nisam dovoljno želela
i zato sam sad –

boki: sedi pored mene
ne možemo sad ništa uraditi.

sede u busu, kao u diplomcu.

razredni: *upadljivo ćuti.*

hana: razredni je začutao
kad je bus ušao u srbiju
ostao je da sedi
i nedugo zatim je dao otkaz
napisao je:

razredni: ne mogu da budem
profesor
u zemlji

u kojoj deca ne mogu
svoje znanje da iskoriste.
hana: pogledala sam u bokija
i shvatila da smo mi jedno za drugo
jer smo kukavice
jer nikad nećemo uraditi ništa
što će nas izbaciti iz udobnosti
jer smo uplašeni od svega
jer imamo toliko toga da izgubimo
jer je to jedino logično
mi smo iz istog društva
iz iste klase
iz gradskih porodica
advokati lekari umetnici
nema razlike između nas dvoje
poljubila sam bokija
jer ne mogu rašu.

ljube se.
Sale pušta muziku kako ulaze u srbiju.
ples kao sa početka.
diže se atmosfera.

sale: jedan, dva, tri –
idemo butkice u vis.

neka pesma.

hana: kad je krenula muzika
kad su se svi opet opustili
shvatila sam
ništa nije toliko strašno
preživimo mi sve
kraj škole

početak fakulteta
raskide
odlaske
dolaske
sve ćemo da preživimo
jer smo govna koja zaboravljaju.

*svi odlaze sa scene, samo ostaje Raša,
negde u uglu, dolazi do proscenijuma,
gleda dugo u publiku.*

KRAJ

Irena Parezanović, rođena u Užicu 1997, odrasla u Požegi gde je završila gimnaziju. Diplomirala na katedri za Dramaturgiju Fakulteta dramskih umetnosti, 2020. godine. Pisala za list Alternative film/video za potrebe istoimenog festivala u Akademskom filmskom centru pri DKSG - u gde se angažovala kao predavač i moderator. Scenarista kratkih igranih filmova „Izgubljeni“, „Čekaj me ovde“ i „Mačke“, kao i eksperimentalnih filmova „Samo je vetar“, „Krik“ i „Šta je sa kinom“ koji su imali projekciju u Muzeju Kinoteke. Pisala eseje, filmske oglede i intervjuje za portal Filmskopija pri Filmskom centru Srbije. Objavila pozoršnu kritiku za portal Nezavisna kritika. Aorka dramskog komada „Ne idi od kuće, Derle“ koji se izvodio u Omladinskom pozorištu DADOV u režiji Nevene Mijatović, kao i inkluzivnog komada „Natrag u more, dalje od ostrva“ koji je premijerno izveden u pozorištu „Duško Radović“ u okviru Festivala studentskog internacionalnog teatra za decu, u režiji Luke Jovanova. Adaptirala tekstove „Duet za solistu“ izveden u UK „Vuk Karadžić“, „Sindrom slatke krvi“ izveden na Fakultetu dramskih umetnosti. Trenutno pohađa master studije iz oblasti dramaturgije na Fakultetu dramskih umetnosti, piše za pozorište i film i bavi se muzikom u svom bendu Rer'izu.

Irena Parezanović

Ne idi od kuće Derle

Lica

Derle:, 13

Ana, 13

MAJKAOTAC:, Lovac 1

Lovac 2

Radosna vrba

Upravnik, Jazavac

Jež

Ćukovi

Jedan krvoločni pas jazavičar

Pečurka

Lisica, Anina

Veverica

Oko

Članovi Nebodera

Dešava se u Neboderu i u Šumi.

Životinje su uglavnom noćne, jer više nema Sunca. Prolog traje 13 godina u toku kojih majka donese Derle iz šume, otac izgubi posao, majka umre i Derle nauči da hoda.

I PROGLAS

JAZAVIČAR: Kako je postao ovaj svet. Beše jednom jedno ništa. Svi smo jedva čekali to ništa, da ponovo stvorimo svet. Toga se ne sećate, jer sećanja nema. Godina je nulta. Danas, dižemo nebodere i gazimo šume. Stvorili smo novi svet!

II Prolog

Topao porodični dom. majka ljuška Derle otac ga isptivački, s divljenjem posmatra.

OTAC: Gde si to našla?

MAJKA: Reći ću ti, ali ne govori nikome.

OTAC: Iz koje epruvete si ti ispao?

Ovo dete mora da je divlje.

MAJKA: Vidi kako je ružan! Rođen je u...

OTAC: Rođen? Kako si smela?

MAJKA: Nisam mogla da ga ostavim. Skinula sam ga sa drveta. Bio je sam u šumi.

OTAC: Divljak?

MAJKA: To nije divljak, to je junak!

OTAC: Vрати ga odmah gde si ga našla!

MAJKA: Nećemo nikome reći!

OTAC: Znaš li šta je bilo kad su poslednji put rodili dete?

MAJKA: Nikla je jedna šuma, pa šta!

OTAC: Čekamo već dvoje u epruveti!

MAJKA: Imaće braću i sestre.

OTAC: A moraće da nauči kako da bude sam! I da zna da ne raste kad on hoće! Vidi, već ume da se smeje, mali akrep!

MAJKA: Pogledaj mu oči!

OTAC: Šta ako bude hteo da se vrati u Šumu? Braća će hteti za njim. Ja ću izgubiti posao.

MAJKA: Rekli su mi da će biti junak!
OTAC: On to ne sme saznati, šta god sa nama bude.

MAJKA: Pristaješ?

Majka i Otac: se od sreće zagrlje, ali se brzo odvoje, znaju da se to ne sme.

MAJKA: Ne smemo ga voleti!

OTAC: Ni prihvatati ga!

MAJKA: Šta ćemo kad poraste i sam pođe u šumu?

OTAC: Naučiću ja tebe da se plašiš! Zvaćemo ga 13. Da se nikad ne zapita odakle je došao.

MAJKA: Neka bude DERLE:.

OTAC: Da se ne junači. U redu.

MAJKA: Sada možeš da rasteš.

Dele: radosno urlikne kao vuk i počne da trči. MAJKA: se nasmeje, ali se odmah namrgodi zbog Oca.

MAJKA: Ponovo, odakle si ispao?

DERLE: Iz drveta.

MAJKA: Drvo ne postoji!

DERLE: Epruvete!

MAJKA: Gde rasteš?

DERLE: Ispod...neba?

MAJKA: U neboderu!

DERLE: Mama, ne ljuti se, ne idi!

MAJKA: Obećaj mi da ćeš brinuti o svojoj braći.

DERLE: Ptice! Leptiri! Svici!

MAJ: K:: Jedan i Dva, to su tvoja braća!

DERLE: Jen'Dva, 'ajde da se igramo!

Derle se snuždi, pa potrči.

DERLE: Pojuri me!

MAJKA: Nemoj, dušu ispustih zbog tebe!

Derle se osvrne, traži dušu.

DERLE: Gde? Pojuri me, ili ću sam da pobegnem!

OTAC: Ako budeš mnogo trčao, ispašće ti zubi!

DERLE: Mama, mogu li sad napolje?

MAJKA: Još si mali.

DERLE: Sad ću da odrastem!

OTAC: Nemoj još!

DERLE: Braća ne liče na mene. Jesam li ja jedini ovakav?

OTAC: Ti si kao i sva deca. Ne naginji se! Šta to gledaš?

DERLE: Ima li nekog kao što sam ja.

MAJKA: Obećaj mi da ćeš paziti na oca.

DERLE: Gde ti ideš? Povedi i mene!

MAJKA: Obećaj mi da nećeš otvarati prozor!

DERLE: Važi. Mogu li sad odrastem? Mama?

OTAC: Nema mame, sam si.

DERLE: Sunce!

OTAC: Sunce nije zdravo. Zbog njega nema mame. Zatvori kapke i ne izlazi iz kuće. Čuvaj braću, idem na posao.

DERLE: Hoćeš li se vratiti?

OTAC: Ne pitaj, porasti već jednom, budi kao Jedan i Dva!

DERLE: Eto, porastao sam. Mogu li sad napolje?

OTAC: ponosno pogleda u Derle.

OTAC: Ne. Sećaš li se šta si obećao mami?

Derle zagrlji nepomičnog Oca, ali ga odmah pusti i ode.

III

Derle usamljeno hoda. Školsko zvono (off). Ana se šunja, posmatra.

GLASOVI DECE: Kopile! Čiji si ti? Vraćaj se odakle si došao! Majku ti! Šta si ti?

Ko te napravi takvog? Fuj! Derle , je l' to neki novi broj? Pogledaj se na šta ličiš! Džigljavi! Glibavi! Degenerisani! Beži! Beži! Beži! Beži!

Deca satru Derle i Derle dobije batine.

IV

Negde u blizini šume gde Derle ne sme. Gleda ka dnu.

DERLE: Video sam s prozora crnu mrlju na betonu. Nisam video kad je skočio, samo kako leži dole sam i mrtav. Svi su gledali i ćutali i onda sledeći dan, mrlje nije bilo.

Dotrčava Ana.

ANA: Stoj! Gde si poš'o?

Derle se uplaši Ane, ustukne.

ANA: Vрати se!

DERLE: Ko si ti?

ANA: Ja sam čovek. Ko si ti?

DERLE: Ja? Ne znam baš.

ANA: Pa kako se zoveš?

DERLE: Zovu me Derle.

Ana pukne od smeha, pa ga onjuši i odmeri.

ANA: Kud si poš'o, derane?

DERLE: Prestani da me pratiš!

ANA: Nećeš da me pitaš kako se ja zovem?

DERLE: Kako te zovu?

ANA: Kako se zovem! Ana.

DERLE: Šta to znači?

ANA: To je ime.

DERLE: Šta je to ime?

ANA: Kad ga imaš znači da postojiš.

DERLE: Nikada to nisam čuo.

ANA: Nekada se svaka druga devojčica zvala Ana. A sad sam ja jedina. I živim u jedinoj šumi na svetu.

DERLE: Kako, da vidim?	Oko?	ANA: Nas dvoje smo slični.	V	OTAC: U ekran Derle! Jesi li gledao danas ekran?	DERLE: Nisam stigao od Jedan i Dva!
ANA: Šta?	DERLE: Pst. Ti kao da ne znaš šta je zabranjeno? Šta ti je to na glavi?	DERLE: Čini ti se.	<i>Neboder. Zuje prazni ekrani. Sterilno. Tišina.</i>	DERLE: Jesam...	OTAC: Jen'Dva! Dosta je bilo, dajte malo bratu!
DERLE: Imaš li ti instafejs?	ANA: To je kosa! Spavam ispod jednog drveta i puna mi ga je glava!	ANA: Umeš li bar da trčiš? DERLE: Umeo sam nekad. Zaboravio sam.	DERLE: Nešto su mi ruke tople i mokre. Ona divljakuša je ostavila mirise po meni. Šta ona zna da sanja? Sanjao sam sinoć crno.	OTAC: Laž! Jesi li ulazio danas na retviter Derle?	<i>Jedan i Dva vise na cevima za svež vazduh i bledo pilje u svoje ekrane.</i>
ANA: Instafejs? Šta ti je to?	DERLE: Kako može da se spava ispod drveta?	ANA: Eto vidiš, ja ti mogu opet pokazati.	<i>Ulazi otac</i>	DERLE: Jesam.	DERLE: Izvini, tata.
DERLE: Hoću da vidim tvoje fotografije. Gde i šta jedeš, kakva je to šuma, koliko te ljudi prati?	ANA: To drvo ima korenje. To su ti k'o prave noge, samo su nožurde ali se ne vide, jer su u zemlji. I ima ogromne ruke za hlad, da te Sunce ne boli i da se po njima vereš!	DERLE: Neka. Obećao sam da neću.	OTAC: Derle!	OTAC: Koliko puta?	OTAC: Čuj, izvini! Šta to znači, DERLE:? Ne znam ni što te tako zovem!
ANA: Mene niko ne prati!	Razumeš? Tamo odakle dolazim, drveće diše i peva i živo je!	ANA: Možda ćeš posle hteti. Nije tako teško. Brzo ćeš naučiti.	DERLE: Ovde sam!	DERLE: Šta znam, jednom...	DERLE: Majka je...
DERLE: Pomeri se!	DERLE: Izmišljaš.	DERLE: Kako ti to znaš?	OTAC: Znam da jesi, glupo, malo	OTAC: Jednom? Treba da si najmanje pet! Šta bi Oko reklo za to?	OTAC: Ne podsećaj me! Umesto da si svu bol zaboravio kao ja, ti ni to ne umeš? Još me u oči gledaš umesto da mi kao svi ljudi, svi brojevi, lepo pošalješ virtuelnu poruku! Šta si ti?
ANA: Znaš ti da je 'vamo zabranjeno?	ANA: To je zato što ja nisam iz epruvete! 'Ajde ti nešto izmisli? Umeš li ti da sanjaš noću, a?	ANA: Eto znam. Nešto si mi poznat, k'o da sam te nekad videla.	DERLE:! Šta si radio danas?	<i>Otac gleda strašljivo u neodređenu neku tačku.</i>	DERLE: Ja sam...
DERLE: Ti ćeš da mi kažeš!	ANA: To je zato što ja nisam iz epruvete! 'Ajde ti nešto izmisli? Umeš li ti da sanjaš noću, a?	<i>Derle odmeri Anu.</i>	DERLE: Danas sam gledao kroz prozor.	DERLE: Oko ne govori! Oko nikad ne misli! Oko samo gleda!	OTAC: Ništa! Ništarijo! Za kaznu ćeš da spavaš sa telefonom i nemoj da ti je palo na pamet da ti se isprazni. Nemoj da si pogledao dalje od prsta! Jesi razumeo?
ANA: Iz kog si ti Nebodera?	DERLE: Beži od mene! Nemam vremena, Sunce će izaći!	DERLE: Moram da se vratim pre nego što otac dođe.	OTAC: I?	OTAC: Ti znaš. Sramota me je Derle Ne ulaziš na retviter, ne posećuješ više ni instafejs, o ostalom i da ne govorim...Ruke su ti tako prazne. Gde ti je telefon? Ćutao si kažeš. Samo to znaš. Kad si poslednji put odgledao neki klip, nešto pošteno lajkovao, šerovao? Tvoj zid je prazan isto koliko i tvoje ruke! U tvoje vreme, ja sam harao Tinderom! Jesi li koristio svež vazduh danas?	DERLE: Jesam.
DERLE: 13.	<i>Derle užurbano krene. Ana pojuri za njim.</i>	ANA: Čekaću te sutra ovde.	DERLE: Ćutao sam.	DERLE: Gledao u prazno.	OTAC: Marš na spavanje! I nemoj da si zaspao!
ANA: K'o da si s' kruške paol!	ANA: Ja znam šta je to što tražiš!	<i>Ana nesigurno mahne za njim, Derle ode.</i>	OTAC: Šta još?	OTAC: U prazno?	
DERLE: Ne znaš ni šta to znači!	DERLE: Snaći ću se sam.		DERLE: Gledao sam...		
ANA: Znam više od tebe!					
DERLE: Reci mi onda šta je to drvo?					
ANA: Ćuti! 'Oćeš da te čuje ono vaše					

Derle odlazi.

OTAC: Kako mu sjaj ekrana lepo obasjava lice. Malo moje glupo Derle

DERLE: *(gleda kroz prste pa kroz prozor)*
Kako je tamo daleko! Do sad sam video samo kratko. Ovde smo svi kratkovidni! Šta bi bilo da odem u onu daljinu? Hoću li biti kao ona crna mrlja? Moram opet da je vidim!

VI

Vidimo svakidašnju pokretnu mašineriju od ljudi u Neboderu. To je ovde uobičajeno. Buka je da ne bi bila tišina. Tišina se ovde ne preporučuje.

VII

Najviši sprat u Neboderu. Okupljanje svih slojeva. Veliki sastanak. Jedan i Dva na kiseoniku, prvi put potpuno razdvojeni, ćutke se dopisuju.

JEDAN: Je l' počelo, Dvojko?
DVA: Lajv smo, Kec. Vidi sam.

JEDAN: Ne vidim mamu.

DVA: Ona ti ovde nije mama! Šta radiš to?

JEDAN: Pišem šta je uradila. Pogledala u Sunce, dovela, kako se ono zove, De...

DVA: Degenal!

JEDAN: I usudila se da umre.

DVA: Sama je kriva.

JEDAN: Moramo to da objavimo. Koliko godina je imala?

DVA: Otkud znam. Prestani da mi pišeš, dolaze.

Soba se napuni Neboderćanima. Lovac 1 pošalje poruku Jedan i Dva.

LOVAC 1:: *(kucka)*
Pst, jeste videli Derle?

Jedan i Dva ignorišu oca. Pojavi se Upravnik. Svi podignu ruke kao pozdrav Oku.

UPRAVNIK: 365. „event“ Nebodera, notifikacija broj jedan. Sa

ponosom objavljujem ogroman diplomatski Uspeh Nebodera. I to je veliki Uspeh, u odnosu na druge Nebodere. Zahvaljujući našem svemogućem Oku, Uspeh je doživeo svoj niz, svoj dalji razvoj i postao Nadriuspeh.

Aplauz.

ČLAN :Da li je istina da nam za skrolovanje više nisu potrebni prsti?

ČLAN 2: Da li to znači da ćete nam seći prste?

UPRAVNIK: Ne prekidajte! Istina je da će nam za lajkovanje i šerovanje biti dovoljan samo treptaj oka i za takav napredak trebaće nam samo dva dana rekonstrukcije Nebodera.

Aplauz.

UPRAVNIK: U bliskoj budućnosti, rezultati se neće saopštavati, već ćemo ih instant konzumirati.

Aplauz.

UPRAVNIK: Da li sam ja nezadovoljan što vi još uvek skrolujete prstima? Apsolutno! Ali

za to nismo krivi mi. Nije krivo Oko. Za to su kriva ona brbljiva Usta, koja nisu zaklapala, koja nisu mogla da vide ono što danas vidi Oko!

Alauz.

UPRAVNIK: No, nastavljamo sa postignutim. Notifikacija broj dva dokazuje da je redukovanje vašeg jezika dovelo do znatnog poboljšanja apstraktnog mišljenja. Vokabular u našem jeziku smanjen je za 50 posto reči. Uskoro ćemo doći do rezultata korišćenja samo anglicizama, ili pak apsolutno onemogućenog sklapanja proste rečenice.

Aplauz.

ČLAN 1: Da li je istina da je nekad neko napustio Neboder?

UPRAVNIK: Ko vam je to rekao? Zašto bi to iko poželeo? Ne unosite mi se u lice tim ekranom koji ste pipali Vašim prljavim prstima! Ja živim za trenutak kada ćemo moći da kažemo svojoj deci - deco, nekad smo za skrolovanje koristili prste. Prsti se, deco, umaraju od silnog tapkanja, kočice se, dobijaju grčeve! Živeli smo lepo, ali teško. Prljav je to

rad bio. Ali uprkos tome, otkad smo mi na Neboderu, procenat uspeha porastao je sa 0, na svega 99 posto.

Aplauz.

UPRAVNIK: Vi, koliko ste pratilaca imali na instafeju, intertjubu i retviteru za vreme Usta?

LOVAC 1:
Imao sam na svakom po šest.

UPRAVNIK
A koliko imate sad?

LOVAC 1:
666 hiljada.

Aplauz.

UPRAVNIK: Objavljujemo i ovonedeljnog pobednika u brzini tapkanja palčevima koji je dostigao rekordnu brzinu od 2500 dodira u sekundi. Čestitajmo Članici 456. Nagradu u obliku plakete za najbržeg tapkaroša, uručiću lično ja.

Članici stiže notifikacija za plaketu.

ČLANICA 456: Proslava je večeras na platformi instafejsa u 19h.
Aplauz.

UPRAVNIK: Vi. Zašto niste ulazili na retviter danas?

LOVAC 1: Kako nisam, evo, i sad sam više prisutniji tamo nego ovde.

UPRAVNIK:
Ne odgovarajte! Sve su vas to ona brbljiva Usta naučila! Zato ih više i nema! Mislite da mi ne znamo da neki od vas nisu ulazili minutima, čak ni satima u svoje virtuelne živote? Dok ste Vi grdili svog eprusina, ponašali ste se isto kao i on! Oko je sve videlo! Za kaznu dobijate još deset sati gledanja u ekran. Pitanja.

Svi podignu ruke.

ČLAN : Kada ćemo videti Oko Svevideće?

UPRAVNIK: Oko je tu da gleda vas, a ne vi njega. Ako su vam Usta to dozvoljavala, to je zato što su Usta slepa i brbljiva, a naše Oko može da čuje ono što ni Uši u davnoj prošlosti nisu mogle! Slava Oku!

svi: Slava Oku!

UPRAVNIK: Sastanak je završen.
Svi kao vojna formacija izlaze u

najboljem redu. Svi, osim Lovca 1 i Lovca 2.	LOVAC 1: Kakvom zadatku?	tišina. Treba da krenemo, tupane, zar ne shvataš?	kako sam srećan? To je zato što sam skakao po oblacima.	DERLE: Naravno da nije, pa šta ako nije?	LISICA: Šta krijete Ćukići? Nemoj da vas pojedem.
VIII	OKO: Tajnom i poverljivom. Dve reči – uljezi i šuma. Kao pripadnici prvog sloja Nebodera, popećete se na poslednji. Jasno?	<i>Lovac 2 nervozno uzima oružje i kreće.</i>	ANA: Pazi!	ANA: Dođi, pokazaću ti pravo!	JEŽ: Zar te divne ptice noći? Ćukovi, te mrtvačke ptice, a opet tako pune života! Pevajte, Ćukovi!
<i>Buka. Strah.</i>	LOVAC 2: Je l' istina da si hologram?	LOVAC 1: Čekaj. Znaš da pričaju kad jednom uđeš, nikad ne izađeš. Baš su morali tu da nas pošalju. U tu šumetinu, poslednju na svetu. Ostalo mi je jedno sećanje...	DERLE: Ne brini, imam još pet života.	DERLE: Šta ako nas vide?	ĆUKOVI: Kako da pevamo, kad nema Ane?
LOVAC 2: Što sam ja kriv što ti nisi piljio u ekran?	OKO: Moglo bi se reći.	LOVAC 2: Isprazni glavu! Neću da slušam o tvojim sećanjima! Idemo da ubijemo dva strana tela! Ubiti!	DERLE: Vidi, ova žena sa ušima hoće da me poljubi!	DERLE: A ti?	VEVERICA: Kako to mislite da ne pevate? Samo ste nam vi ostali!
LOVAC 1: Zidovi se skupljaju!	<i>Lovac 1 i Lovac 2 brže pohrle ka izlazu, pred njima se pojavi Oko, sitna i smešna prilika, tananog glasa, okrenuto leđima, ne shvatajući da je otkriveno.</i>	LOVAC 1: Ubiti.	ANA: Tebe da poljubi?	ANA: Ja ću da ga živim!	LISICA: Jeste čule Ježa? Pevajte ptice, ili ćete pevati u mom stomaku!
LOVAC 2: Ne mogu da podnesem ovaj zvuk!	OKO: Šifra je – Slava Oku 1 2, malim slovima, spojeno. Sačekaćete znak. Na tri četiri sad. Tri, četiri, sad.	<i>Smislili su. Odlaze.</i>	DERLE: Kako je lepa! Baš kao što joj piše u karakteristikama!	<i>Ana potrči smejući se, Derle je gleda očarano i potrči za njom.</i>	ĆUKOVI: Dođi gore Lijo!
OKO: Javlja vam se Oko Svevideće!	OKO: Šifra je – Slava Oku 1 2, malim slovima, spojeno. Sačekaćete znak. Na tri četiri sad. Tri, četiri, sad.	XIX	ANA: To je životinja, Derle!	X	LISICA: Ne mogu.
LOVAC 1 i LOVAC 2: <i>(U glas):</i> Slava Oku!	<i>Oko pobegne glavom bez obzira. Lovac 1 i Lovac 2 ostanu sami.</i>	<i>Ana i Derle u nekom međuprostoru, još nisu stigli do Šume. Derle ukočeno gleda u telefon i igra igricu. Zvukovi igrice (off). Anu sve to nervira.</i>	DERLE: Ne, ne odlazi! Nisam to ja rekao! Vidi šta si uradila! Uvredila si je i oterala! Ona nije životinja, bila je avatar! I sad je više nema!	<i>Retka šuma. Sumrak. Na sredini Radosna Vrba. Oko nje izviru noćne životinje. Trče slobodno. Velika je idila, samo nigde nema Ane.</i>	ĆUKOVI: 'Ajde, popni se!
OKO: Izabrani ste...	LOVAC 1: Dva strana tela primećena u poslednjoj Šumi. Poslednja šuma na svetu i ta dva ... tela bazaju po njoj!	ANA: Daj Derle, digni malo tu glavu!	ANA: Ubila sam je?	LISICA: Gde ste Ćukići? Jeste videli negde Anu?	LISICA: Kad vam dođem jednom, kad vas šćepam za ta krilca...
LOVAC 1: Nisam kriv!	LOVAC 2: Neću više nikad trepnuti!	DERLE: Pogledaj! Vidi, plivam! A pazi sad. Hop. Sad mogu da letim! Onda se spustim na zemlju. Je l' vidiš	<i>Derle malo gleda u telefon, pa se opet obrađuje.</i>	JEŽ: Anočka! Naša Anočka!	JEŽ: Ako ti pojedješ Ćukove, tebe će pojesti Jazavac.
LOVAC 2: Neću više nikad trepnuti!	LOVAC 1: Osecite nam i prste!		ANA: To nije pravo drvo!	ĆUKOVI: Videli smo je. Nismo je videli. Ćutimo.	<i>Na pomen Jazavca svi zadrhte.</i>
OKO: Tišina! Izabrani ste po tajnom zadatku.	LOVAC 2: Zašto mi?				SVI: Pst! Ćuti!
LOVAC 2: Zašto mi?					JEŽ: Zar Vrba još spava? Radosna, o

Radosna Vrba!	XI	DERLE: Pa ovde nema mreže!	ANA: Skoro.	fotografiju!	PEČURKA: Ne slušaj nju. Ništa ne traje večno. Uberi me, pa me pojedi kasnije.
VEVERICA: Ne budi je.	<i>U šumi se pojave Lovac 1 i Lovac 2, vrebaju okolo uz pomoć Jazavičara.</i>	ANA: Derle nismo više u zoni, otvori malo oči!	DERLE: Ana!	JEŽ: Anočka!	
LISICA: Gde si Veco?	<i>Životinje izvire dozivajući Anu tihim šapatom koji uplaši lovce.</i>	DERLE: Šta je to?	ANA: Pst!	LISICA: Šta je Ježu, drhtiš? Vidi što je slatko ovo majmunče.	<i>Derle ipak ubere Pečurku i stavi je u džep.</i>
VEVERICA: Beži!	LISICA: Ana!	ANA: Ništa, pade jedna.	DERLE: Kako je mirno.	ANA: Beži, plašiš ga!	<i>Radosna Vrba se probudi, nakostrešeno podigne grane.</i>
LISICA: Hoćeš da mi dohvatiš Čukiće?	VEVERICA: Ana!	DERLE: Je l' to znači da je mrtva?	ANA: To je zato što svi spavaju.	LISICA: Moram da te čuvam! Šta će Vrba da ti kaže? Ana, kako si naivna, gluplja si od trave što se leluja!	RADOSNA VRBA: Je l' došla? Gde je? Gde si bila? Opet si išla u zonu? Gledala si one zgradurine, one njihove nebudere, a? Nije ti dosta ovo malo neba ovde? Šta si uradila sa kosom? Jesi se to očešljala? Ko je ovo?
ČUKOVI: Tiho!	JEŽ: Ana!	ANA: Jeste, ali nemoj da ti bude žao. One žive milionima godina i što je sjajnija i veća ona brže umire. Jesi video nekad Sunce?	DERLE: Je li ovo stvarno?	ANA: Trči Derle! Pazi na pečurku!	
<i>Radosna Vrba se probudi.</i>	RADOSNA VRBA: : Ana!	DERLE: To se ne sme. Moja mama je pogledala u Sunce i onda je nestala.	<i>Ana i derle se primaknu. Prekine ih Lisica.</i>	DERLE: Izvini.	ANA: Ovo je Derle.
RADOSNA VRBA: : Deco moja draga! Sanjala sam Sunce!	PEČURKA: Ana!	ANA: Ovde Sunce izgleda kao da će da se raspukne!	XIII	PEČURKA: Nema frke, uberi me slobodno.	RADOSNA VRBA: Da vidim...Čovek?!
VEVERICA: Sunce?	<i>Lovac 1 i Lovac 2 pobegnu, ostane samo Jazavičar.</i>	DERLE: Ko je to, nešto me dodirnulo!	<i>Vraćanje Derleta tamo gde pripada. Lisica dovodi Derle i Anu pred ostale životinje.</i>	DERLE: Smem?	ANA: Jeste, isto kao i ja! Zovu ga Derle čudo da nije neki broj! Derle ovo je moja majka Radosna Vrba.
RADOSNA VRBA: : Bilo je ljuto i pakosno u snu.	XII	ANA: To je samo vetar.	LISICA: Ana!	PEČURKA: Nego šta! Nećeš valjda samo da me gledaš? Samo, pre nego što me iščupaš i sažvaćeš, reci mi, je li vama ovde lepo?	<i>Derle pruži ruku da se pozdravi, Vrba zagrmi.</i>
SVI: Suncee!	<i>Derle i Ana padnu na zemlju, umorni i zadihani od trčanja.</i>	DERLE: Vetar?	DERLE: Ko ti je ovo?	DERLE: Još pitaš! Neće valjda da prestane?	RADOSNA VRBA: Šta sam ti rekla o ljudima?
VRBA: : Džaba ga budite! Sećate li se polja suncokreta? Kako su izvijali vratove ka nebu? Sad pognuto gledaju ka zemlji.	ANA: Prva!	ANA: Aha, Košava su ga zvali. Ali, to ti nije ni k od košave. Košava te digne sa zemlje.	ANA: To je moja Lisica.	PEČURKA: Uberi me da ne prestane.	DERLE: I ja sam imao majku!
LISICA: Sunce, Sunce, Sunce ti žarko! Zbog tebe i suncokreti plaču!	DERLE: Prvi!	DERLE: Da poletiš?	LISICA: Ja sam Lisica.	ANA: Neće da prestane, pusti pečurku Derle. Dobro nam je i bez nje.	RADOSNA VRBA: Čuješ? To je ono
VRBA: : Šta se to čuje? Brzo, svi u rupe!	ANA: Vidiš zvezde? Znaš da ih ima sto milijardi ukupno?		DERLE: Nikada te nisam video. Nisam video ni jednu sličnu		

što se zove laž! Rekla sam ti da se družiš sa pticama! Šta njima fali?

ĆUKOVI: Zar ti ne pevamo lepo?

ANA: Od vas ne mogu da spavam! Sanjam kako gačete.

RADOSNA VRBA: : Šta fali ježu?

JEŽ: Zar nisam mekan?

ANA: Bode!

RADOSNA VRBA: Kad te jednom čovek ubode, videćeš ti! Teraj se, Derle!

ANA: Mama, vidi kakvu glavu ima? Zar ne izgleda kao da je sa kruške pao?

RADOSNA VRBA: : Jes' mu malo velika. Brzo, ulazi pod krošnjju. Ja ću sa njim da se obračunam.

ANA: Ali, mama...

RADOSNA VRBA: Nisam ti ja mama, ja sam sfinga!

ANA: Kakva sfinga?

RADOSNA VRBA: Ćut'. Moramo da ga

proverimo. Reci mi, šta je to – nema noge, nema ruke, al' je i dalje drvo!

DERLE: To je zagoneta!

Ana pokušava da mu došapne.

RADOSNA: Tišina! Dakle?

DERLE: To je...

ANA: Pogledaj oko sebe.

RADOSNA VRBA: Ne zna, zato što je glup k'o panj! Panj! To je odgovor, Derle. Nisi prošao test. Ne možeš u šumu. Ovde nema mesta za ljude. Sad priznaj da si čovek i odlazi!

DERLE: Nisam čovek!

VRBA: Jesi!

DERLE: Nisam! Moj otac je čovek. A ja sam izgleda obično derište.

Vrba se zasmije.

VRBA: Derište, koliko ti je godina?

DERLE: 13.

VRBA: 13 kažeš? Dobro, reci šta hoćeš?

DERLE: Hoću da znam što ja nisam broj.

VRBA: Dele, Derle. mnogo se pitaš za jednog čoveka! Kako da ti verujemo?

DERLE: Tako! Ana me je pitala umem li nešto da smislim. Ne umem! Nisam izmislio da sam imao majku. Nje stvarno više nema. Ja to nisam zaboravio! Ja ne umem da izmišljam, ali umem da se sećam, a tamo to ne smem! Majku je uzelo Sunce. I ne znam zašto moram da je zaboravim!

Sve životinje se rastuže.

VRBA: Jadno malo Derle

ANA: Može li da ostane sa nama?

VRBA: Neka vam bude.

Životinje aplaudiraju. Ana zagrlji zbunjeno Derle

VRBA: Ovo je Šuma Derle! Zapamti! Ovde nikog nije briga da li si ime ili broj. Je l' tako deco?

XIV

Derle je primljeno natrag kući. Čak i Lisici je prirastao srcu. Svi pevaju i plešu, bez ikakvog reda i formacije. Ovde toga nema. A opet je harmonija.

VRBA: Tebe?

JAZAVAC: Ona mala je još tu? Kakav je to čudan miris?

VRBA: Šta ti imaš protiv naše Ane?

JAZAVAC: Zbog nje će nas sve potući!

VRBA: Dokle ćeš da drhtiš od čoveka? Vрати se u svoju rupu!

JAZAVAC: Ne naređuj mi, Vrbo!

VRBA: Ko je ovde stariji? Zaboravio si da si pod ovim granama porastao?

JAZAVAC: A ti zaboravljaš da ne možeš da se makneš iz mesta!

VRBA: Nemoj da pustim korenje i razorim zemlju!

JAZAVAC: Sklanjaj grane Vrbo! Predaj malu ili ću...

Pucanj (off), pogodili su Jazavca.

LISICA: Šta bi?

JEŽ: Ubiše ga!

VRBA: Ja sam kriva!

XV

Pucnjevi iz daljine (off) prekinu šumsku zabavu. Laganje psa (off). Životinje se uskomešaju.

ANA: Šta to sija na nebu?

VRBA: Lovci! Vidiš li šta si uradila!

DERLE: Nije ona ništa kriva! Ja sam hteo da dođem u šumu!

VRBA: Brzo, ispod mene!

Derle i Ana se sakriju pod vrbu. Životinje se ukoče od straha. Pojavi se Jazavac, najstrašniji.

JAZAVAC: Digni ruke Vrbo!

VRBA: Ako dignem ruke otpašće ti i njuška i rep!

JAZAVAC: Nije te strah?

ĆUKOVI: Mrda još!

VEVERICA: Samo će malo da spava.

VRBA: To nam je poslednji jazavac!

JEŽ: Ionako iz rupe nije izlazio!

ĆUKOVI: Probudiće se! Nije njemu ništa!

VRBA: Deco, bežite! Dublje u šumu! I čuvajte se!

Ana i Derle beže držeći se za ruke.

XVI

Ana i Derle sami.

DERLE: Pada mrak!

ANA: Daj mi ruku.

DERLE: Ne bojim se!

ANA: Slobodno!

Derle joj pruži ruku.

DERLE: Da pojedemo pečurku?

ANA: To je samo mrak, Derle!	<i>uljeze.</i>	Ne mogu ni da plačem k'o i svaka vrba. Sad sam i ja panj. Neka sednu da se odmore. (Ani) Uzmi barem ovo seme.	<i>Derle pojede pečurku.</i>	DERLE: Oslobodiću te, a ti mi pokaži put.	XIX
DERLE: Ana! Ne vidim te, gde si!	LOVAC 2: Ovde smo već bili!		JAZAVAC: E baš mi te žao. Beži, uješču te!	JAZAVAC: Ne prilazi! Ja sam štetočina! Ja ne mogu biti slobodan. Pogledaj oko sebe!	<i>Lovac 1 i Lovac 2</i>
ANA: Tu sam, otvori šaku. <i>Derletova šaka zasvetli.</i>	LOVAC 1: Da ti nisi izgubio psa, već bismo bili u Neboderu! Ne smemo da se vratimo bez njega!	<i>Lovci odlaze. Ana sedne na panj i pokupi Vrbino seme. Ostale životinje se okupe oko Ane i zagrlje je.</i>	DERLE: Ne bojim te se. Ja tražim nekog. Ako si video jednu čupavu...	DERLE: Ovo mesto je raj! Kako nisi slobodan? Ja sam ovde slobodan! Samo ne znam što je Ana otišla!	LOVAC 2: Hvataj uljeza! Vidi, vidi, ovo onaj tvoj mali!
ANA: To ti je svitac. Da te greje.	LOVAC 2: Nismo ništa ubili već satima! Jesi ti zaboravio što smo ovde?		JAZAVAC: Vidiš da se još nisam probudio! Nešto me golica. Povuci me ovde. Tako.	JAZAVAC: Ana? Ona te je dovela?	DERLE: Zdravo tata. <i>Jazavičar zaurliče iz daljine. Pojavi se na jednoj strani, pa na sasvim drugoj.</i>
DERLE: Ali stani, gde ćeš? ANA: Bolje idi kući, Derle. Kasno je. Otac te sigurno traži. Ovde je opasno.	LOVAC 1: Previše je tiho. Skoro da sam počeo da mislim.	XVIII	<i>Derle zvadi strelu iz Jazavca.</i>	DERLE: Povređen si.	LOVAC 2: Gde ti bežiš, džukelo! Vraćaj se!
DERLE: Ali nije! Ovde je lepo. I ne bojim se. Toliko je lepo da bih ostao ovde sa tobom zauvek!	LOVAC 2: Uvek možemo da prekinemo tišinu, uvek možemo nešto da ubijemo. Vidi ovaj stub. Mrda se! Maše mi, kao da me tera!	<i>Derle luta šumom sam i uplašen.</i>	JAZAVAC: Jak si, k'o da si u šumi rastao! Čuješ? Ovi me lovci već godinama jure i ne mogu mi ništa!	JAZAVAC: Ne to! Šuma je bolesna i nema je. Samo se tebi čini drugačije.	<i>Lovac 2 otrči za psom.</i>
<i>Derle i Ana se poljube.</i>	LOVAC 1: Ne obaziri se!	DERLE: Gde sam? Svitac se gasi. Nešto diše. Ana?	<i>Derletu se šuma osvetli puna boja. On je opet srećan, smeje se.</i>	DERLE: Zašto ti ne pođeš sa mnom? Pokaži mi izlaz, povešču te.	LOVAC 1: (<i>Derletu</i>) Polazi!
ANA: Sklopi da ne izleti. On će da ti pokaže put.	LOVAC 2: Smeta mi!	JAZAVAC: Gladan sam!	DERLE: Ti si onaj Jazavac o kojem moj otac priča danima?	JAZAVAC: Ne mami me!	LOVAC 1: Dobro je da sam te ovde našao. Jesam bio ljut, ali ako je istina da hoćeš da budeš lovac, oprošteno ti je. Ti ja ćemo da se zabavimo! Zabavljaš li se?
<i>Ana ode trčeci.</i>	LOVAC 1: Nešto unutra šuška. Pažljivo!	DERLE: Ti si živ?	JAZAVAC: Ja sam. Jedan jedini.	<i>Iz daljine zareži pas Jazavičar, pucnjevi (off). Dolaze lovci.</i>	DERLE: Gde idemo?
DERLE: Stani! Ana!	<i>Dok se Ana krije pod krošnjom, Lovci poseku Vrbu. Njene grane padnu na Anu.</i>	JAZAVAC: Imaš mene!	DERLE: Moj otac je lovac. On kaže da je to filozofija. On će ti pomoći.	JAZAVAC: Beži, evo ih opet!	LOVAC 1: Dobro je da sam te ovde našao. Jesam bio ljut, ali ako je istina da hoćeš da budeš lovac, oprošteno ti je. Ti ja ćemo da se zabavimo! Zabavljaš li se?
<i>Mrak.</i>		DERLE: Imam ovu pečurku.	JAZAVAC: Beži od mene! Vrati se svom svetlu, ovde ne pripadaš! Ti si čovek i sin si lovca. Mi ne treba da razgovaramo!	<i>Jazavac i Derle hoće da pobegnu ali se nađu oči u oči sa lovcima.</i>	DERLE: Da.
XVII	VRBA: Derle. Čupao je moje grane pa su ih odsekli. Visio je jedan slepi miš pa je i on izvisio. Čute svi. Čuti i drveće. I trava. Nije Derle, više Derle,	JAZAVAC: Imaš nešto ili tebe da pojedem?			LOVAC 1: Ne čujem te!
<i>Lovac 1 i Lovac 2 uporno i dalje traže</i>		DERLE: Ako ti nećeš, ja ću. Već dugo hodam, ovako u mraku.			DERLE: Da!
					LOVAC 1: Kad završimo posao, kod

kuće nas čeka ukusni hladan obrok i kupanje u ledenoj vodi. Polazi!

DERLE: Tata, znaš li ti šta je to ime?

LOVAC 1: Odakle ti to sad, tupane?

DERLE: Derle je moje ime!

LOVAC 1: Tiho. Vidiš ono tamo crno? Dovedi uljeza!

DERLE: Uljez? Ali to mi je prijatelj!

LOVAC 1: Tišina! Evo ti ova batina, dotuci jazavca!

DERLE: Ali zašto?

LOVAC 1: Ne pitaj! Biće ti prvi ulov. Ako uspeš, ima da sija celo nebo! Pucaće se celu noć! Tako sam ja sa svojim ocem. Od njega su mi ostavili jedno jedino sećanje. Vedro nebo kao sad, a mi stojimo posle pucnjave, u onoj tišini, žmurimo, kao zamišljamo želje, a ja začkiljio na jedno oko, gledam, da li Otac stvarno i on zamišlja...

DERLE: Jesu ti se nekad ostvarile?

LOVAC 1: Ne sećam se. Blesak i gotovo. Ja čkiljim, a otac gleda. To je sve što sam zapamtio. Poslušaj me, Derle. Najbolje da ga ubiješ dok spava. Požuri! Ne smete da se pogledate u oči, jesi razumeo? Ako ne ubiješ jazavca, ubiće tebe! Je l' to želiš?

DERLE: Ne želim da ubijem, ja želim da želim!

LOVAC 1: Zažmuri!

Lovac 2 se vraća s Jazavičarem i Anom zajedno.

DERLE: Ana!

ANA: Beži Derle!

Lovac 2 da znak psu, ali Jazavičar neće na Derle. Derle ga pomazi.

LOVAC 2: Tebi kažem!

LOVAC 1: Šta si uradio psu?

LOVAC 2: Smirio se! Previše je miran! Bio je besan, a sad je miran! Nešto ovde smrdi. I ja sam šumofobičan!

LOVAC 1: Tupane! Pas ti se pustio sa lanca! Znaš li koja je kazna za to? Ništarijo! Derle uradi šta sam ti rekao! Preuzmi batinu!

LOVAC 2: Ali, moramo da ubijemo!

Derle uzima pušku od Lovca 2, uperi je u Jazavca.

DERLE: Moram da uradim šta mi otac kaže.

JAZAVAC: Možeš li?

DERLE: Hoćeš da me ugrizeš?

JAZAVAC: Samo ako budeš hteo.

DERLE: Imam batinu!

JAZAVAC: Daj mi je.

DERLE: Nisam tako glup!

Derle spusti ruke. Pucanj (off). Sve životinje se odjednom oglase. Vetar zašumi ponovo. Padaju Jazavac i Ana.

DERLE: Ana!

LOVAC 1: Kakva Ana! To je ptica!

Padne jedna zvezda. Padnu Jazavac i Ana.

LOVAC 1: Derle, nije im ništa, spavaju!

Lovci odlaze.

Životinje izlaze iz rupa. Iznose Jazavca. Skupe se oko Derleta i Ane.

Mrak

XX

Epilog, za vreme kog padne kiša i nikne nova šuma.

DERLE: Ana, je l' spavaš? (Pauza) Rekli su da ću biti...

DUH ANE: Prvi!

DERLE: Prvi? Ja?

DUH ANE: Ti Derle!

DERLE: Gde ćeš? Ana, šta to radiš?

DUH ANE: Igram se! A ti?

DERLE: Ja izgleda živim.

DUH ANE: (Nasmeje se) Eto vidiš!

DERLE: Nisi mi rekla da boli!

DUH ANE: Proći će.

DERLE: Ana! Sanjao sam sinoć. Nije bilo onako crno. Sanjao sam da je nikla nova šuma!

DUH ANE: Moguće! Pa nije ovo poslednja!

DERLE: Zar nije?

ANA: Pruži ruku Derle!

DERLE: Semenke!

Duh Ane nestane.

DERLE: Ana! Ana! Opet sam sam.

DUH MAJKE : Baci semenke da ih primi zemlja. Nećeš više biti sam.

Derle baci semenke i nikne malo šume.

DUH MAJKE: Vidiš?

DERLE: Hoće li se Ana vratiti?

DUH MAJKE: Ana spava.

DERLE: Rekla je da bi volela da je ptica!

DUH MAJKE: Onda to i jeste.

DERLE: Mama? Gde ćeš?

DUH MAJKE: Ne trebam ti ja!

Pljusne kiša.

DERLE: Je l' zbog mene pala kiša?

DUH MAJKE: Derle!

Duh majke nestane.

DERLE: Rekla mi je da se ne nagnjem kroz prozor! Sam si kriv, Derle, Lepo su ti rekli, ne idi od kuće. Eno sija neka mala zvezda gore. Svitac.

Derle baci semenke i šuma ponovo zasvetli.

KRAJ

Filip Grujić (1995) je diplomirani dramaturg.

Autor romana:

“Podstanar” (LOM, 2020) – uži izbor za Ninovu nagradu
“Bludni dani kuratog Džonija” (Samizdat, 2017)

Dobitnik je **Sterijine** nagrade za dramu “ne pre 4:30 niti posle 5:00”, a za tu dramu je dobio i nagradu **Slobodan Selenić** i podržana je u Maison Antoan Vitez fondaciji za prevod na francuski jezik, a imala je premijeru u Atelje-u 212 pod nazivom “Pred svitanje”.

Dobitnik je **Mihizove** nagrade za dramsko stvaralaštvo 2020. godine.

Autor je drame “Vilica Ebena Bajersa” koja je imala premijeru u SNP-u pod nazivom “Velika depresija”.

Autor je drama “Kako ja ovo sinu da objasnim?” u produkciji E8 centra, kao i drame “Ovde je lepo – sečem drvo, jedem pasulj” koja je imala premijeru u Narodnom pozorištu.

Autor je drama za omladinu “Kada pričamo o ljubavi, da li pričamo?” i “Ljubavna lektira” koje su imale premijeru u DADOV-u u Beogradu.

Piše za sajt *Filmoskopija*, a radi i za *Novi magazin* u kulturi.

Svira u bendu CIMERKE, a imao je i solo projekat pod nazivom Filip Grujić.

Filip Grujić

Ljubavna lektira

dramatis personae:

1. Narator
2. Naratorka
3. Dečko s bradom
4. Grlata
5. Brka
6. Mala riđa
7. Sale
8. Nina, ćerka
9. Sportista
10. Kuštrava
11. Huligan
12. Rejverka
13. Frajer razreda
14. Lepotica razreda
15. Štreber
16. Buduća studentkinja P.N.
17. Muzičar

UVOD

NARATOR: Prva i jedina scena, bez prestanka – generalna proba. Radnja se ne prekida, teče, stalno u konfuziji. Atmosfera opšte napetosti. Nije jasno da li je predstava počela, i ako jeste, kad je počela, i da li je tu, uopšte, predstava u toku. Nije jasno mnogo toga, a najmanje je jasno, ko koga i zašto voli, ko koga i zašto mrzi, i ko koga i zašto želi da poljubi. Sve su to pitanja koja nas proganjaju.

NARATORKA: Dobro. Nije ovo ništa mučno. Nije ovo ništa strašno. Ljubav – tu i tamo. Dođe, bude tu, zaboravimo na nju, setimo se kad treba i češće kad ne treba i tako dalje. Dakle, ljubav. Kao tema – nema veće. Isto tako – nema dosadnije. Sreća – dosadna. Zaljubljenost – uzbudljiva samo zaljubljenima. Sve su, dakle, pesme o ljubavi tužne. Tuga – jedini uzbudljivi deo ljubavi. Patnja zbog voljene osobe i padanje u očaj – super zabavno. Neko nekog voli,

a taj voljeni ne voli tu koja voli – vrhunac sreće kod čitalaca i razlog pisanja poezije. Izgleda – kad smo srećni, baš nas ne zanima mnogo toga. Osim, možda, ta osoba zbog koje smo srećni. Ona nas zanima. Veoma. Možda čak, jedino ona. Ali – da li stvarno svi imamo osobu zbog koje smo srećni? Teško.

GRLATA: Ja, recimo, nemam.

Tišina.

GRLATA: A sve su ovo Brka i Sale zakuvali.

RIĐA: Da, da nije bilo njih, ne bismo ni mi bili u ovoj situaciji. Doneli su gumene medvediće u školu.

GRLATA: Svi smo to jeli.

KUŠTRAVA: Znae, gumeni medvedići su ukusni. Slatki su i razbuduju bolje od kafe.

REJVERKA: Pa zato što su još slađi...

DEČKO SA BRADOM: Da –

Ubacuje se dečko koji već ima bradu, a nije ni siguran otkud mu.

DEČKO SA BRADOM: Ali ovi nisu bili samo slatki.

Brka se sve vreme smeje, onako tupavo, prigušeno.

BRKA: Nisu.

Kaže ponosno. Pored njega sedi njegov drugar Sale, težak na jeziku i ćutljiviji od tišine na matematičari.

SALE: Bili su punjeni alkoholom.

Kuštrava dobacuje.

KUŠTRAVA: Vodkom, tačnije.

Pored nje je devojka koja ima kosu na paž, urednu, kao lenjir.

MUZIČAR: I to ne bilo kakvom vodkom, već onom poljskom, podrigušom.

ŠTREBER: Sve u svemu, odjednom, mi smo ujutru, na prazan stomak – jeli te gumene medvediće natopljene vodkom.

NINA, ČERKA: Nismo ni znali!

Kaže, skoro pravdajući se. Ali joj se sportista nasmeje u facu.

SPORTISTA: Ma daj. Nismo kao znali, a ovamo pojeli najviše medvedića.

Brka i Sale, jako srećni, pritajeno ponosni, klackaju se na stolicama i zadovoljno slušaju.

LEPOTICA RAZREDA: Vrlo je jednostavno, oni su doneli gumene medvediće natopljene vodkom –

BRKA I SALE: Celu noć smo ih topili u frižideru!

LEPOTICA RAZREDA: ...A mi smo ih pojeli.

Nasmeje se kao mis sveta.

BUDUĆA STUDENTKINJA POLITIČKIH NAUKA: Naravno, napili smo se. Napili smo se kao Boris Jeljcin.

Nastavlja ona, pokazujući znanje iz buduće profesije.

Tajac.

Niko ne kaže ni reči. Gledaju je.

BUDUĆA STUDENTKINJA P.N.: Nije smešno? Jeljcin – predsednik Rusije,

a i ime vodke, a i on je bio pijanica...

Zaćuti. Opet krene žamor.

Frajer razreda pokaže na sportistu.

FRAJER RAZREDA: Ovaj se toliko napio da je obukao dres naopačke.

Sportista iznerviran, odvraća frajeru.

SPORTISTA: A on je pokušao da je poljubi (lepoticu razreda), ali mu se ona izmigoljila.

NINA, ćerka razredne: Jednom rečju – svi smo se napili.

NARATOR: I tako dalje i tako dalje.

KUŠTRAVA: Sve u svemu, čas srpskog kod razredne, treći čas – do tad smo svi već jedva gledali na oči, a trebalo je da pričamo o ljubavnoj poeziji.

NINA: Dučić, Rakić, Đura, Laza, Branki i mnogo njih, kao fazon – rekapitulacija. Trebalo je da pokažemo šta smo naučili, a moja mama, voli poeziju više nego mene.

RIDA: Znali smo da je to big deal. Ali, kad je pitala ko je čitao ovo i ko je

čitao ono, mi smo tako pijani, mogli samo da se smejemo.

HULIGAN: Prvo je počeo onaj magarac sa bradom, pa je nastavio Brkica pa se ubacio Sale, pa ova mala riđa, pa najlepša ribica u razredu, a kad je ona, za njom svi – matora gleda, pa ko je deco, čitao, a mi brale – patos. Urlamo od smeha.

Frajer razreda i lepotica razreda govore izmešano, flertujući.

FRAJER RAZREDA: Pa, deco, a Branko i vito telo – ništa? A mi još više hahahah.

LEPOTICA RAZREDA: Ona, santa maria, a mi hahahah.

Zatim Huligan i Rejverka govore izmešano, isto tako.

HULIGAN: Ona, Dučić i pesma ženi – a mi ulalalahahah.

REJVERKA: Nema. Ne možemo da kažemo reč. Samo – hahahah.

NARATOR: I tako.

DEČKO SA BRADOM: Razredna

padne u plač.

GRLATA: Istrča napolje, istrča kao furija.

ŠTREBER: Sledeće što znamo da se dogodilo – mi ovde.

MUZIČAR: Moramo za dan škole da napravimo predstavu, kao "Ljubavna lektira".

ŠTREBER: Od svih pesama koje nismo čitali, zbog ovih gumenih bombona, iako sam ja čitao, sve, ali niko me nije slušao.

GRLATA: Sve zbog Saleta i Brke.

HULIGAN: Jebala vas ljubavna lektira. Jebala vas ljubav.

Gleda u Rejverku

REJVERKA: Beži, seljačino.

NARATOR: Tako, proba za predstavu poče.

RAZRADA

IDEO

NEGIRANJE ILI...?

NARATOR: Pesme su podeljene. Svako je dobio da izabere po jednu pesmu. Atmosfera na probi je napeta. Niko ne želi da bude tu, zato što se ostaje posle časova. Pijanstvo je prošlo, za sad, ali deluje – uskoro će se vratiti gumeni medvedići.

NARATORKA: Svi se kreću oko nabacanih papira. Svako traži svoju pesmu. Neko se smeje. Neko ne. U suštini, nikog previše ne zanima. Svakom je pesma – samo pesma. Ništa više. Ne znači baš ništa više od toga. Ali iz nekog neobjašnjivog razloga, svako je na kraju izabrao svoju pesmu. Daćemo im malo vremena da pročitaju. I da shvate, zašto? Zašto baš tu pesmu? Slučajnost? Ili prcmilojka?

NARATOR: U početku svi su smejali svojim pesmama. Govorili su:

GOVORE SVI: Ljubav je sranje.
Jebote, kako je moguće da su tako pisali.

Pa ovo je za bednike.
Kakvi kreteni.
Hahah, zaljubljeni.

Pate!
Kakvi majmuni.
Pogledaj ove pesme – tako su pederi i nastali.

BRATE, OVI KO DA NIKAD NISU JEBALI.

A tek krljnuli žvaku nekom.
Nee, pre nego što su krljnuli žvaku – gospođice, da li postoji šansa da vas za godinu dana, možda, prvi put poljubim u obraz?
Dosadno, dosadno...!
Ubila bih se da sam živela tad.
Da mi neko tako priđe,
šutnula bih ga

NARATORKA: I tako dalje, i tako dalje – dok nisu istresli sve uvrede iz rukava i dok se nisu umorili.

.....

KUŠTRAVA: Jao Brko, zaklaću te, majke mi.

BRKA: Šta sam ti ja kriv?

SPORTISTA: Nema šanse ja ovo –

HULIGAN: Ma ja ću da odspavam, tačno me zabole za Milicu Srpkinju.

MALA RIĐA: Ti si uzeo Milicu?

HULIGAN: Ma bre, to je ova uzela.

Pokazuje na Buduću studentkinju.

BUDUĆA STUDENTKINJA F.N.: Ljudi, što pre završimo to pre idemo.

MUZIČAR: Imaš još tih medvedića?

SALE: A-a.

MUZIČAR: Ne seri, Sale – malopre si muljnuo u usta jedan.

SALE: Dobro, evo ti, ali ćuti.

Muzičar uzima medvedića. Mala riđa ga pogleda upitno.

BRKA: Nema više.

Prilazi Lepotica razreda.

BRKA: Dobro, evo ti.

NARATOR: I tako, malo po malo –

opet su medvedići postali glavna tema. Izgleda su Sale i Brka sakrili još jedno pakovanje, čisto za svaki slučaj. Čim je uzela Lepotica razreda, odmah su posle njih došli i ostali. Kuštrava, Sportista, Devojka sa prevelikim naočarima, pa čak i Buduća studentkinja političkih nauka, Muzičar se razigrao –

NARATORKA: Frajer razreda i Dečko sa bradom su uzeli da pevaju, dok je Nina, ćerka razredne, pokušavala da smiri situaciju.

NINA: Daj bre...! Ne mogu više medvedića, ubiće nas razredna.

REJVERKA: To ti je mama, jebote. Smisli nešto.

NINA: Smisli neku drugu foru, majke ti.

HULIGAN: Da, bre – šta ti...?

NARATOR: Ali, medvedići – doduše, natopljeni vodkom – učinili su i nešto sasvim drugo:

NARATORKA: Naterali su ih da počnu da čitaju pesme koje su imali pred sobom.

II DEO

PRIHVATANJE ILI...?

GRLATA: Dobro – evo, ja ću prva. Da pročitam? *Gleda u publiku.*

Evo – moja je Jefimija Mrnjavčević.

Svi se smeju.

GRLATA: (1) Evo, Jefimija kaže:

Molitva knezu Lazaru

Dođi na pomoć našu, gde da si.

Na moja mala prinošenja pogledaj

i u mnogo ubroj ovo,

jer ne po zasluži tebi pohvalu

prinesoh

no po sili maloga mi razuma.

Zato i male nagrade očekujem...

Dobro, sad ide neko proseravanje –

preskačem, dobro...

A sada dvostruko molim:

da me ishraniš

i da utišaš buru ljutu

duše i tela moga.

Tišina.

SPORTISTA: Vid Jefimiju.

MALA RIĐA: I šta sad?

Prilazi Narator do Grlate i šapuće joj nešto na uvo. Naratorka prilazi ostalima i nešto šapuće.

PRIČA O: GRLATOJ (1)

GRLATA: Moja mama nikad nije radila.

MUZIČAR: Daj još jednog medvedića.

BRKA: Odjebi bre.

FRAJERRAZREDA: Ne moraš.

BRKA: Šta onda?

FRAJER: Ništa brate. Ti nemoj.

BRKA: E majmune.

GRLATA: Nikad. Baš nikad nije radila. Moj ćale – uvek.

Buka u pozadini. Žamor polako prestaje – uskoro scena postaje Grlatin porodični dom. Grlata uzima primat na sceni. Neko od glumaca postaje Mama, Tata, Brat.

GRLATA: Mi smo porodica sa reklama. Znae ono – mama, tata, pas i kravata. U našem slučaju – mama, tata, pas, kravata, moj dva brata i ja.

Ćale ode ujutru, vrati se – nekad. Keva bude tu ujutru, nema odakle ni da se vrati.

Sve je savršeno – doručujemo zajedno, brine da li jedemo voće.

MAMA: Uzmi jabuku.

GRLATA: Ćale – nekad – večera sa nama.

TATA: Kako u školi?

GRLATA: Mislim da nije siguran baš ni u koju školu idemo. Ali, nisam ni ja baš sigurna gde on radi.

TATA: Ma, nema šanse.

GRLATA: Jednom sam dovela dečka koji mi se sviđa – ovog što svira. (pokaže na muzičara) Sedeli smo u mojoj sobi i moj ćale se vratio sa posla i izbacio ga. Kad sam ga pitala zašto – rekao je, ne može.

TATA: Ne može.

GRLATA: Nebitno. Nije moglo – nije moglo.

BRAT 1: Mama, gladan sam.

BRAT 2: Napravi nam prženice.

BRAT 1: Mama, mama ispala mi slina.

BRAT 2: Mama, mama zaglavilo mi se govno u šolji!

GRLATA: Mama mi je radila na televiziji – pravila je kostime za ove serije, znate već. Tata radi u nekoj Bugarskoj firmi tako da je često tamo – u Bugarskoj.

MAMA: Dolazim!

GRLATA: Da – to je ono što pamtim. Dolazim! Prvo sam došla ja, zatim moja dva brata, pa pas – a na kraju je i mama krenula samo to da govori – dolazim! Morala je da da otkaz da se mi najedemo, da nam se guzice obrišu, da nam se sline ne vuku po podu. Čale – negde u Bugarskoj. Svakako je njemu jedinom ostala kravata. To je za mene ova pesma:

Dođi na pomoć našu, gde da si.

A sada dvostruko molim:
da me ishraniš
i da utišaš buru ljutu
duše i tela moga.

To moja keva kaže. Čale nas je ishranio – ali da li je utišao buru ljutu duše i tela? Teško.

Vraćamo se na scenu – proba.

PRIČA O: MUZIČARU (2)

MUZIČAR: Da, ja sam taj kojeg je njen čale izbacio. Došao – bilo 2 ujutru, posle neke žurke. Propustio poslednji bus i ona me (ne, nisu bili medvedići, ali je bilo alkohola) pozvala da prespavam kod nje. Rekla je – spavaćemo obučeni. Bože, koliko samo to nisam želeo. Koliko sam samo želeo da je gledam kako se skida iza baldahine. Nije imala baldahine. A nije se ni skidala. Ja sve hoću da joj se približim, a ona se sve odmiče. Kaže – ne sad.

Ja kažem – a kad?
Ona kaže – čekaj.
Ja kažem – a zašto?
Ona kaže – zato što sam pijana.
Ja kažem – i ja sam.
Ona kaže – ti si muško.
Ja kažem – pa šta?
Ona kaže – čuti, čuće nas mama.
Ja kažem – neće.
Ona kaže – evo, neko dolazi, brzo pod pokrivač.
Ja legao. Brzo uskočio pod pokrivač. Očigledno sam bio prokrijumčaren. Kao neki paket.
Ali – problem. Zaboravio sam da sam izuo patike. Neko se pošteno, muški zakašljao. Ja shvatio – njen tata. Čim me video, rekao, hladno – obuci se i napolje.
Ona kaže – ali tata!
Ja ćutke se obuvam – mislim se, kakav sam ja konj.
Idem na zimu, a nisam ni ljubio. A želeo sam!
Oh, kako sam samo želeo!
Žarko, žarko sam želeo da je ljubim, da joj vidim zadnjicu, da joj vidim prednjicu.
Želeo sam, da stavim ruke na tople

grudi.
Želeo sam – a sve je na tome i ostalo.
Na kraju sam završio na ulici, posramljen i smrznut.
To sam ja.
I zato je ovo moja pesma:

Jovan Jovanović Zmaj:

Kad se setim

Kad se setim, mila dušo
Rumenila lica tvoga
Tad ne pijem druga vina,
Nego samo crvenoga.
Al kad mi na um dođu
Dođu tvoje crne oči,
Onda krčmar ništ ne radi,
Samo crno vino toči.
A ja pijem, pevam, plačem
Od žalosti, od milina,
Pa kad počem, ja posrnem
Od ljubavi i – od vina.
A s prozora tvoja majka
Gleda pa se osmehiva –
Ne smejte se, draga gospo,
Tom je vaša ćerka kriva.

PRIČA O: DEČKU SA BRADOM (3)

DEČKO SA BRADOM: Kad smo već kod crnog vina, imao sam sedam godina, možda i šest, jako sam se bio zaljubio u neku malu sa plavim očima iz vrtića – sad sam već zaboravio kako se zove i kako je izgledala – ali ja sam se, kao magarac, zaljubio. Ona je bila, tako, sva tiha i povučena. Ali, ljubila je nekog iz dvorišta, mislim, nije bukvalno ljubila, ali kao, sviđao joj se, neki viši od mene za čitavih deset santimetara. A ja, sve nade položio da ću joj se ja sviđati. Ubacivao sam klikere bolje od svih. Trčao, bolje od svih. Sve vreme – gledajući u nju. Jednom se, kad smo se autobusom peli na Avalu, jedan debeli ispovraćao po meni. Ona me pitala da li sam dobro. Ja sam ponosno odgovorio, nije to ništa. Verovatno sam frljao neke reči, ali to je bila poenta. Hteo sam da joj pokažem koliko sam hrabar.

A ona se zalepila za tog zrikavog, samo jer je bio viši od mene deset santimetara. Ja je pitao, hoćeš sa mnom u dvorište, da se sakrijemo od roditelja. Sve sam smislio. Ona prvo ćutala, a onda pobegla od mene, ko zna, možda da traži ono drvo od deteta. Ja to rekao čaletu, a on se samo smejaio i viknuo: Čuješ Vesna, šutnula ga ova mala... Meni, sećam se, suza suzu sustizala. A on mi rekao – kad budeš mogao da se napiješ zbog devojke, zaboravićeš devojku. Sad, kad, naravno, ne možeš da se napiješ, a ti prosto zaboravi, na prevaru. Zato, ova pesma je za mog čalca, čak ne piše ni ko je pisao, samo piše narodna. Moj čale je čalac iz naroda – seljak. Ja – ko zna šta ću biti.

Pesma kaže:

Vino i žena

Razgoneći tugu ti sa srdca

<p><u>Tko bi te tuđi</u> <u>I s tuštenim maznim rečma</u> <u>Mogao razblažiti i potešiti –</u> <u>Već ako dobro vino</u> <u>i lepozračna, smešljiva žena?</u></p>	<p>SPORTISTA: Vidi ovo!</p> <p><i>Sportista dubi na glavi – svi se smeju. Brka i Sale pričaju – na ivici glume, tako da se u publici ne zna da li igraju predstavu ili privatno pričaju.</i></p>	<p>Dva put sam gulio na Kuštravu. Opet ništa. Ma, sve sam radio da ne mislim na nju.</p>	<p><u>kroz nju sad vidim, od nje sve znam</u> <u>zašto se mudrački mozgovi mute,</u> <u>Santa Maria della Salute.</u></p>	<p>SALE: Misliš kao <u>Ne, nemoj mi prići! Hoću izdaleka</u> <u>Da volim i želim tvoja oka dva?</u></p>	<p>KUŠTRAVA: Ajde neka neko spusti ovu roletnu, ubilo me sunce, oću da povraćam.</p>
<p>Huligan prilazi rejverki. Kao, šali se. Ali – da li se šali?</p>	<p>PRIČA O: BRKI (4)</p>	<p>BRKA: Na Riđu. Ona me je skroz slomila.</p>	<p>SALE: Brate, reci to njoj.</p>	<p><i>Tišina. Sale je zamišljen. Čas se okreće ka Riđoj, čas uzdiše.</i></p>	<p><i>Sportista hitro, kao puma, skoči i spusti.</i></p>
<p>HULIGAN: Jesi ti mala lepozračna, smešljiva žena?</p>	<p>BRKA: Ostalo još samo dva medvedića. Jedan tebi, druže moj.</p>	<p>BRKA: Rekla mi je – da nije bilo njih, ne bismo bili u ovoj situaciji. A vidi je –</p>	<p><i>Brka, kao u transu, omađijan pesmom i gumenim medvedićima. Prilazi Riđoj i recituje. Svi se zamrznu.</i></p>	<p>BRKA: E, tako, druže moj.</p>	<p>KUŠTRAVA: Ajd neke koristi i od tebe.</p>
<p>SPORTISTA: Ijaooooooooo!</p> <p><i>Svi se smeju. Počinje raspašoj. Ova pesma je podstakla atmosferu da proključa.</i></p>	<p>SALE: I jedan tebi, druže moj.</p>	<p><i>Pokaže na malu Riđu – koja priča sa Dečkom s bradom.</i></p>	<p>BRKA: <u>U raj, u raj, u njezin zagrljaj!</u> <u>Sve će se želje tu da probude</u> <u>dušine žice sve da progude,</u> <u>zadivice smo svetske kolute,</u> <u>bogove silne, kamoli ljude,</u> <u>zvezdama ćemo pomerit pute,</u> <u>suncima zasut seljenske stude,</u> <u>da u sve kute zore zarude,</u> <u>da od miline dusi polude,</u> <u>Santa Maria della Salute.</u></p>	<p>PRIČA O: SALETU (5)</p>	<p>MALA RIĐA: Videla sam da me Brka gleda. Jadan Brkica. Dobro je da nije prišao – pričala sam sa Frajerom. Jao... A znam i za ovog nesretnog Saleta, ali dobro... A ovaj je...</p>
<p>NARATOR: Tu negde, posle te pesme – atmosfera postaje kafanska.</p>	<p>BRKA: Nek ja imam tebe, druže moj.</p>	<p>BRKA: Priča sa brkatim majmunom.</p>	<p><i>Deluje da Brka to nije uradio zaista – jer Riđa niti iko drugi ne reaguje. On se vraća do Saleta, seda pored njega, odmrzne ga. Shvatimo da su sedeli tu sve vreme.</i></p>	<p>SALE: Kažu, ne pričam mnogo. I ne pričam. Baš me briga. Kažu, drugari sve dele. Najbolji drugari, malo i previše. Tako i ja i Brka.</p>	<p><i>Prodrma Frajera razreda. Nasmeje se.</i></p>
<p>III DEO</p> <p>RASPAŠOJ NEUZVRAĆENE LJUBAVI ILI?</p>	<p>SALE: Nek ti imaš mene, druže moj.</p>	<p>SALE: Pa ti si Brka, druže moj. Ti si glavni Brka. To svi znaju.</p>	<p>BRKA: Ne mogu da joj priđem, brate – smejaće se. Neka. Dobro je ovako. Daleko.</p>	<p>Ja znam da je on zaljubljen u Riđu. On ne zna da sam ja isto tako, ako ne i malo jače, zaljubljen u Riđu. Mi smo, dakle, obojica zaljubljeni u Riđu. Ja zaista nemam šta da kažem, osim: Ne, nemoj mi prići! Jer šta bih ja u suprotnom? Da se borim sa Brkom?</p>	<p>PRIČA O: MALOJ RIĐOJ (6)</p>
<p>NINA: Pssst...! Doći će neko!</p>	<p>BRKA: Kad već nemam onu koju volim?</p>	<p>BRKA: Znaš šta sam ja?</p>	<p>NIKAD!</p>	<p>Ne, nemoj mi prići!</p>	<p>MALA RIĐA: Sve je na njemu novo – majica, pantalone. A posebno – patike. Imaju i jastučice, vazduhe, đon od svile, može sa njima da preskoči, ma da preleti, ne jednu, već četiri bare odjednom. Te patike koštaju, sigurno, kao dva meseca rente za naš stan. I onda – već je počeo da nosi sat. Na levoj ruci.</p>
<p>ŠTREBER: Molim vas. Ovo ne doliči -</p>	<p>SALE: Šta nemaš?</p>	<p>SALE: Šta?</p>	<p>BRKA: Bros before hoes!</p>	<p>Jer šta bih ja u suprotnom?</p>	
<p>ŠTREBER: Molim vas. Ovo ne doliči -</p>	<p>BRKA: Ako ti kažem, druže moj –</p>	<p>BRKA: <u>U srcu slomljen, zbunjen u</u> <u>glavi, spomen je njezin sveti mi</u> <u>hram. Tad mi se ona odonud javi,</u> <u>ko da se Bog mi pojavi sam:</u> <u>u duši bola led mi se kravi,</u></p>		<p>Da se borim sa Brkom?</p>	

Ranije, keva ga je stalno vozila na treninge. Sad, mislim da više ne trenira.

A, eto, na primer, ja:

Kažem, te nove patike kao dva meseca rente. A ja sam već konobarisala u kafiću u kvartu, kod pokojnog Joce, bivšeg potpukovnika i šahiste, tamo, na kraju Stepe Stepanovića. Umro na licu mesta, infarkt. Ja služila debelog Džo-a, nosila na ajnceru tri duple šljive, kad Joca, prijatelj od mog čaleta (čak sam i čaleta jednom služila), odjednom, pao! Mi mislili evo ga Joca, opet se zajebava. Ali, on je zaista pao.

Ne verujete mi da radim?

Zato što sam riđa?

Svi misle da sam iz Holandije ili Irske – kažu, ona je kao neka reklama za čokoladice.

FRAJER RAZREDA: E, ajde malo mi izmasiraj ramena.

MALA RIĐA: Nema tu šta da se kaže mnogo. Ja – trocifrenim busom do škole. On – kolima. Ja – služim debelog Džo-a. On – pa, ne služi.

Mislila sam, uzela sam slučajno ovu pesmu. Ali, eto.

Oskar Davičo - Hana

Ja, sin mutnoga lovca, i vidra i ovca,
zavoleo sam u gradu kolonijalnu
Hanu,
kćer tužnoga trgovca, Jevreja
udovca,
kraj groblja što je držo bakalnicu i
mehanu.

O, šta sve nisam snio i šta sve nisam
bio sa ćoravim Ćorom u društvu
Bogoslovca.
I ono što nisam pio, što nisam
razbio, plaćo sam od svoga
detinjastog novca.

Nek bude tvoje sve, daj meni
sunovrate, odrpane prevrate i ljute
koprive.

Živeću kao pećine, ko zveri što pate,
ko svi čije su oči uvek žalostive,
jer ne znaju još sve, šta ljubav može
znati, a žele sve spoznati, grliti
grljive

NINA: Jao, moja mama će odlepiti –

obožava Oskara Daviča.

MALA RIĐA: Jebote, kako bih volela da neko meni kaže to – da je on i vidra i ovca, a ja kćer nekog budžovana, trgovca. A ovako – kad je žensko vidra i ovca, ne ide. Gledam u Frajera i znam, nikad neću biti njegov.

A i zašto bre stalno moraju da budu pesme u muškom rodu? Zašto se svi obraćaju nekoj Hani, Tamari, Selmi, Ofeliji, zašto, o zašto se niko ne obraća Milošu, Draganu, Nikoli...?

BUDUĆA STUDENTKINJA P.N.: Pa, lako je.

MALA RIĐA: Šta je lako?

BUDUĆA STUDENTKINJA P.N.: Zato što nema više ženskih pesnikinja.

SPORTISTA: A i koji će nam kurac.

HULIGAN: Turske serije, brate, to bi pisale.

REJVERKA: A šta bi ti pisao?

HULIGAN: Šta oćeš da pišem?

REJVERKA: To bi pisao?

HULIGAN: Šta god kažeš.

SPORTISTA: Moj ćale kaže – žene pišu za žene, muškarci za sve.

HULIGAN: (smeje se) E, brate...

REJVERKA: Ćale ti je bolid.

SPORTISTA: Šta si rekla?!

REJVERKA: Rekla sam – ćale ti je bolid.

SPORTISTA: Jesi žensko, ali bih te nalupao sad.

REJVERKA: Ajde balvane, probaj.

Sportista krene ka Rejverki. Ispreči se Huligan.

HULIGAN: Gde ćeš?

SPORTISTA: Brate, šta ti je, što si jajara?

HULIGAN: Samo je pipni...!

SPORTISTA: Pa ti nisi samo jajara, već i papuča.

Huligan ga zvekne. Sportista se pridigne i zvekne Huligana nazad.

Tuča. Svi ih razdvajaju.

BRKA: Ajde, uzmite medvediće. Ostala još jedna kesa.

SALE: Mi smo, družo moj, crveni krst.

PRIČA O:

BUDUĆOJ STUDENTKINJI P.N. (7):

BUDUĆA STUDENTKINJA P.N.: Nema više ženskih pesnikinja, jer – upravo – njih niko nije obrazovao da budu pesnikinje. Već, domaćice, majke, pralje, sve, baš sve, osim misleće osobe.

Koliko je ženskih političarki bilo u 19om veku? Koliko ženskih naučnica? U dvadesetom veku?

Na prste možemo da nabrojimo. Margaret Tačer – svi je zvali čeličnom kućkom. Marija Kiri – dobro, eto jadnica.

Evo, danas – imamo premijerke, čitavu žensku vladu u Finskoj, najmoćniju ženu Evrope, premijerku Novog Zelanda itd itd.

Ali, da li se zaista nešto promenilo?

Ja sam uzela Milicu Stojadinović

Srpkinju.

Kad se nebo muti

Kad se nebo muti, ne kaže zašto,

Nit rosna kiša rad koga pada.

A srce moje da kaže na što

Što ono samo zna za se sada?

Ja zar da kome čuvstva izjavim?

Ta pre ću mrtva da se utajim.

U podne, ili večer života svoga

Potuži svaki na zemlji ovoj.

I ja bi glasa imala toga

Ko mnogi pesnik u pesmi svojoj:

Al da mi sudba zar bude javna?

Ta pre će primit zemlja me tavana!

Eto, u 19 veku žena nije smela ni ljubav da izjavi. Ali, danas, kad bih ja sad došla i poljubila, recimo Brku, a posle toga ljubila Saleta, pa ovog s bradom, rekli bi da sam kurva. To kaže i ova pesma – zar da čuvstva izjavim? Ta pre ću mrtva da se utajim. Zar nekome da kažem, ja, kao žensko, prva, da mi se neko sviđa?

Tako da, drage moje drugarice, radite sve što želite da radite i zaboravite šta znači biti devojčica.

Budite bezobrazne, budite duhovite, budite zavodljive, budite šta osećate da hoćete da budete. Bilo šta – bukvalno, bilo šta. Samo ne budite poslušne. Ne budite onakve kakve su vas bake učile da budete.

Priđe Dečku s bradom.

BUDUĆA STUDENTKINJA P.N.: Hoćeš da se ljubimo?

DEČKO S BRADOM: Jesi ti normalna?

BUDUĆA STUDENTKINJA P.N.: Šta god.

NARATOR: Naši su se junaci, malo raštrkali – neko je nekom ukazao ljubav, rečima, neko je nekom ukazao ljubav, pesnicama, a neko nikome nije ukazao ljubav – jer ga je sramota.

NARATORKA: Ali, da nije sve tako sivo – pobrinuće se naša dva para. Lepotica razreda i Frajer razreda, kao i Kuštrava i Sportista. Šoutajm!

III DEO

LJUBAVNI JADAC, ALI LJUBAV MAKAR POSTOJI ILI...?

PRIČA O: FRAJERU RAZREDA (8)

FRAJER: RAZREDA: Da, ja sam navikao: vrat me često boli i volim da mi neko masira. Ali, ništa više od toga.

Ja, razume se, držim do sebe.

Ja, svakako, volim da je devojka uredna. Volim da je dobro podšišana. Svuda.

Da su joj nokti bez onog crnog ispod.

Da ne grebe zemlju.

Volim da ne priča previše o svojim problemima.

Zapravo, volim kad ne vidim ni jednu dlaku na njenom telu.

Čak ni one najmanje, na rukama.

Ali više od svega – volim devojku koja se sviđi mojoj mami.

Samo to ne kažem.

To pomislim.

Zato ja, Frajer razreda, imao sam samo jedan izbor za devojku.

To je morala biti ili Lepotica razreda

ili niko.

LEPOTICA RAZREDA: Ne mogu večeras, idem u bioskop sa Tašanom i njenom ekipicom.

FRAJER RAZREDA: Rekla je prvi put.

LEPOTICA RAZREDA: Ne mogu večeras, idem sa Mikijem na kafu.

FRAJER RAZREDA: Rekla je drugi put.

LEPOTICA RAZREDA: Ne mogu večeras, idem sa tatom na Frušku goru.

FRAJER RAZREDA: Na kraju je pristala, iz šesnaestog puta. Znala je – ja sam najbolje što može da ima. Smuvali smo se na ekskurziji. Tri meseca sam čekao da joj skinem gaćice.

Ljubili smo se u kolima moje mame.

Imala je neki romantični CD. Beri Vajt.

Nešto iz njenog vremena.

LEPOTICA RAZREDA: Imaš kondom?

FRAJER RAZREDA: Imam dva, rekao

sam joj. Bukvalno, jednom smo spavali zajedno i onda smo raskinuli.

LEPOTICA RAZREDA: Ja sam raskinula.

FRAJER RAZREDA: Nema veze. Zato sam uzeo ovu pesmu. Ona je bila dah proleća u mom životu. A i ova pesma se zove proljeće.

Aleksa Šantić – Proljeće

Nemoj draga noćas da te san obrva
I da sklopiš oči na dušeku mekom!

Zato smo mi to radili u kolima, da ne može da zaspi!

Rodiće se mlado proljeće! I svuda
Prosuće se miris plavih jorgovana;
Zato nemoj draga da te san obrva!
Dođi, i u bašti budi ruža prva,
I na mome srcu miriši do zore!

Pa i jeste bila prva (smeje se). A i mirisala je do zore.

PRIČA O: LEPOTICI RAZREDA (9)

LEPOTICA RAZREDA: Da, bilo je grozno. Ja sam spavala sa njim jer sam rekla sebi: ok, izgubićeš

nevinost sa nekim sa kim te neće biti sramota za 20 godina, kad se setiš. Nisam planirala da budem u vezi sa njim, samo sam htela da završim sa njim. Neke mnogo ružnije su se već jebale unazad tri godine, a ja nevinna do četvrtog srednje. Nije bilo smisla.

Pikerala sam njega – delovao je najčistije.

Međutim, bilo je bezveze. Prvo, nije znao da navuče kondom. Onda, nije znao kako da ga ubaci. Ja vikala – levo, levo. Kao da bacamo sidro. Na kraju je uspeo, bolelo me je i završili smo za trideset sekundi. Pomislila sam – to je, dakle, to.

Posle sam mu rekla da ne možemo da budemo zajedno više, da sam ja emotivno nedostupna, da je za mene prerano da se vežem, a da ću da se zaljubim u njega, nije do njega, do mene je bla bla bla.

Kao u ovoj pesmi:

Vojislav Ilić - Zbogom

Zbogom!... Nikada možda neću
Tvoj mili više čuti glas,
Nikada neće ruka moja,

Grleći tebe u samoći,
Rasplesti tvoju gustu vlas:
I sve to zašto? Ja sam znao:
Tuga i radost – sve je san.
I dok sam slatki sanak snivo,
S gordošću ja sam očekivo
Rastanka našeg tužni dan.

Eto, tako sam ja sa njim raskinula. Izgubila nevinost i otišla dalje.

Nemam vremena da patim.

Nemam ni zašto. S gordošću ja sam očekivala rastanka našeg tužnog dana. Pre bih rekla – sa radošću ja sam to očekivala. Ali, bolje da misli da patim. Simpatičan je naš Frajer razreda.

SPORTISTA: Evo, a ja...

KUŠTRAVA: Opet ti...

SPORTISTA: A nije ti smetalo kad sam te nosio na leđima?

KUŠTRAVA: Pa kad sam ti kovrdžama češkala lice.

SPORTISTA: Tad ti nije smetalo.

KUŠTRAVA: Na leđima ti ne vidim lice.

SPORTISTA: Bruko. Očeva bruco.

KUŠTRAVA: Dobro.

SPORTISTA: A kad sam te pokrio jer si pijana bljuckala kod Brke na žurci?

KUŠTRAVA: Samo pokrio?

SPORTISTA: Malo i legao. Da odmorim.

KUŠTRAVA: Baš pored mene?

SPORTISTA: Baš pored tebe.

KUŠTRAVA: Šta hoćeš od mene?

SPORTISTA: Ništa.

KUŠTRAVA: Pa što pričaš sa mnom onda?

SPORTISTA: Zato što...

KUŠTRAVA: Zato što...???

SPORTISTA: Jer...

KUŠTRAVA: Gukni čoveče.

SPORTISTA: Mogla bi da se ošišaš, znaš.

KUŠTRAVA: To si hteo da mi kažeš?

SPORTISTA: ...

KUŠTRAVA: Izvukao si me na kišu, sa žurke, jedne od naših poslednjih, da mi kažeš da bi mogla da se ošišam?

SPORTISTA: Ne.

KUŠTRAVA: Pa šta onda?

SPORTISTA: Pa, ne znam.

KUŠTRAVA: Ajde, poljubi me.

SPORTISTA: Zašto?

KUŠTRAVA: Nećeš?

SPORTISTA: Oću.....

PRIČA O: SPORTISTI (10)

SPORTISTA: Ne mogu ja – žene su zlo. Uzmu, izokrenu ko salto i bace.

Ne mogu ja – mene ljudi znaju o ovom gradu. Šta da kažu – uništila ga žena. Suviše sam ja mlad za to. Moram pre toga mnogo žena ja da uništiti. A sa ovom, samo neke žmurke igramo. Ja levo, ona desno. Ja sprint, ona puzi. Ja atak, ona difens. Tad, mogao sam reći...

Mnogo. Ali reći mi fale. Jebem ti školu kad mi reći ponestanu. Da je trebalo da šutnem na koš, šutnuo bih. Da je trebalo da je prevedem preko bare, preveo bih je. Da je trebalo da je zaštitim od groma i koprive, zaštitio bih. Da se davila na jednom, onako, popodnevnom plivanju na bazenu, skočio bih i tehnikom kraul je izvukao. Ali, ona je, zlo jedno, tražila od mene da joj jasne stvari kažem. A ja bih, samo meni nije mnogo toga jasno. I zato:

Milutin Bojić – Soneti

Stvarajmo sobom vidike i boje,
Svetove nove, no svetove svoje!
Noćas za tebe samo želim znati.
Te noći to sam samo reći znao.
Pa ipak, ja sam samo san ti dao.
A, mislio sam celog sebe dati.

Eto.

KUŠTRAVA:

Ma bre, ovi dečaci nisu normalni. Da mu dam da me poljubi, daću. Ali ti njemu prst, a oni bi celu ruku. I to ne mislim kao seks posle. Ne – oni žive

živote svojih očeva. Misle, za svaki deo života imati neku ženu. Tako oni zovu – nisam devojka, već žena. Tako kažu među sobom. Priveo sam ženu. Bio sam sa ženom.

I onda – mnogo su bre ozbiljni. Uvek kažu, devojčice sazrevaju pre od dečaka. Zato mi pre naučimo da ne budemo ozbiljne. Da ne srljamo. Oni – tupsoni – gledaju svoje roditelje i misle to je život. Budale. Ja sam sebi obećala – nema ozbiljne veze do tridesete. Neću da pravim greške. Ako neplanirano zatrudnim sa,

recimo devetnaest – abortus. Mene keva rodila sa devetnaest. Bilo je tad sramota, nije htela abortus. I dalje je sa mojim tatom. Prevario je bar šest puta – toliko znamo. Poludeo čovek. A i ona njega – makar sedam, mada to je moja pretpostavka. Za tatu znamo – svi. Prvi put, svađali su se tiho, da ne čujem. Čula sam. Nisam gluva. Prevario je na poslovnom putu u Makedoniji, na jezeru. Drugi put – na Kopaoniku, na ski stazi. Onda, restoran u Mladenovcu. Terme u Čatežu. Tu, iza čoška, sa drugaricom iz detinjstva. Šesti put,

sad skoro, sa jednom glumicom.

Nekom nepoznatom.

A ovaj Sportista, tako je naučen, zaletio bi se i – prolupao. A ja neću da to bude moj život.

Miloš Crnjanski – Tradicije

Zaželićeš da budeš majka,
i očima suznim punim bajka
i glasom punim uspavnka
smešićeš se bez prestanka,
i klečaćeš preda mnom.

....

I kad Ti na licu plane plam,
bludan i stidan od dara
skrivenog pod srcem sred nedara:
ja otac biću tužan, što ne ubih,
ja otac biću tužan, jer ljubljah
što nisam više krvav i sam.

Ja bih to, ako može, izbegla. Hvala.

IV DEO

KONAČNO SREĆAN PAR ILI...?

NINA, ćerka razredne: Mi –

ŠTREBER: Ona i ja...

NINA, ćerka razredne: Volimo se tajno...

ŠTREBER: Ali beskrajno...

NINA, ćerka razredne: Sviđa mi se jer je ozbiljan...

ŠTREBER: A meni se sviđa što je luckasta...

NINA, ćerka razredne: Mi učimo zajedno...

ŠTREBER: I ljubimo se zajedno...

NINA, ćerka razredne: Moja mama ne zna da smo mi zajedno.

ŠTREBER: A ja neću da zna pa da kažu da dobijam dobre ocene zbog nje.

NINA, ćerka razredne:

Zapravo, niko ne zna...

ŠTREBER: Nećemo nikom da kažemo!

NINA, ćerka razredne: Zato što kad kažemo, magija nestadne.

ŠTREBER: Čim neko drugi zna, postane teško.

NINA, ćerka razredne: Čim neko drugi zna, neko nešto i očekuje.

ŠTREBER: Mi nećemo da se išta očekuje od nas.

NINA, ćerka razredne: Nama, ovako, baš dobro ide.

ŠTREBER: Ja sam, doduše, malo, popustio u školi.

NINA: Dobio je 4 iz fizičkog.

ŠTREBER: Nisam mogao konja da preskočim.

NINA: Pokušao tri puta.

ŠTREBER: Tri puta pao.

NINA: Ah, on je tako sladak.

ŠTREBER: Ah, baš i nisam.

NINA: Ma, jeste.

ŠTREBER: Malo sam popustio u školi, to je istina.

NINA: Ispraviće on sve.

PRIČA O: ŠTREBERU (11)

ŠTREBER:

Kao u spotu VIS IDOLI – Malena. Staje na mikrofona, sa sve svojim ćozlama i onako, uredan sav. Peva:

Vasko Popa – Ljubav belutka

Zagledao se u lepu

U oblju plavooku

U lakomislenu beskrajnost

U beonjaču se njenu

Sav premetnuo

Jedino ga ona razume

Zagrljaj njen jedini ima

Oblik njegove želje

Mutave i bezdane

Senke je njene sve

U sebi zarobio

Slepo je zaljubljen

nikakve druge lepote

Osim one koju voli

I koja će mu doći glave

Ne vidi

Završi pesmu. Ponosan. Nina ga ćušne po glavi.

NINA: Zašto ću ti ja doći glave?

ŠTREBER: Nećeš ljubavi.

NINA: Rekao si u pesmi da ću ti doći glave. Evo:

Slepo je zaljubljen

I nikakve druge lepote

Osim one koju voli

I koja će mu doći glave

Ne vidi

Šta sam ja? Aždaja?

ŠTREBER:

Kažem i da sam slepo zaljubljen...

Nećeš mi doći glave, nisam to mislio.

Vasko Popa je kriv, ne ja!

NINA: Da.

ŠTREBER: Ljubavi...

NINA: Da...

Ćute.

ŠTREBER: Nina...

Ćute.

ŠTREBER: Odustajem.

NINA: Odustaješ?

ŠTREBER: Ne odustajem. Nina...

Ćuti.

ŠTREBER: Pa šta da ti kažem?

NINA: Ne, ti odustaješ.

ŠTREBER: Ne odustajem – hajde da pričamo.

NINA: Ne.

Ćute.

ŠTREBER (tiho): Nina, posle ćemo da pričamo o ovome, reci im koju pesmu imaš, ti si na redu...

NINA: Neću.

ŠTREBER: Hajde.

NINA: Pusti me.

Štreber se okrene da ode.

NINA: Odlaziš?

ŠTREBER: Šta da radim?

NINA: Šta god hoćeš.

ŠTREBER: Šta ti hoćeš.

NINA: Ništa. Meni je svega previše. Iđi.

Štreber krene da ide.

NINA: Baš tebe briga.

Štreber se vraća.

PRIČA O: NINI (12)

NINA: Neću. A i mama mi je razredna. Znam sve pesme. A sad neću da kažem. On misli da sam ja aždaja. Neću. E, neću. Može mi se.

NARATOR: Ovde ćemo, nažalost, morati da ubrzamo stvar. Ovako, možemo do sutra. Nina se zainatila. Štreber će da dolazi i odlazi dok se ne pomire. To može da bude i sutra.

NARATORKA: Da, a mi sad prelazimo na sam kraj. I na, uostalom, najkomplicovaniji odnos. Najneobjašnjiviji. Za taj odnos – ne znam šta bih rekla. Teška komplikacija. Ali, daćemo mu šansu.

V DEO

LJUBAV ILI...?

PRIČA O: HULIGANU I REJVERKI (13 i 14)

NARATOR: Na kraju, moramo da postavimo dvoje nespojivih koji su se, nekako, uvek, spajali. U prvom razredu, u drugom razredu, u trećem razredu, i evo, sada, u četvrtom razredu.

NARATORKA: To je, izgleda, ili najveća ili najmanja ljubav na svetu.

NARATOR: Evo kako je sve počelo – u prvom razredu. On, dripac –

Pojavljuje se Huligan.

NARATORKA: I ona – nedokučiva.

Pojavljuje se Rejverka.

Gledaju jedno u drugo. Čekamo da se nešto desi. Ne govore ništa jedno drugom.

Narator i Naratorka iznervirano, shvatajući da predstava mora da se nastavi, preuzimaju ulogu – Naratora i Naratorke.

NARATOR: Dobro – prva godina. Oboje dolaze u školske klupe, prvi put. On, hoda nevešto. U trećem razredu osnovne propušio. Prvi put ukrao twix u drugom osnovne. U petom ga jurila policija zato što je zafrljačio bej blejd nastavnici muzičkog u oko. U šestom je skinuo gaće na času biologije. U sedmom, radio sklekove na katedri. Pred prvi čas u prvoj godini srednje škole – bio je na utakmici. Umoran.

NARATORKA: Prva godina. Rejverka, na prvi čas došla je obučena u crno. Neraspoložena. Ćutljiva. Tmurna. Rekla je Huliganu, već na drugom času – “učuti seljačino.”

NARATOR: Mrzeli su se.

NARATORKA: Ali – nekako – su bili zanimljivi jedno drugom.

NARATOR: Jednom, na velikom odmoru – Huligan je sedeo na klupi. Oko njega su bili neki momci, ali on je delovao odsutno.

NARATORKA: Umro mu je tata. Momci su otišli. Rejverka ga je videla da sedi sam. Prišla mu je, kad su svi otišli.

NARATOR: Dala mu je pola svog sendviča. Rekla je:

NARATORKA: Sa jajima je.

Gledaju se Huligan i Rejverka. Intenzivno. Ne znamo da li će da se zakolju ili poljube.

NARATOR i NARATORKA: Da su u prvoj godini srednje škole bili pesma, bili bi:

Stanislav Vinaver:

Mi se čudno razumemo
ko dva bola, ko dva vala
ko dva mosta u otkrića:
ja te volim čudno, nemo,
ti si ona čudna mala,

mašta drevna moga bića.

O tebi su pitalice
od vekova moje bile,
odgovor o kom se sanja.
Odgovor je tvoje lice
ti si slika one vile;
iz dečaćkih nagađanja.

NARATOR: Onda je došla druga godina.

NARATORKA: Druga godina je podeljena na dva poglavlja. Prvo je:

NARATOR: Prvo je kad Huligan shvata da je zaljubljen do srži, do koske i do svih najtežih organa, u Rejverku.

NARATORKA: Ali neće da prizna.

NARATOR: A šta radi ona za to vreme?

NARATORKA: Ona za to vreme čeka da joj Huligan priđe. Ali pošto ne prilazi:

NARATOR: Pošto ne prilazi, jer se boji – Huligan, a boji se – ona nalazi drugog momka.

NARATORKA: Ništa previše ozbiljno, ali dovoljno da se u njemu probudi neka čudna, čudna hrabrost koja se budi u ljudima kad misle da je sve gotovo.

NARATOR: Tako da on odluči, kaže – prići ću. Reći ću joj šta sam mislio o njoj. Neću da dozvolim da mi neki peder uzme ribu.

NARATORKA: Da su oni bili pesma u prvom polugodištu druge godine srednje škole, bili bi:

Stevan Raičković - U mojoj glavi
stanuješ

U mojoj glavi stanuješ; tu ti je
Soba i mali balkon s kog puca
Vidik na moje misli najtananije.

....

Prolazi dan za danom i sva svota

Vremena tvog se po dva puta zbira:

Pa pola oko moga klupka mota.
Vidim sa tvog lica punog mira
Da ne znaš kako živiš dva života.

U mojoj glavi stanuješ i dubiš
Crne i bele hodnike za moje
Misli: kako mi bežiš il me ljubiš?

Van tebe druge misli ne postoje.

Samo dok spavam ti se nekud
gubiš...

Huligan i Rejverka se gledaju, malo su bliže jedno drugom. Deluje kao da hoće nešto da kažu, ali to ne rade. Narator i Naratorka su iznervirani, ali nastavljaju dalje.

NARATOR: Dobro, smuvali se oni – Rejverka raskinula sa tim momkom, Huligan i Rejverka postali srca dva, tralala tralala. Postali su glavna atrakcija u školi.

NARATORKA: Ali, odmah, nastao problem.

NARATOR: Naizgled banalan i prost.

NARATORKA: Ali – ipak – veliki i, kako ispada, nesavladiv problem.

NARATOR: Kako to biva, posle nekog vremena, oni se odlučili na seks.

NARATORKA: Huligan očekivao – himen.

NARATOR: Huligan nije naišao na - himen.

NARATORKA: Huligan pitao otkud nema - himena?

NARATOR: Rejverka rekla – nema. To nije tvoja stvar.

NARATORKA: Huligan se pravio da ga to ne zanima, ali ga je ljubomora počela izjedati.

NARATOR: Kao jabuku – gric po gric – od Huligana ostala samo ljubomora.

NARATORKA: Kad bi oni bili pesma u drugom semestru druge godine srednje škole bili bi:

Branko Miljković – Između dva dana

Voleo sam je
i sreo sam je na trotoaru
onoga jutra kad sam se rodio

i bilo mi je krivo što je ona postojala
i juče

Rejverka priđe Huliganu, ne može više da izdrži.

REJVERKA: I onda smo raskinuli.

NARATOR: Konačno su propričali!

REJVERKA: U trećoj godini, kraj. Vukli smo se, koliko smo znali, ovako različiti i suludi, ovako besmisleno pogrešni, vukli smo se kao dva debila. Ja njega na grbači, on mene na grbači. Klackamo se i sve nam je gore. Na kraju smo zbog ljubomore i raskinuli.

I onda sam, kao svaka devojčica, da, ja, kao svaka devojčica, plakala. Plakala i nikad mu nisam dopustila da zna da plaćem.

Huligan je pogleda.

Ovu sam pesmu izabrala.

Kao Ida Prester.

Mika Antić - Epilog

Hiljadu puta od jutros kao nekad te volim

Hiljadu puta od jutros ponovo ti se vraćam.

Hiljadu puta od jutros ja se ponovo plašim za tebe...

Da li sam još uvek ona mera po kojoj znaš ko te boli?

Po kojoj znaš koliko su pred tobom svi drugi bili goli?

Ona mera po kojoj znaš ko te otima, a ko plaća?

Huligan priđe skroz do nje. Gleda je u oči.

HULIGAN: Jebo mene. Jebo mene – jebo mene. Jebo mene – jebo jebo mene. Eto – jebo mene. To je sve. Iz iksa u kec – i dalje – jebo mene. Jebo mene. I još jebo mene. Jebo jebo mene mene. Skočko skočko tref tref. Volim volim Zvezdu Zvezdu. Jebo jebo mene mene.

REJVERKA: To je njegov način da kaže izvini.

HULIGAN: Ovaj...

REJVERKA: Šta ti je to u džepu?

HULIGAN: Pema.

REJVERKA: Za mene?

HULIGAN: Za tebe.

REJVERKA: Ti pisao?

HULIGAN: Ja prepisao.

Na ovaj papir.

REJVERKA: I šta ćeš sad?

HULIGAN: Hoću da ti dam.

REJVERKA: Zašto?

HULIGAN: Zato što moram.

REJVERKA: Zašto moraš?

HULIGAN: Zato što mi fališ.

Ćute. Huligan gleda oko sebe da ga neko nije čuo. Nije. Rejverka ne veruje šta je čula.

REJVERKA: Hajde onda, čitaj.

HULIGAN: (nesigurno)

Rade Drainac – Naša ljubav

Noć me ta u mladosti stiže
Pa mi u srcu spava da ne ozebe!
Videste li pseto koje čovek tera od sebe,

A ono mu i dalje ruke liže?

Sa mnom je tako: mogu i ne mogu bez nje.

Kad se osamim zaogrne me ogrtačem snova.

I mada mi davno reče sve,
Uvek je za me nova.

Danima se koljemo kao hijene
I jedno u drugom vidimo kugu
A opet... izvan te kobne žene
U mojoj duši nema mesta za drugu.

Otkad se znamo sanjamo da se
rastanemo

I već sam od toga kao mesec žut,
Pa se opet neobjašnjivo sastanemo
Da zajedno produžimo put.

Ne znam više da li je to ljubav
Ili zagonetni čulni mrak;

Znam samo da bih se bez nje razbio
kao splav
O rečni brzak.

Rejverka ne može da sakrije osmeh.

REJVERKA: Je l' ti uopšte znaš šta je brzak, budalo?

HULIGAN: Ej...!

REJVERKA: Šalim se bre.

HULIGAN: I?

REJVERKA: Šta i?

HULIGAN: Hoćeš da mi se vratiš?

REJVERKA: Jesi bolji?

HULIGAN: Ne znam.

Momenat iščekivanja. Huliganu već postane neprijatno. Bude ga sramota.

HULIGAN: E, idem ja. Zajebi ovo.

REJVERKA: Dođi budalo. Ostao mi još jedan medvedić.

Poljubac (ili u doba korone, nešto što bi to trebalo da označava), kojim dele medvedića natopljenog vodkom.

Narator i Naratorka se gledaju, srećni. Čekaju da završe ljubljenje, ali oni to nikako da urade. Nakašljavaju se, pokušavajući da ih oteraju sa scene. Ne uspevaju.

Spušta se zavesa, jedino tako mogu da ih izguraju i izbave iz poljupca.

Narator i Naratorka stanu ispred zavesa, sačekaju da se skroz izgube Rejverka i Huligan.

ZAKLJUČAK

NARATOR: Dobro... Nema pravila. Nema pameti. Nema objašnjenja.

NARATORKA: Nema puta koji je siguran i nema ljubavi koja je sigurna.

NARATOR: Može se reći: oni su savršeni jedno za drugo – oboje su, recimo, visoki ili oboje vole mandarine – ali...

NARATORKA: To ništa ne obećava. Od svih spojivih spojeva, na kraju je uspeo ovaj – najnespojivi.

Narator gleda Naratorku.

NARATOR: Ljubavna poezija je dosadna samo ako nikad nisi bio zaljubljen.

NARATORKA: Samo ako nikad nisi bila ljubomorna, patila zbog neuzvraćene ljubavi ili raskida...

NARATOR: Patio zbog toga što nekog voliš a taj neko to ne primećuje...

*Pogleda značajno u Naratorku.
Približi joj se.*

NARATORKA: (tiho) Što mi se
približavaš?

NARATOR: (tiho) Mislio sam –
možemo ti i ja...

NARATORKA (tiho) Šta je sa tobom?

NARATOR: Znaš da svaka priča
mora da se završi ili sahranom ili
svadbom?

NARATORKA: Dobro, i?

NARATOR: Pa, ne želim da se ova
završi sahranom...

NARATORKA:

Nego bi svadbom?

NARATOR: Može za početak i
poljubac?

*Naratorka ga gleda, mislimo da će se
poljubiti, ali ona besno ode.*

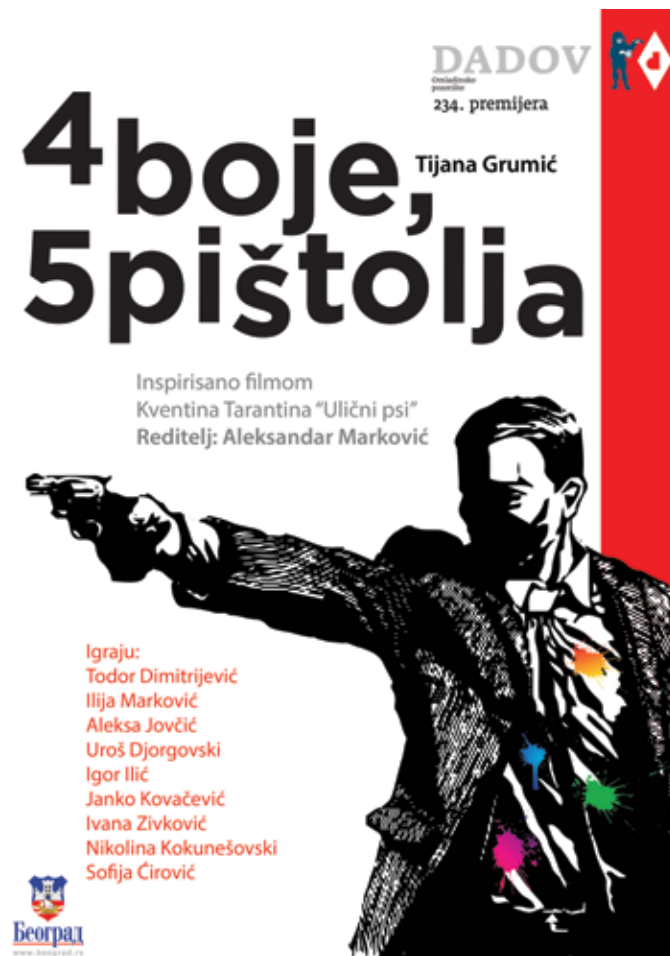
NARATORKA: Zašto svako muško-
žensko prijateljstvo mora da se
zakomplikuje? Idem. Otišla sam.
Ćao. Dosta mi je.

*Ode sa scene. Narator ostane sam.
Gleda u publiku i u ljubavnu poeziju.*

NARATOR: Jebala vas ljubav.

KRAJ

234. premijera

4 BOJE 5 PIŠTOLJA

Tekst: **Tijana Grumić**
Inspirisano filmom Kventina Tarantina „Ulični psi“

Režija: **Aleksandar Marković**

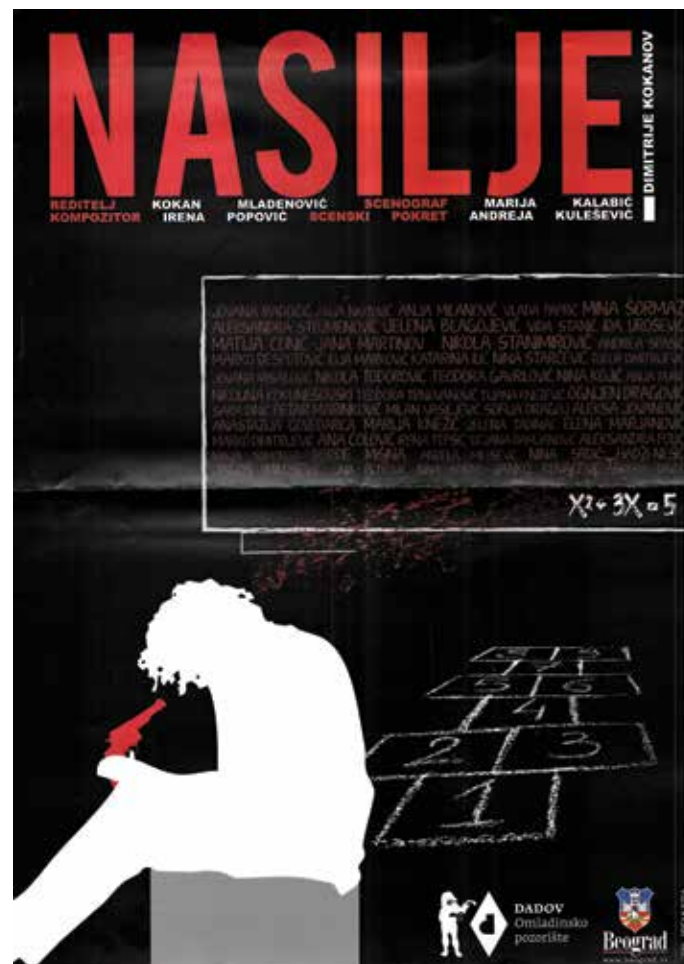
Scenografija: **Emo Stojković**
Kostimografija: **Jovana Pantić**
Koreografija: **Aleksandar Albijanić**
Asistent režije: **Nevena Mijatović**

Majstor tona: **Igor Šokota**
Majstor svetla: **Aleksandar Radenović**
Šminka: **Slađana Šever**
Dekorater: **Stefan Tošić**
Šef tehnike: **Saško Krstev**

Igraju:
TODOR DIMITRIJEVIĆ
ILIJA MARKOVIĆ
ALEKSA JOVČIĆ
UROŠ ĐORGovski
IGOR ILIĆ
JANKO KOVAČEVIĆ
IVANA ŽIVKOVIĆ
NIKOLINA KOKUNEŠOVSKI
SOFIJA ČIROVIĆ

Premijera: 15. oktobar 2015.

237. premijera

NASILJE

Tekst: **Dimitrije Kokanov**

Režija: **Kokan Mladenović**

Scenografija: **Marija Kalabić**

Kompozitor: **Irena Popović**

Scenski pokret: **Andreja Kulešević**

Majstor tona: **Karlo Testen**

Majstor svetla: **Aleksandar Radenović**

Šminka: **Slađana Šever**

Dekorater: **Stefan Tošić**

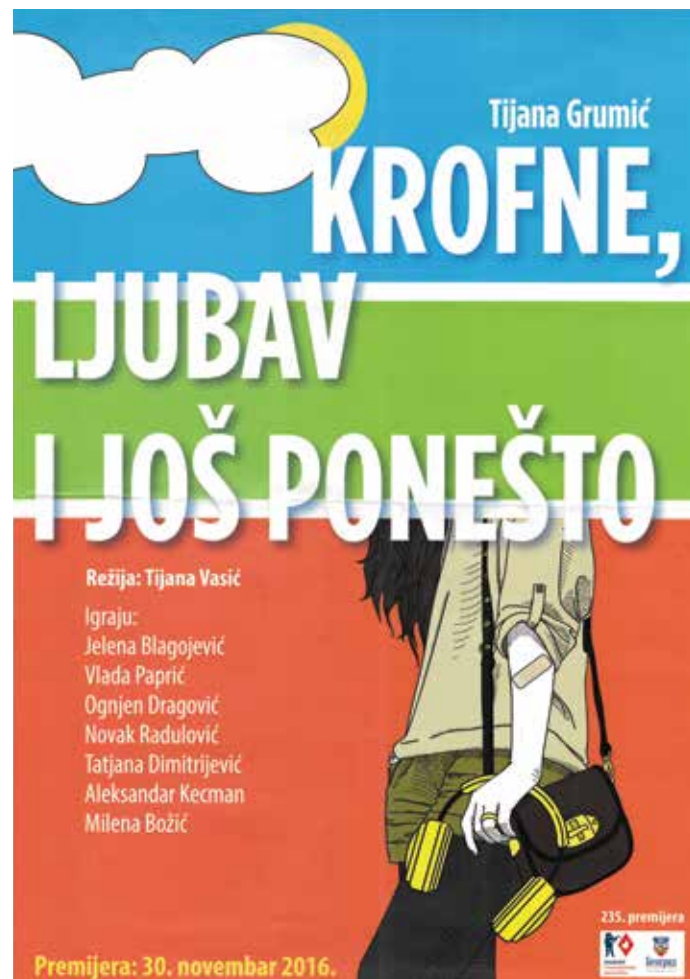
Šef tehnike: **Saško Krstev**

Igraju:

JOVANA RADOIČIĆ, ANJA NIKITOVIĆ, ANJA MILANOVIĆ, VLADA PAPRIĆ, MINA ŠORMAZ, ALEKSANDRA STOJMEŃOVIĆ, JELENA BLAGOJEVIĆ, VIDA STANIĆ, IDA UROŠEVIĆ, MATIJA CONIĆ, JANA MARTINOV, ANDREA SPASIĆ, NIKOLA STANIMIROVIĆ, MARKO DESPOTOVIĆ, ILIJA MARKOVIĆ, KATARINA ILIĆ, NINA STARČEVIĆ, TODOR DIMITRIJEVIĆ, JOVANA MISAILOVIĆ, NIKOLA TODOROVIĆ, TEODORA GAVRILOVIĆ, NINA KOJIĆ, ANJA ĐURIĆ, NIKOLINA KOKUNEŠOVSKI, TEODORA TRNOVANOVIC, TIJANA KNEŽEVIĆ, SARA DINIĆ, OGNJEN DRAGOVIĆ, PETAR MARINKOVIĆ, MILAN VASILJEVIĆ, SOFIJA DRAGOJ, ALEKSA JOVANOVIĆ, ANASTAZIJA GOVEDARICA, MARIJA KNEŽIĆ, JELENA TADINAC, ELENA MARJANOVIĆ, MARKO DIMITRIJEVIĆ, ANA ČOLOVIĆ, IRENA TEPŠIĆ, DEJAN DAMJANOVIĆ, ALEKSANDRA POLIĆ, MAJA ŠUMONJA, ĐORĐE MIŠINA, ANĐELA MILOŠEVIĆ, NINA SRDIĆ HADŽI-NEŠIĆ, JAGOŠ MILOŠEVIĆ, UNA PETROVIĆ, NINA KOSTIĆ, JANKO KOVAČEVIĆ i ISIDORA DINIĆ.

Premijera 20. oktobar 2016.

238. premijera

KROFNE, LJUBAV I JOŠ PO NEŠTO

Tekst: **Tijana Grumić**

Režija: **Tijana Vasić**

Scenografija: **Nikola Nikolić**

Kostimografija: **Rialda Dizdarević**

Majstor tona: **Karlo Testen**

Majstor svetla: **Aleksandar Radenović**

Šminka: **Slađana Šever**

Dekorater: **Stefan Tošić**

Šef tehnike: **Saško Krstev**

Igraju:

NOVAK RADULOVIĆ
TATJANA DIMITRIJEVIĆ
ALEKSANDAR KECCMAN
MILENA BOŽIĆ
JELENA BLAGOJEVIĆ
VLADA PAPRIĆ
OGNJEN DRAGOVIĆ

Premijera 30. novembar 2016.

239. premijera

TRIPTIH ZA TINEJDŽERA

Tekst: **Strahinja Madžarević**

Režija:
Tijana Vasić
Jug Đorđević
Aleksandar Marković

Scenografija: **Nikola Nikolić**
Kostimografija: **Veliborka Damjanović**

Majstor tona: **Karlo Testen**
Majstor svetla: **Aleksandar Radenović**
Šminka: **Slađana Šever**
Dekorater: **Stefan Tošić**
Šef tehnike: **Saško Krstev**

Igraju:

NIKOLINA KOKUNEŠOVSKI
LAZAR ŠLJUKIĆ
ANĐELA ĐURIĆ
FILIP STANKOVSKI
JOVANA MISAILOVIĆ
TEODOR VASILJEVIĆ
ALEKSANDAR OLIĆ
KATARINA UROŠEVIĆ
JANKO KOVAČEVIĆ
ALEKSA JOVANOVIĆ
STEFAN MILANOV
DEJAN DAMJANOVIĆ
TEODORA GAVRILOVIĆ
ILIJA MARKOVIĆ

Premijera 27. decembar 2016.

243. premijera

NISAM KRIVA

Tekst: **Mina Ćirić**

Režija: **Vladan Đurković**

Scenografija: **Vladan Đurković**
Kompozitor: **Igor Andrić**

Majstor tona: **Stefan Tošić**
Majstor svetla: **Aleksandar Radenović**
Šminka: **Slađana Šever**
Dekorater: **Slobodan Gordić**
Šef tehnike: **Saško Krstev**

Igraju:
LEPOMIR IVKOVIĆ
JELICA KOVAČEVIĆ
ANITA STOJADINOVIĆ
BORKO SARIĆ
NIKOLA RANĐELOVIĆ

Premijera: 24. novembar 2017.

250. premijera

KADA PRIČAMO O LJUBAVI DA LI PRIČAMO

Tekst: **Filip Grujić**

Režija: **Marko Čelebić**

Scenografija: **Tijana Trailović**
Kostimografija: **Tijana Trailović**
Koreografija: **Mirko Knežević**

Majstor tona: **Stefan Tošić**
Majstor svetla: **Aleksandar Radenović**
Šminka: **Jelena Vuksanović**
Dekorater: **Slobodan Gordić**
Šef tehnike: **Saško Krstev**

Igraju:
LAZAR ĐUKIĆ
ANASTASIJA MARTINOVIĆ
UROŠ RAKOVIĆ
NINA NEDIĆ
MILAN VASILJEVIĆ
BUDIMIR STOŠIĆ
DANIJELA STOJILJKOVIĆ
MINA TOMIĆ
VANJA ĐENADIĆ
OGNJEN IVANOV
JELENA BLAGOJEVIĆ
LAZAR NENADOVIĆ
MATEJA BRNABIĆ
ANA ŠAVIJA
PETAR BOGDANOVIĆ
MILICA LABUS
MARKO ĐKOVIĆ
TIHOMIR NIKITOVIĆ

252. premijera

NE IDI OD KUĆE, DERLE

Tekst: **Irena Parezanović**

Režija: **Nevena Mijatović**

Scenografija: **Ana Stefanović**

Kostimografija: **Angelina Jeremić**

Scenski pokret: **Mirko Knežević**

Dizajn zvuka: **Novak Ašković**

Snimanje video materijala: **Aleksandra Vranjevac**

Montaža video materijala: **Aleksa Parezanović**

Majstor tona: **Stefan Tošić**

Majstor svetla: **Aleksandar Radenović**

Šminka: **Jelena Vuksanović**

Dekorater: **Slobodan Gordić**

Šef tehnike: **Saško Krstev**

Igraju:

VLADA PAPIRIĆ

JELENA BLAGOJEVIĆ

BUDIMIR STOŠIĆ

ANASTASIJA MARTINOVIĆ

PETAR BOGRADANOVIĆ

FILIP PAPIRIĆ

LAZAR NENADOVIĆ

ALEKSANDAR UROŠEVIĆ

DRAGAN SUBOTIĆ

ANĐELA VUKČEVIĆ

IVA RISTIĆ

ANĐELA DŽAFEROVIĆ

MINA TOMIĆ

ANĐELA KRIBL

NIKOLA MILOŠEVIĆ

Premijera 27. decembar 2019.

254. premijera

LJUBAVNA LEKTIRA

Tekst: **Filip Grujić**

Režija: **Luka Jovanov**

Kostimografija: **Miloš Janjić**

Koreografija: **Katarina Ilijašević**

Muzika: **Filip Grujić**

Majstor tona: **Stefan Tošić**

Majstor svetla: **Aleksandar Radenović**

Šminka: **Jelena Vuksanović**

Dekorater: **Slobodan Gordić**

Šef tehnike: **Saško Krstev**

Igraju:

NINA NEDIĆ

VASILJE VULIĆEVIĆ

KATARINA ALEKSIĆ

BUDIMIR STOŠIĆ

JANA MARTINOV

NIKOLA BRUN

ANASTASIJA MARTINOVIĆ

MARKO ĐEKOVIĆ

ALEKSANDRA ČOVIĆ

OGNJEN DRAGOVIĆ

OGNJEN IVANOV

LAZAR NENADOVIĆ

MINA VUJIĆIĆ

TEODORA MILENKOVIĆ

PETAR BOGDANOVIĆ

ALEKSANDRA UROŠEVIĆ

Premijera 18. јун 2020.

SADRŽAJ:

DUH DADOVA 09. Savremena srpska drama za mlade Milenko Todorović, Marko Čelebić	5
4 BOJE 5 PIŠTOLJA Tijana Grumić	6
NASILJE Dimitrije Kokanov	22
KROFNE LJUBAV I JOŠ PO NEŠTO Tijana Grumić	38
TRIPTIH ZA TINEJDŽERA Strahinja Madžarević	56
NISAM KRIVA Mina Ćirić	92
KADA PRIČAMO O LJUBAVI DA I PRIČAMO Filip Grujić	108
NE IDI OD KUĆE DERLE Irena Parezanović	126
LJUBAVNA LEKTIRA Filip Grujić	144

Naslov dela:
DUH DADOVA 09.

Edicija:
Duh Dadova

Izdavač:
Omladinsko pozorište Dadov

Priredili:
Milenko Todorović
Marko Čelebić

Za izrvača:
Vladimir Mijović

Dizajn:
Marija Jevtić

Tiraž:
500

Štampa:
Birograf
Beograd

Sva prava zadržava izdavač
Beograd, 2021. godina

